# COMMENTARIUS

IN

# DINARCHI ORATIONES TRES.

SCRIPSIT

*CHRISTIANUS WURMIUS*,

GYMNASII NORIMBERGENSIS PROFESSOR.

NORIMBERGAE,

APUD BAUER ET RASPE.

MDCCCXXVIII.

[illegible] Et in [illegible] quidem operibus [illegible] quam multi elaboraverint, quantaque industria ac curiositate [illegible] et manu scriptos et typis excusos [illegible] omnes contulerint inter se, omniaque conquisiverint, quae ad ea vel explicanda vel emendanda pertinerent, ut in innumera editionum multitudine, quarum alia super aliam lectoris proponitur, vix superesse videatur, quod ab editoribus futuris corrigi possit. Nec minus ab hominibus eruditissimis concelebratum est studium Platonis eorumque, qui res gestas scripserunt, Herodoti, Thucydidis, Xenophontis. Ad oratores cur tam pauci

accesserint, desinet mirari, qui cogitaverit, quanta quamque difficilis multarum rerum scientia sit necessaria ad eos legendos et interpretandos, ut eadem illa ubertate et copia, qua allici debebant homines deterrerentur. Afferenda enim est accurata cognitio sermonis Attici; nam oratorum loquendi consuetudo non est tam prompta et expedita, qualis Platonis et Xenophontis esse solet. Cognoscenda praecepta oratoria, quae qui non tenuerit, saepe in artificiis haerebit. Accedat oportet non medioocris scientia juris, judiciorum, legum, magistratuum, quae res diu jacebant in tenebris. Grammatici enim et scholiastae, qui in ea re magistri sunt nostri, si quid minus intelligebant, multa et varia temere comminiscentes facile se ex difficultatibus expedire solebant, traxeruntque auctoritate sua homines intelligentes, qui aliquid iis tribuendum putarunt; et, qui omnium optimus earum rerum est auctor, Harpocration, multa quidem tradidit et praeclara, sed inchoata pleraque et imperfecta, neque ea certo aliquo ordine descripta, sed dispersa et disjecta, ut non nisi homines docti habitantesque in eo litterarum genere invenire aliquid et eruere possint. Necessaria praeterea est cognitio rerum gestarum, quae itidem magnis tenebris sunt

circumfusae, cum oratores res easdem alii aliter, prout fert genus causarum, soleant narrare multoque saepe inter eos major, quam inter caeteros scriptores de rebus gestis sit controversia.

Sed quo majores difficultates habet oratorum interpretatio, eo magis laudanda atque admiranda eorum industria est, qui nihil ea re deterrebantur, quominus huic studio multum temporis et operae impertirent. In his praestantissimi et ingenio et doctrina numerandi sunt Henricus Stephanus Gallus et Hieronymus Wolfius Germanus; quorum uterque plurimum opitulatus est ad oratorum scripta accuratius tractanda et intelligenda. Hos magno intervallo consecutus est Taylorus Anglus, qui editores superiores aequavit sermonis Graeci scientia, morum, legum, juris cognitione etiam superavit. Tayloro apud Germanos successit Reiskius, homo singulari ingenii acumine, qui quamvis nulla re praeterquam ingenio satis paratus hanc provinciam susceperit, multa temere et inconsulte mutaverit, plura etiam depravata reliquerit, tamen optime de hoc litterarum genere meritus esse existimandus est; nam non solum complures codices et editiones veteres inter se contulit et

superiorum animadversiones adjecit, sed etiam ipse qua erat admirabili mentis acie plurima menda a librariis profecta investigavit eaque aut correxit aut notavit; magnae etiam utilitatis sunt indices rerum et verborum, quos partim ipse confecit partim ab aliis est mutuatus. Nostra aetas duas vidit editiones, quarum alteram typis describendam curavit Neophytus Ducas, de qua, quum in hac urbe non invenerim, existimare non possum *); alteram Bekkerus edidit homo ingeniosissimus scientissimusque linguae Graecae cum universae tum praecipue consuetudinis Atticae. Hic summa cura et diligentia codices plurimos pervestigavit, omnia, in quibus inter se discreparent, in editionem suam transcripsit, eaque re maximum adjumentum subministravit iis, qui deinceps hoc idem munus aut susceperunt aut suscepturi sunt. Atque haec editio omnibus superioribus longe multumque praestat. Sed duas res in ea desideramus summe necessarias et utilissimas, explanationem locorum obscurorum et difficilium intellectu, eorumque qui sunt vel corrupti, vel incerti et dubii, inquisitionem criticam; in

*) V. Pinzgerus in prooemio ad Lycurgi orat. ed. maj. p. 59.

quibus locis si diutius constitisset Bekkerus et ipse nonnulla melius tractasset et successoribus suis campum liberiorem aperuisset, quibus interdum summi viri et doctissimi auctoritas pro rationibus suffecit. Ad has editiones accesserunt aliae orationum et oratorum singulorum, in quibus commemorandae sunt inprimis eae, quas debemus Beckio, Friderico Augusto Wolfio, Spaldingio, Buttmanno, Wunderlichio, Orellio, Corayo, Godofredo Henrico Schäfero, Bremio, Guilielmo Dindorfio, Pinzgero.

Secundum editores plurimum huic studio profuerunt ii, qui nostra memoria antiquitatem Atticam, jus, judicia explicarunt, quas res nemo ante diligentius tractaverat, nec erat unde petere possent studiosi. Horum in numero reponendi sunt Fridericus Augustus Wolfius, Boeckhius, Matthiae, Platnerus, Hudtwalkerus, Schoemannus, Mauritius Hermannus Eduardus Meierus, qui quae res antea in Graecorum scriptis et in libris grammaticorum veterum diffusae jacebant ac dispersae, diligentissime investigarunt easque dispositas et in certa quaedam genera descriptas subtilissime pertractarunt. Ita virorum omni doctrinae laude praestantium beneficio et

industria communi factum est, ut sublatis difficultatibus plurimis et impedimentis, quae homines singuli nullo labore poterant superare, vigere jam coeperit oratorum studium.

Haec ob eam rem longius repetenda esse judicavi, quod maximopere pertinerent ad orationes Dinarchi, quas hoc volumine interpretari et emendare institui. Nunc ad ipsum Dinarchum transeamus. Dicam autem perbreviter primum de eo, quo Dinarchus est usus sermonis genere et orationis, deinde quantum profecerint editores exponam et quam ego secutus sim rationem.

Est igitur genus sermonis Atticum, purum, elegans neque ita multum differens ab eo, quo usi sunt summi oratores Aeschines et Demosthenes; oratio autem interdum est aspera, horrida et incomta, ut facile animadvertas ferocitatem quandam ingenii et similitudinem Demosthenis. Sed hoc loco non praetereundum esse videtur Hermogenis rhetorici de Dinarcho judicium, qui in hunc modum scribit *): Dinarchus — cum sit politicus et quantum fieri

*) Hermogenis etc. de arte rhetorica praecepta — nuper in latinum sermonem versa. Basileae apud Petrum Pernam p. 321.

Atticam et incorruptam perdiscere, qui mores atque instituta populi Atheniensis, qui res gestas nosse cupiant, oratores inprimis sunt adhibendi, nec iis, qui vel ad artem dicendi se applicarunt, vel ad civitatem regendam, illustriora exempla ad imitandum sunt proposita. Has tot tantasque utilitates cum habeant oratores, mirum profecto videbitur, unde factum sit, ut tam pauci ad eorum studium se contulerint? Atque hoc non ignavia quadam seculi et inertia ita evenisse in poëtarum scriptis cerni licet, in quibus interpretandis et perpoliendis multi excellentissimis homines ingeniis plurimum operae laborisque consumserunt. Et in Tragicorum quidem operibus difficile est enumerare, quam multi elaboraverint, quantaque industria ac curiositate libros et manu scriptos et typis excusos tantum non omnes contulerint inter se, omniaque conquisierint, quae ad ea vel explicanda vel emendanda pertinerent, ut in innumera editionum multitudine, quarum alia super aliam lecturis proponitur, vix superesse videatur, quod ab editoribus futuris corrigi possit. Nec minus ab hominibus eruditissimis concelebratum est studium Platonis eorumque, qui res gestas scripserunt, Herodoti, Thucydidis, Xenophontis. Ad oratores cur tam pauci

accesserint, desinet mirari, qui cogitaverit, quanta quamque difficilis multarum rerum scientia sit necessaria ad eos legendos et interpretandos, ut eadem illa ubertate et copia, qua allici debebant homines deterrerentur. Afferenda enim est accurata cognitio sermonis Attici; nam oratorum loquendi consuetudo non est tam prompta et expedita, qualis Platonis et Xenophontis esse solet. Cognoscenda praecepta oratoria, quae qui non tenuerit, saepe in artificiis haerebit. Accedat oportet non mediooris scientia juris, judiciorum, legum, magistratuum, quae res diu jacebant in tenebris. Grammatici enim et scholiastae, qui in ea re magistri sunt nostri, si quid minus intelligebant, multa et varia temere comminiscentes facile se ex difficultatibus expedire solebant, traxeruntque auctoritate sua homines intelligentes, qui aliquid iis tribuendum putarunt; et, qui omnium optimus earum rerum est auctor, Harpocration, multa quidem tradidit et praeclara, sed inchoata pleraque et imperfecta, neque ea certo aliquo ordine descripta, sed dispersa et disjecta, ut non nisi homines docti habitantesque in eo litterarum genere invenire aliquid et eruere possint. Necessaria praeterea est cognitio rerum gestarum, quae itidem magnis tenebris sunt

circumfusae, cum oratores res easdem alii aliter, prout fert genus causarum, soleant narrare multoque saepe inter eos major, quam inter caeteros scriptores de rebus gestis sit controversia.

Sed quo majores difficultates habet oratorum interpretatio, eo magis laudanda atque admiranda eorum industria est, qui nihil ea re deterrebantur, quominus huic studio multum temporis et operae impertirent. In his praestantissimi et ingenio et doctrina numerandi sunt Henricus Stephanus Gallus et Hieronymus Wolfius Germanus; quorum uterque plurimum opitulatus est ad oratorum scripta accuratius tractanda et intelligenda. Hos magno intervallo consecutus est Taylorus Anglus, qui editores superiores aequavit sermonis Graeci scientia, morum, legum, juris cognitione etiam superavit. Tayloro apud Germanos successit Reiskius, homo singulari ingenii acumine, qui quamvis nulla re praeterquam ingenio satis paratus hanc provinciam susceperit, multa temere et inconsulte mutaverit, plura etiam depravata reliquerit, tamen optime de hoc litterarum genere meritus esse existimandus est; nam non solum complures codices et editiones veteres inter se contulit et

superiorum animadversiones adjecit, sed etiam ipse qua erat admirabili mentis acie plurima menda a librariis profecta investigavit eaque aut correxit aut notavit; magnae etiam utilitatis sunt indices rerum et verborum, quos partim ipse confecit partim ab aliis est mutuatus. Nostra aetas duas vidit editiones, quarum alteram typis describendam curavit Neophytus Ducas, de qua, quum in hac urbe non invenerim, existimare non possum *); alteram Bekkerus edidit homo ingeniosissimus scientissimusque linguae Graecae cum universae tum praecipue consuetudinis Atticae. Hic summa cura et diligentia codices plurimos pervestigavit, omnia, in quibus inter se discreparent, in editionem suam transcripsit, eaque re maximum adjumentum subministravit iis, qui deinceps hoc idem munus aut susceperunt aut suscepturi sunt. Atque haec editio omnibus superioribus longe multumque praestat. Sed duas res in ea desideramus summe necessarias et utilissimas, explanationem locorum obscurorum et difficilium intellectu, eorumque qui sunt vel corrupti, vel incerti et dubii, inquisitionem criticam; in

*) V. Pinzgerus in prooemio ad Lycurgi orat. ed. maj. p. 59.

quibus locis si diutius constitisset Bekkerus et ipse nonnulla melius tractasset et successoribus suis campum liberiorem aperuisset, quibus interdum summi viri et doctissimi auctoritas pro rationibus suffecit. Ad has editiones accesserunt aliae orationum et oratorum singulorum, in quibus commemorandae sunt inprimis eae, quas debemus Beckio, Friderico Augusto Wolfio, Spaldingio, Buttmanno, Wunderlichio, Orellio, Corayo, Godofredo Henrico Schäfero, Bremio, Guilielmo Dindorfio, Pinzgero.

Secundum editores plurimum huic studio profuerunt ii, qui nostra memoria antiquitatem Atticam, jus, judicia explicarunt, quas res nemo ante diligentius tractaverat, nec erat unde petere possent studiosi. Horum in numero reponendi sunt Fridericus Augustus Wolfius, Boeckhius, Matthiae, Platnerus, Hudtwalkerus, Schoemannus, Mauritius Hermannus Eduardus Meierus, qui quae res antea in Graecorum scriptis et in libris grammaticorum veterum diffusae jacebant ac dispersae, diligentissime investigarunt easque dispositas et in certa quaedam genera descriptas subtilissime pertractarunt. Ita virorum omni doctrinae laude praestantium beneficio et

industria communi factum est, ut sublatis difficultatibus plurimis et impedimentis, quae homines singuli nullo labore poterant superare, vigere jam coeperit oratorum studium.

Haec ob eam rem longius repetenda esse judicavi, quod maximopere pertinerent ad orationes Dinarchi, quas hoc volumine interpretari et emendare institui. Nunc ad ipsum Dinarchum transeamus. Dicam autem perbreviter primum de eo, quo Dinarchus est usus sermonis genere et orationis, deinde quantum profecerint editores exponam et quam ego secutus sim rationem.

Est igitur genus sermonis Atticum, purum, elegans neque ita multum differens ab eo, quo usi sunt summi oratores Aeschines et Demosthenes; oratio autem interdum est aspera, horrida et incomta, ut facile animadvertas ferocitatem quandam ingenii et similitudinem Demosthenis. Sed hoc loco non praetereundum esse videtur Hermogenis rhetorici de Dinarcho judicium, qui in hunc modum scribit *): Dinarchus — cum sit politicus et quantum fieri

*) Hermogenis etc. de arte rhetorica praecepta — nuper in latinum sermonem versa. Basileae apud Petrum Pernam p. 321.

potest perspicuus ac verus et probabilis, multum habet et vehementiae et asperitatis secundum sententiam et methodum at secundum ipsam dictionem minus est vehemens. Est enim vehemens prorsus et asper secundum ea, quae pertinent ad dictionem, ut figuras, membra, compositiones, terminationes, numeros; quamobrem minus accurata est illi oratio; est tamen velox et non mediocriter gravis, vel potius videtur esse gravis, quam sit, cum hujusce gravitatis magis sit particeps. Sed ut universe loquar multum habet hic vir Demosthenicum *) ob asperitatem, celeritatem, vehementiam, ita ut nonnulli non injucunde in hunc dicterium jacientes, eum hordeaceum Demosthenem appellaverint. Hoc hominis acutissimi judicium verissimum esse quivis intelliget, qui vel semel animo attento Dinarchi orationes perlegerit.

Editiones harum orationum legi tres Reiskii, Bekkeri, Schmidtii. Reiskius et post eum Schmidtius in editiones suas transcripserunt omnia, quae Hieronymus Wolfius et Henricus

---

*) V. Dionysius Halic. in libro, quem de Dinarcho conscripsit, in orat. graec. ed. Reiskii T. VIII, p. 418 et p. 420.

Stephanus ad has orationes explicandas et emendandas contulerunt. Ad haec Schmidtius librorum manu scriptorum *) discrepantias a Bekkero notatas non indiligenter descripsit; ipse vero nihil omnino contulit, quod esset laude aliqua dignum **) et ne indices quidem editionis Reiskianae adauxit ***).

---

*) Usus est Bekkerus codicibus quatuor recentibus, A. (id est) Crippsiano, B. Laurentiano, L. Marciano, Z. Vratislaviensi. Inter hos qui et bonitate et integritate praestat, Crippsianus membraceus est. — Ad Crippsiani laudem ut proxime accedit Laurentianus, ita inter Marcianum et Vratislaviensem incredibilis mendarum maxime et lacunarum communio. Bekkerus orat. Attic. T. I, p. 1.

**) V. Pinzgeri de hac Schmidtii editione judicium in Annal. Philol. ed. Jahn. T. III, fasc. II, p. 76—86.

***) Dimidiam partem vocabulorum a Reiskio in indicibus praetermissam esse, demonstrabo h. l. ex indice Dinarcheo, ut admoneam eos, qui indicibus uti solent, ne temere iis credant. Afferam autem verba a littera *α* incipientia omnia, quae Reiskius praetermisit. *ἀγαθός. ἀγαθόν. ἀδελφός. ἀδίκημα. ἀδίκως. ἄδοξος. ἀδωροδόκητος. αἰσχύνεσθαι. αἰτεῖν. αἴτιος. ἀκόλουθος. ἀκολούθως. ἀκούειν. ἀκριβῶς. ἀκυροῦν. ἀληθής. ἀληθινός. ἁλίσκισθαι. ἀλλά. ἀλλήλων. ἄλλοθι. ἄλλος. ἀλλότριος. ἀλυσιτελής. ἁμαρτάνειν. ἁμάρτημα. ἁμαρτία. ἀμελεῖν. ἀμύνεσθαι. ἀμφότεροι. ἀναβαίνειν. ἀναγινώσκειν. ἀναγκάζειν. ἀναγκαῖος. ἀνάγκη. ἀνάθημα. ἀναίδεια. ἀναιρεῖν. ἀναμένειν.*

Multa quidem Hieronymus Wolfius et Henricus Stephanus explanarunt, multa emendarunt, nonnulla vero, ut fere fit in tanta opinionum multitudine et varietate, correctione ipsa deteriora fecerunt; plurimum etiam Dinarcho profuit Bekkeri cura et diligentia, qui adhibitis codicibus quatuor non paucas editorum superiorum opiniones confirmavit, et ipse nonnulla correxit, sed tamen eundem Bekkerum interdum errasse, nonnullaque reliquisse, quae emendatione aliqua indigerent, neminem confido infitias iturum, qui animo libero haec mea leget. Neque tamen ego id ago, ut officiam atque obstem auctoritati praeclari illius

---

ἀναμιμνήσκεσθαι. ἀνάξιος. ἀνάστατος. ἀνδρεῖος. ἀνέδην. ἀνήρ. ἄνθρωπος. ἀντειπεῖν. ἀντιπολιτεύεσθαι. ἀξίωμα. ἀπαγορεύειν. ἀπαιτεῖν. ἀπαλλάττεσθαι. ἅπαξ. ἅπας. ἄπειρος. ἀπέρχεσθαι. ἀπέχεσθαι. ἄπιστος. ἁπλῶς. ἀπόγονος. ἀποδεικνύναι. ἀπόδειξις. ἀποδημία. ἀποδίδοσθαι. ἀποδιδράσκειν. ἀποθνήσκειν. ἀποκρύπτεσθαι. ἀποκτείνειν. ἀπολαύειν. ἀπολείπειν. ἀπολλύναι. ἀπολογία. ἀπολύειν. ἀπόνοια. ἀποστέλλειν. ἀποστρέφειν. ἀπόφασις. ἄπρακτος. ἆρα. ἄρα. ἀργύριον. ἁρπάζειν. ἀῤῥήν. ἀρτίως. ἀρχαῖος. ἄρχειν. ἄρχεσθαι. ἀσεβής. ἀσθένεια. ἀσθενής. ἀστυγείτων. ἀσφάλεια. ἀτιμώρητος. ἄτοπος. ἀτυχεῖν. ἀτύχημα. αὐτίκα. αὐτόνομος. αὐτός. ἀφαιρεῖσθαι. ἄφεσις. ἄχθεσθαι. ἄχρηστος. Inde intelligi licet quam multa omiserit in verbis iis, quae attulit.

viri aut de merita ejus laude et gloria detraham, sed ut quantum erit in me prosit aliquid huic studio haec mea industria.

Jam paucis absolvam de consilio meo, et de ratione, quam in tractandis Dinarchi orationibus sim secutus. Primum igitur explicare studui, quae editores superiores minus recte intellexerunt aut praetermiserunt; tum et refutare, quae temere ac nulla ratione mutari voluerunt, et confirmare, quae recte emendaverunt; postremo corrigere ac notare, si qua inveterata vitia animadvertere mihi videbar. Qua in re id maxime operam dedi, ut exponerem, qui esset Dinarchi proprius mos loquendi, quibusque verbis uti soleret, atque ut ex ipsius potissimum orationibus argumenta et exempla sumerem; si Dinarchus non suffecit, Atticorum scripta adhibui et eorum, qui sermonem Atticum imitari solent, omniaque undique quoad facere potui *) conquisivi ad sententiam meam confirmandam; nonnunquam etiam non ab re esse duxi linguam Latinam cum Graeca contendere. Sed antequam finem faciam prooemio hanc veniam

*) Multis enim libris, quos evolvere cupivi, carebam.

locorum similitudine ductus, quae Heindorfii conjectura confirmata est quatuor Bekkeri codicibus, in quibus est: ἡ παρὰ τῶν νόμων ζημία θάνατος. Apud Demosthenem p. 420: Ἀθηναίων — θάνατον ζημίαν ψηφισαμένων ἄν τις — itidem τὴν ζημίαν emendandum esse existimo, ut est in quatuor codicibus a Bekkero collatis; quae emendatio multis comprobatur exemplis. Demosth. p. 380: ὁ νόμος θάνατον τὴν ζημίαν κελεύει εἶναι. p. 381. p. 433. Isocrat. in Callim. c. 23. Sed apud Aeschinem p. 110: προκειμένης ἑκατέρῳ ζημίας ἐκ τοῦ νόμου θανάτου, cum in omnibus codd. articulus sit omissus, quorum codicum longe major est numerus, majorque auctoritas, quam Dinarcheorum, mutare non audeo, quamquam legitur apud Isocratem de Pace c. 7. θανάτου τῆς ζημίας ἐπικειμένης, ἥν τις — Jam unde egressa est disputatio haec nostra, revertar.

Dinarchus p. 40: καὶ ὁ δημαγωγὸς ὑμῖν, ἐν ᾧ τὰς ἐλπίδας ἔχουσί τινες, ἐπ' αὐτοφώρῳ χρήματα λαμβάνων εἴληπται. quod convertit Pinzgerus: euer Demagog. Annal. Philol. Jahnii T. III, fasc. II, p. 97. Dinarch. p. 97: ἔπειτα ὑποστείλασθαί τι δεῖ πρὸς τὸν τοιοῦτον ὑμῖν. quo loco Reiskius „aut in vitio est ὑμῖν, aut inter haec duo vocabula deest aliquid, exempli causa πεφασμένον aut φωραθέντα.“ Demosthenes p. 515: ὅσα παρ' ἐμοῦ προσῆκε φυλαχθῆναι, πάντα δικαίως ὑμῖν τετήρηται, quo loco Reiskius ὑμῖν non solum non supervacuum, sed etiam necessarium esse dicit; contra Schaeferus „ὑμῖν si omisisset orator vix quemquam desideraturum esse contendo.“ Demosth. p. 789: καλῶν γε ἔργων ὁ ῥήτωρ δημιουργὸς ὑμῖν γέγονεν. In his dativus ita est positus, ut significetur, magnopere pertinere eam rem, de qua dicatur, ad audientium conditionem

ratio-

rationemque, ut ea re excitentur animi audientium. Vide Ramshornii Gramm. Lat. p. 205: die Personalpronomina mihi, tibi, sibi, nobis, vobis zeigen oft nur eine entfernte Theilnahme an, oder, dafs eine Handlung für die genannte Person ein gewisses Interesse habe. Saepe hic dativus reperitur cum demonstrativis ὅδε, οὗτος, τοιοῦτος, τηλικοῦτος conjunctus, ut apud Dinarchum p. 1. ὁ δημαγωγὸς ὑ μῖν — ο ὗ τ ο ς. p. 97: τ ο ι ο ῦ τ ο ς ὑ μῖν. Isocrates in Paneg. c. 5: τὰ μὲν οὖν ἐξ ἀρχῆς ὑπάρξαντα — τ η λ ι κ α ῦ θ' ἡ μ ῖ ν τὸ μέγεθός ἐστιν. Sophocles in Aj. v. 896: Αἴας ὅδ' ἡ μ ὶ ν ἀρτίως νεοσφαγὴς κεῖται. v. 1210: Ἀγαμέμνον' ἡ μ ι ν δ ε ῦ ρ ο τ ό ν δ' ὁρμώμενον. Eurip. Hipp. v. 178: τ ό δ ε σ ο ι φέγγος λαμπρόν, ὅδ' αἰθήρ. v. 797: οὐκ εἰς γέροντας ἥ δ ε σ ο ι τείνει τύχη. Plato Theaetet. p. 143, c. ἐμοί τε εἰπεῖν καὶ σοὶ ἀκοῦσαι πάνυ ἄξιον, οἵ ῳ ὑ μ ῖ ν τῶν πολιτῶν μειρακίῳ ἐντετύχηκα. ibid. d. Quem dativum Heindorfius pro genitivo positum esse existimavit. In quo tamen recte ab eo dissentire mihi videor. Conf. Heindorf. et interpr. ad Thucyd. I, c. 6. Hoc loco exemplum hujus dativi, quod in Dinarchi oratione adhuc exstat, tollere tentabo. p. 5: προορῶσα ἡ βουλὴ ὦ ἄνδρες τὴν τούτων ἰσχὺν καὶ τὴν ἐν τῷ λέγειν καὶ πράττειν δύναμιν, οὐκ οἰομένη δὲ δεῖν οὐδεμίαν ὑπολογίζεσθαι τῶν περὶ αὐτῆς ἐσομένων βλασφημιῶν, ε ἴ τ ι ς μ έ λ λ ε ι τ ῇ π α τ ρ ί δ ι α ὐ τ ο ῖ ς α ἰ τ ί α μ ο χ θ η ρ ὰ κ α ὶ κ ί ν δ υ ν ο ς ἔ σ ε σ θ α ι. Ita Bekkerus hunc locum constituit. Reiskius ediderat: εἴ τις μέλλοι τῇ πατρίδι αὐτῆς. μέλλει est in codd. A B. μέλλῃ in L Z. αὐτοῖς in B L. τῇ πατρίδι αὐτῆς id est Areopagi minime convenire h. l. facile est intellectu; est enim sententia: Areopagitae non existimaverunt convicia illa, quae in

se Demosthenes esset congesturus, sibi fugienda esse, si (tum, cum convicia illa ipsi fugissent) civitas in periculum aliquod aut infamiam incurreret. Apparet igitur aut tollendum esse pronomen αὐτῆς aut emendandum aliquid hoc loco. Bekkerus scripsit αὐτοῖς, dativum, ut videtur, pro genitivo poni existimans; illud autem non reprehenderim, quod pluralem numero singulari anteposuit. Solent enim scriptores Attici verbo βουλὴ, ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή pluralem fere adjungere, ut Aeschines p. 408: οὐκ ἄρα στεφανώσεται ἡ βουλή; οὐδὲ γὰρ πάτριόν ἐστιν αὐτοῖς. Dinarchus pag. 41: ἡ βουλὴ ζητεῖ — τὰ γεγενημένα παρ' αὐτοῖς ἀδικήματα; quo loco Hieronymus Wolfius sine causa παρ' αὐτῇ vult emendari. Vide Dinarch. p. 9. Atticista anonymus apud Villois. in anecdotis Tom. II, p. 84: ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ὦ βουλευταί, ὦ βουλὴ λέγουσιν (οἱ Ἀττικοί). Quanquam ne pluralis quidem numerus est necessarius vide Dinarch. p 5: ζητεῖν τὴν βουλὴν, ὡς αὐτῇ πάτριόν ἐστιν. et hoc ipso loco: τῶν περὶ αὐτῆς ἐσομένων βλασφημιῶν. vide quae dicemus ad p 32. Displicet igitur hoc loco non quidem numerus pluralis, sed et pronomen ipsum et casus dativus. Atque haec difficultas omnis evanescet interposita praepositione δι' (διά), ut scribatur: εἴ τις μέλλει τῇ πατρίδι δι' αὐτῆς αἰτία μοχθηρὰ — ἔσεσθαι. Indicativo tamen, quamquam non alienus est a ratione linguae Graecae, praeferendum esse existimo optativum, quod Areopagitarum tota haec est sententia. Simillimus est locus Xenophontis in Agesilao c. 2, 25: χρημάτων ἑώρα τὴν πόλιν δεομένην, εἰ μέλλοι τινὰ σύμμαχον ἕξειν — οὐδ' ᾐσχύνετο, εἰ μέλλοι τὴν πόλιν ὠφελήσειν, πρεσβευτὴς ἐκπορευόμενος. Vide Kruegerum

ad Xenoph. Anab. VII, 1, 39. Indicativus eodem modo est positus apud Platonem in legg. lib. VII, p. 811, a. Alcibiad. II, p. 140, c. Pro αὐτῆς malim α ὑ τ ῆ ς. — Quid sit α ἰ τ ί α μ ο χ θ η ρ ά intelligitur ex p. 48: τὴν πατρίδα κινδυνεύουσαν ὑπὲρ δόξης. p. 65: περὶ αἰσχρᾶς αἰτίας κοινῇ πάντες ἀγωνιζόμεθα. cf. p. 95. p. 102. p. 4. p. 72. p. 29. p. 64. p. 32.

Ad eum dativi usum, de quo paullo ante disserui, pertinent etiam ea, quae proponit Wyttenb. ad Phaedon. p. 268: τ α ῦ τ α ἔ χ ε ι ἡ μ ῖ ν ο ὕ τ ω ς. aliaque id genus. Vide Matth. Griechische Grammatik zum Schulgebrauch §. 387 et §. 389.

Similis est usus dativi in dictionibus iis, in quibus nomen cum verbo conjungitur, totaque dictio refertur ad objectum aliud, quod dicunt remotius. In his cum tota dictio refertur ad objectum remotius dativus poni solet, cum autem substantivum tantum ad illud objectum refertur, genitivus. Dativus quum his dictionibus adjungitur, major est vis atque ἐνάργεια totius sententiae. Caesar de bello Gall. lib. VII, c. 84: clamor, qui post tergum pugnantibus exstitit. Quem dativum egregie illustravit Herzogius his verbis: Dieser Dativ — gehört zu den feinen Wendungen des Styls da, wo man oft den Genitiv erwartet. Er ist auch unserer Sprache nicht fremd, und drückt o f t e i n p s y c h o l o g i s c h e s o d e r m o r a l i s c h e s Verhältnifs aus, das im Verbo liegenden Prädikats auf das Objekt. Post tergum pugnantium wäre im Rücken der K ä m p f e n d e n ü b e r h a u p t und a l l g e m e i n, ohne die feine Schattirung: den Fechtenden im Rücken d. i. um so gefährlicher und bedenklicher. Hoc idem discrimen quodammodo obtinet inter *eripere rem alicujus*, et *eripere rem ali-*

*cui*. Illud enim est eripere, quod alter possidet, hoc autem est jus alterius violare, per vim alicui eripere aliquid, quod habet, sive sit proprium ejus ipsius, cui eripitur, sive depositum ab alio et creditum. Cicero de officiis lib. II, c. 3: quorum error eripiendus est. pro Quintio c. 11: hominis propinqui sanguinem vitamque eripere. cf. in Verrem II, II, c. 19. C. Nepos in Alcibiade c. 10: Etsi *ei* gladius erat subductus, *familiaris sui* subalare telum eripuit. Non familiari suo per vim telum eripuit. Graeci cum verbis περιαιρεῖσθαι, ἀφαιρεῖσθαι, λαμβάνειν τι fere semper genitivum conjungunt. Varia ejus generis exempla apponam, quae lectoribus dijudicanda relinquo. *accidere*, *adlabi*, *procumbere ad genua alicujus* et *alicui*, προσπίπτειν πρὸς τὰ γόνατά τινι et τινός. *humerum transfigere alicui* et *alicujus*, *funus facere*, *ludos*, *aedem*, *templum* etc. *facere*, *vovere*, *dedicare alicujus* et *alicui* vide Drakenb. ad Liv. lib. 27. c. 11. Aeschines p. 546: ἱερὰ ἱδρύσατο Παυσανίου. Eurip. Hipp. v. 31: Φαίδρα — ναὸν Κύπριδος καθείσατο. Diodor. Sic. T. I, p. 307. ed. Wesselingii: ἱδρύσατο ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης. atque ita saepius locutus est Pausanias et saepius in ea re Graeci genitivo utuntur, quam dativo. *Minuere*, *frangere*, *restituere*, *reficere animum*, *spem alicui* et *alicujus*, *pater mihi moritur*, et *pater meus moritur*. Si quis *patrem sibi mortuum* esse dicit, is magnum se incommodum accepisse, magnam jacturam fecisse, patrisque morte permotum esse animo ostendit. Eurip. ap. Plutarch. Moral. T. I, p. 386. ed. Wyttenb. Lips. τεθνᾶσι παῖδες οὐκ ἐμοὶ μόνῃ βροτῶν. Sophocl. Oedip. Col. 1714: ἔρημος ἔθανες ὧδέ μοι. Aristoph. Thesmoph. v. 452: ἐμοὶ γὰρ ἀνὴρ ἀπέ-

θανε μὲν ἐν Κύπρῳ. Lucianus T. VII, p. 212. ed. Bipont. οἴχῃ μ ο ι καὶ τέθνηκας. p. 37: ὦ Ζεῦ τὸν πατέρα μ ο ι ταχέως ἀποθανεῖν. Demosthenes p. 1330: τελευτήσαντος α ὐ τ ῷ τοῦ ἀδελφοῦ βιαίῳ θανάτῳ, τοιοῦτος ἐγένετο περὶ αὐτὸν οὗτος (Theocrines) ὥστ' ἀναζητήσας τοὺς δράσαντας καὶ πυθόμενος οἵτινες ἦσαν, ἀργύριον λαβὼν ἀπηλλάγη. Orator dixit τελευτήσαντος αὐτῷ τοῦ ἀδελφοῦ, ut Theocrinis impietatem exprimeret, atrocitatemque ejus rei augeret, αὐτῷ, ei mortuus est, Theocrines fratrem amisit, tamque erat impius, ut necem fratris, quae ad eum ipsum maximopere pertinebat, non solum non ulsçisceretur, sed etiam pecunia accepta dimitteret fratris interfectores. Aeschines p. 469: ἑβδόμην ἡμέραν τῆς θυγατρὸς α ὐ τ ῷ (Demostheni) τετελευτηκυίας — στεφανωσάμενος καὶ λευκὴν ἐσθῆτα λαβών. Ita Aeschines, qui Demosthenem impietatis voluit incusare; Plutarchus autem *narrat* (sine ira) in vita Demosth. c. 22: ἑβδόμην ἡμέραν τῆς θυγατρὸς α ὐ τ ο ῦ τεθνηκυίας — Dinarchus p. 87: τοσοῦτον δ' ἀπολέλοιπε (Aristogiton) τοῦ πατρὸς μνῆμά τι ἔχειν ὦ 'Αθηναῖοι δεῖξαι, ὥστ' οὐδ' ἐν 'Ερετρίᾳ τοῦ πατρὸς α ὐ τ ο ῦ τελευτήσαντος τὰ νομιζόμενα ἐποίησεν αὐτῷ. sine dubio emendandum est: τοῦ πατρὸς α ὐ τ ῷ τελευτήσαντος, ne genitivi duo concurrant. Atque ita scriptum est in cod. Z. Plura etiam exempla afferam, quorum in aliis dativus significatione ea, qua supra diximus, est positus, in aliis autem nihil videtur ab genitivo differre. Isocrat. in Aeginet. cap. 3: τοῦ ἀδελφοῦ Σωπόλιδος α ὐ τ ῷ πρότερον τετελευτηκότος; ita Bekkerus edidit ex cod. Vatik., pro eo, quod in edd. et in caeteris codd. erat: αὐτοῦ. Demosth. p. 1083: τελευτήσαντος τοῦ πατρὸς α ὐ τ ο ῖ ς. p. 1010: τοῦ ἀνδρὸς α ὐ τ ῇ

τελευτήσαντος, quo loco codex r., in quo multa insunt menda, habet: αὐτῆς. Plato in Phaedone p. 89, b: ἐάνπερ ἡ μῖν ὁ λόγος τελευτήσῃ καὶ μὴ δυνώμεθα αὐτὸν ἀναβιώσασθαι. Schleiermacherus: Wenn nämlich unsere Rede stirbt. Xenoph. Cyrop. VIII, 7, 1: ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ πάλαι — ἐτετελευτήκεσαν αὐτῷ. ibid. I, 4, 2: ὑπερεφοβεῖτο μή οἱ ὁ πάππος ἀποθάνῃ. Lucian. T. VIII, p. 250. Aelian. Var. Hist. IX, c. 25. III, c. 2. et c. 3. Phalar. epist. p. 106. ed. Lips. Libanius T. I, p. 30. ed. Altenburg. et p. 36. Livius lib. 29, c. 29: Militanti pro Carthaginiensibus in Hispania pater *ei* moritur. Vide Locell. ad Xenoph. Ephes. p. 273. Genitivus positus est apud Aeschinem p. 167: ὧν οἱ μὲν πατέρες τετελευτήκεσαν, αἱ δὲ μητέρες διῴκουν τὰς οὐσίας. Isaeum p. 55: τὰς οὕτω δοθείσας (γυναῖκας), ἂν ὁ πατὴρ αὐτῶν τελευτήσῃ μὴ καταλιπὼν αὐταῖς γνησίους ἀδελφούς, τοῖς ἐγγύτατα γένους ἐπιδίκους ὁ νόμος εἶναι κελεύει. Xenoph. Cyrop. IV, 2, 3: ὅτι — τεθναίη ὁ ἄρχων αὐτῶν. Isocrat. de Big. c. 11: ὁ γὰρ πατὴρ αὐτοῦ μαχόμενος ἐν Κορωνείᾳ — ἀπέθανεν. Euripides Phoeniss. v. 1368. et saepius. Plutarch. Moral. T. I, p. 372. et 414. Cicero in Verrem II, II, c. 9. Charecterum, quos Theophrastus scripsisse perhibetur, cap. 14. Aelian. V. H. II, 19: τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τελευτήσαντος, ubi tamen malim scribi: αὐτῷ.

Concludam hanc de dativo disputationem, si prius unum Dinarchi locum, in quo simile mendum inest, emendavero. Dinarch. p. 24: legitur: οὐκ εἰς μὲν τὴν Ἀριστάρχου οἰκίαν εἰσελθὼν (Demosthenes) βουλεύσας μετ' ἐκείνου τὸν Νικοδήμῳ θάνατον κατασκευασθέντα, ὃν ἴστε πάντες, ἐξέβαλε τὸν

Ἀρίσταρχον ἐπὶ ταῖς αἰσχίσταις διαβολαῖς; Dativum Νικοδήμῳ dedit Bekkerus ex codd. A et B.; in edd. superioribus erat: Νικοδήμου. Sed ut quivis hunc locum corruptum esse intelligat, quibusque in verbis sit corruptus, adscribam Hieronymi Wolfii et Reiskii judicia. H. Wolfius: „κατασκευασθέντα] Fortassis ἀντὶ τοῦ κατασκευάσαντα. ut sit ordo verborum ὁ Δημοσθένης ἐξέβαλε τὸν Ἀρίσταρχον ἐπὶ ταῖς αἰσχίσταις αἰτίαις, τὸν κατασκευασθέντα τὸν θάνατον Νικοδήμου, ὅν ἴστε πάντες.“ — Reiskius:„ — κατασκευασθέντα redit ad θάνατον. Mors vel caedes in aliquo perpetrata dicitur ea κατεσκευάσθαι, quae non ira, non repentino quodam et tumultuario fit impetu, sed ex praemeditato, consiliis dudum ante deliberatis, et modis adminiculisque caedis lente praevisis, *caedes* denique *designata*. Videtur utique loco vitium inesse, sive id emendandum sic est, ut legatur, θάνατον, ὃν κατασκευασθέντα ἴστε παντες, vocabulis solummodo transpositis, sive sic, ut addito τρόπον, legatur θάνατον, κατασκευασθέντα, ὃν ἴστε πάντες, τρόπον, ἐξέβαλε — caedem Nicodemi isto modo, quem vos omnes bene nostis, adornatam et comparatam.“ Hactenus Reiskius et H. Wolfius. Neuter tamen, ut mihi videtur, ad hunc locum aut emendandum, aut interpretandum quidquam profecit, nisi quod Reiskius mendum aliquod hoc loco latere, uterque autem verborum ordinem turbatum esse vidit. ὃν ἴστε πάντες de Nicodemo dictum esse, ut Wolfius judicat, certissimum est; κατασκευάζειν autem θάνατόν τινι sive τινός si significaret necem seu mortem struere et moliri alicui, flaccesceret oratio; nam θάνατον κατασκευασθέντα βουλεύειν idem esset, quod θάνατον

κατασκευασθέντα κατασκευάζειν s. θάνατον βουλευθέντα βουλεύειν, necem structam struere, quo quid cogitari potest languidius, quid ineptius atque absurdius? Sin autem Aristarchus per dolum atque insidias necem struxisse diceretur Nicodemo, poterat Nicodemus etiam ab alio aliquo, quem subornasset Aristarchus, *manu* interfici. Sed ab ipso Aristarcho *per vim* occisum esse Nicodemum narrat Aeschines p. 168: Νικόδημος — ὑπ' Ἀριστάρχου τετελεύτηκε βιαίῳ θανάτῳ, ἐκκοπεὶς ὁ δείλαιος ἀμφοτέρους τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν γλῶτταν ἀποτμηθείς. Quod confirmatur duobus testimoniis, quae attulit Demosthenes p. 549. et p. 554: Ἀρίσταρχον Νικοδήμου γεγονέναι αὐτόχειρα. Vere igitur Boeckhius de Areopago in Seebodii Archiv. 1826. V. et VI. fasc. p. 121: βουλεύσει, scribit, maxime αὐτοχειρία opposita est. Harpocrat. in verbo βουλεύσεως p. 37: βούλευσις — ὅταν ἐξ ἐπιβουλῆς τίς τινι κατασκευάσῃ θάνατον. Haec Harpocrationis Suidas, ut solet, compilavit T. I, p. 445. ed. Kusteri. Ex Harpocrationis interpretatione idem illud, quod supra dixi, βουλεύειν idem declarare quod κατασκευάζειν apparet. Mendosum est igitur illud κατασκευασθέντα, primum, quod θάνατον κατασκευάζειν est necem struere alicui, quae significatio aliena est a sententia Dinarchi; tum, quod non passivum, sed activum poni debebat, ut esset: βουλεύσας μετ' ἐκείνου τοῦ τὸν Νικοδήμῳ θάνατον κατασκευάσαντος, ὃν ἴστε πάντες; Aristarchus enim necem illam patravit; deinde quod, verbo κατασκευασθέντα interjecto, implicita est verborum continuatio; ignoratur enim, ad quod nomen ὃν ἴστε πάντες sit referendum; postremo, quod, si verbo κατασκευάζειν vim interficiendi subjecisset Dinarchus,

ipsa oratoris prudentia id est τὸ πιθανόν postulabat, ut Dinarchus Nicodemum interfectum esse diceret non tam ab Aristarcho, quam a Demosthene (ubi enim consilium est, ibi culpa esse existimatur), ut crimen totum ab Aristarcho in Demosthenem transferret, atque ut Aristarchum hominem (ἀτυχοῦντα) infelicem esse ostenderet, quem malis artibus Demosthenes ad necem illam patrandam impulisset. Vide Dinarch. p. 36: συμβεβουλευκὼς Ἀριστάρχῳ δεινὰς καὶ παρανόμους συμβουλίας, ἀνθ' ὧν (εἴπερ ἔστι που δικαία τιμωρία κατὰ τῶν ἐπιόρκων καὶ πονηρῶν, ὥσπερ ἔστι) δώσει δίκην οὗτος (Demosthenes) ἐν τῇ τήμερον ἡμέρᾳ. Solent enim oratores ita plerumque exponere male facta, ut ei, quem contra dicunt, quam maxime officiant, parum curantes veritatem. Plato in Phaedro p. 272, e: τοπαράπαν γὰρ οὐδὲν ἐν τοῖς δικαστηρίοις τούτων ἀληθείας μέλειν οὐδενὶ ἀλλὰ τοῦ πιθανοῦ. — οὐδὲ γὰρ αὐτὰ τὰ πραχθέντα δεῖν λέγειν ἐνίοτε, ἐὰν μὴ εἰκότως ᾖ πεπραγμένα. Cf. Ciceronis off. II, cap. 14. Dinarchus autem, etiamsi rem totam, sicut erat, narrare statuisset, tamen omittere debebat verbum κατασκευασθέντα. Nam vere auctor librorum ad Herennium praecipit lib. I, p. 9: non modo id, quod obest, sed etiam id, quod neque obest neque adjuvat, satius est praeterire. et Cicero de Invent. I, c. 20. et 21, fin.

Verbo κατασκευασθέντα sublato, aut servato articulo τὸν ante Νικοδήμ. genitivum Νικοδήμου, aut omisso articulo dativum ponendum esse judico. Praestare videtur genitivus, quae emendatio facilior est illa altera; scribendum igitur est: βουλεύσας μετ' ἐκείνου τὸν Νικοδήμου θάνατον, ὃν ἴστε πάντες. Ammonius ed. Valk. p. 31: βουλεῦσαι δὲ (ἐστὶν 30.) τὸ ἐνθυμη-

θῆναί τε καὶ συντάξαι κακόν. οἷον βουλεῦσαι φόνον ἢ ἱεροσυλίαν. κακὸν et θάνατον βουλεῦσαι etiam Homerus dixit v. H. Stephani Thes. gr. ling. T. I, p. 769. Aeschylus in Agam. v. 1224. 1614. 1634. Sophocl. Aj. v. 1044. Eurip. Hecub. v. 850. 864. Med. v. 318. al. Theogn. v. 1047. Antiphon p. 772: διωμόσαντο οὗτοι ἀποκτεῖναί με Διόδοτον βουλεύσαντα τὸν θάνατον. cf. p. 618. p. 773. p. 693: βουλευτὴς τοῦ θανάτου. ib. τῆς πληγῆς βουλευτής. Simile est apud eundem p. 690: ἐπιβουλεύειν φόνον. p. 693: ἐπιβουλεύειν θάνατον, quod idem est apud Andocidem p. 118, bis. Antiphon p. 619: ἐπιβουλεύοντες τοὺς θανάτους τοῖς πέλας μηχανῶνταί τε (machinari alicui necem Liv. I, c. 51.) καὶ παρασκευάζουσιν; quo Antiphontis loco τὸν Νικοδήμῳ θάνατον βουλεύσας apud Dinarchum potest confirmari. Idem Antiphon p. 606: τὸν θάνατον τὸν ἐκείνου — μηχανωμένην. κακομηχανᾶσθαί τινι Plutarch. Moral. T. I, p. 82. Simile est μήδεσθαί τινι κακόν, ut loquuntur poëtae. De βουλεύειν, et ἐπιβουλεύειν τινὶ θάνατον vide Taylor. ad Lys. p. 47. Verheyk. ad Antonin. Liberal. p. 29. ed. Lips. Wyttenbachii epist. crit. p. 185. ed. Lips. Siebelis ad Pausan. T. I, p. 56.

De judiciali significatione adscribam verba Mejeri der attische Procefs p. 308: Für Mord wurde es angesehen, und es fand eine Klage φόνου statt, so jemand einen andern ermuntert hatte, einer dritten Person einen Schlag zu geben: an welchem diese nachher gestorben ist. ib. p. 313. Cf. Lucian. in tyrannicida T. IV, p. 318: αἰτίας θανάτου εἶναι διττάς, εἴ τις αὐτὸς ἀπέκτεινεν ἢ εἴ τις μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτεινε, μηδὲ τῇ χειρὶ ἔδρασε τὸ ἔργον, ἠνάγκασε δὲ καὶ παρέσχεν ἀφορμὴν τοῦ

φόνου. τὰ ἴσα καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος ἀντικολάζεσθαι. Haec. Graeculus quidam a Villois. in anecd. T. II, p. 52. editus furatus est a Luciano, ut fere totam illam declamationem. Plato de legg. lib. IX, p. 871, e: ἐὰν δὲ αὐτόχειρ μὲν μή, βουλεύσῃ δὲ θάνατόν τις ἄλλος ἑτέρῳ καὶ τῇ βουλήσει τε καὶ ἐπιβουλεύσει ἀποκτείνας αἴτιος ὢν καὶ μὴ καθαρὸς τὴν ψυχὴν τοῦ φόνου ἐν πόλει ἐνοικῇ, γιγνέσθων καὶ τούτῳ κατὰ ταὐτὰ αἱ κρίσεις τούτων πέρι. Cf. Cicero de off. lib. II, c. 7. Idem igitur quod dicit Dinarchus: Δημοσθένης ἐβούλευσε μετ' Ἀριστάρχου τὸν Νικοδήμου θάνατον, dixit etiam Aeschines verbis tantum non iisdem p. 314: Νικόδημον — μετὰ Ἀριστάρχου συναπέκτεινας. Eurip. in Oreste v. 1087 — 1089:

ΠΥΛΑΔ. καὶ ξυγκατέκτανόν γάρ, οὐκ ἀρνήσομαι,
καὶ πάντ' ἐβούλευσ', ὧν σὺ νῦν τίνεις δίκας·
καὶ ξυνθανεῖν οὖν δεῖ με σοὶ καὶ τῇδ' ὁμοῦ.

Ibidem.

θανάτου τετιμημένος ἑαυτῷ, ἤν ἐξελεγχθῇ ὁτιοῦν εἰληφώς.

Pro ἤν, ut emendavit H. Stephanus (ἐάν Hier. Wolfius) codd. habent ἵνα. Recte Bekkerus ἤν in textu posuit. Dinarch. p. 70: θάνατον ὡρίσατο, ἐὰν ἀποφανθῇ χρήματα εἰληφώς. p. 7: διὰ τί οὖν ἐν τῷ δήμῳ συνεχώρεις, ὦ Δημόσθενες, ἐὰν ἀποφήνῃ σου ἡ βουλή, θάνατον ἑαυτῷ τὴν ζημίαν;

Pag. 4.

πρῶτον μὲν — ἔπειτα.

Ita semper Dinarchus. Alii modo πρῶτον μὲν — ἔπειτα, modo πρῶτον μὲν — ἔπειτα δέ, ut Plato, Xenophon, oratores, al. Raro post πρῶτον μὲν, ἔπειτα

addito δέ apud Demosthenem legitur. p. 1168. et p. 1278. Quorum locorum oblitus est Kruegerus in Annotationum ad Demosthenis Philippicam I. specimine. (Bernburgi. 1820.) p. 9. qui scribit: „Ἔπειτα vocibus πρῶτον μεν §. 2. respondet. Ac ne tirones δέ additum requirant, monendum est Demosthenem, si recte observavi, ἔπειτα et εἶτα semper sine hac particula post πρῶτον μὲν inferre.“ Demosth. p. 1319: πρῶτον μὲν — εἶτα — εἶτα — εἶτα — εἶτα — εἶτα — εἶτα. Andocid. p. 25: πρῶτον μὲν — εἶτα δὲ — εἶτα δὲ — ἔπειτα δέ —.

## Ibidem.

οἱ σκοποῦσι τίνα ποτὲ γνώμην ἕξετε περὶ τῶν τῇ πατρίδι συμφερόντων καὶ πότερον τὰς ἰδίας τούτων δωροδοκίας καὶ πονηρίας ἀναδέχεσθε εἰς ὑμᾶς αὐτοὺς ἢ — φανερὸν πᾶσιν ἀνθρώποις ποιήσετε διότι μισεῖτε τοὺς —.

Vertit hunc locum Pinzgerus ad Lycurgi orationem in Leocratem p. 180. ed. maj. „ob ihr es bei euch Eingang finden lasset, daſs diese Leute für sich Geschenke nehmen. — Quod ego intelligere non possum; nam ἀναδέχεσθαι significat in se recipere, ut suum agnoscere factum. Budaeus in comment. p. 80. Dinarch. p. 71: τὴν πονηρίαν αὐτοὶ τὴν τούτων ἀναδέξεσθε; Demosth. p. 352: πάντα ἀναδεχόμενος καὶ εἰς αὐτὸν ποιούμενος τὰ τούτων ἁμαρτήματα. vide lexica. Quod Pinzgerus l. l. dicit: das Futurum (ἀναδέξεσθε), welches Stephanus herstellen wollte, ist nicht nur u n n ö t h i g, sondern sogar weniger passend, mihi non placet, cum quod futurum antecedit et sequitur, tum praecipue quod in hoc loquendi genere proprius est usus temporis futuri. Dinarch. p. 35: πολλοὶ — θεωρήσουσιν ὑμᾶς

πῶς τοῦτον δικάσετε τὸν ἀγῶνα. Praesens est apud Dinarch. p. 17: θεωρήσουσιν ὑμᾶς τοὺς κρίνοντας ὅπως χρῆσθε τῷ τὰ τοιαῦτα διαπεπραγμένῳ. Demosth. p. 1297: θεωροῦντες, πῶς τὸ πρᾶγμα τουτὶ κρίνετε.

Pag. 5.

παρὰ Ἁρπάλου.

Saepius hic hiatus invenitur apud Dinarchum ante nomina propria p. 12: ὑπὸ Ἁρπάλου. et p. 46. p. 49. p. 62: μετὰ Ἁρπάλου. ante spiritum lenem p. 78. p. 15. Reliqui oratores hiatum ante spiritum asperum solent fugere; saepius tamen invenitur ante spiritum lenem. Demosth. p. 1168: ὑπὸ Ὀλυμπιοδώρου. Lysias p. 537: ὑπὸ Ἀρχεβιάδου. Aeschines p. 314: μετὰ Ἀριστάρχου. ib. μετὰ Ἰφικράτους. alias. Caeteri autem scriptores Attici sexcenta ejus hiatus exempla praebent, quae tamen hic praetermittam atque eos tantummodo locos adjiciam, in quibus hiatus est ante spiritum asperum. Stallbaumius ad Platonis Euthyph. p. 62: φιλεῖται ὑπὸ ὧν φιλεῖται scribit: „Notandus est hiatus in omnibus, ut videtur, libris antiquis praeter unum Vindobonensem nostrum conservatus." Heindorfius ad Plat. Phaedonem p. 69: „τὸ νόμισμα, ἀντὶ οὗ δεῖ πάντα καταλλάττεσθαι certe scribendum ἀνθ' οὗ." Hic hiatus ne in posterum aut meas aut alius cujusquam aures offenderet, plura collegi exempla, quae hoc loco proponam.

ἀμφὶ αὐ — Xenoph. Anab. VII, 8, 2.

ἀμφὶ ἡ — VI, 2. 26.

ἀνὰ ἑ — Xenoph. Anab. III, 4, 21. V. 4, 12.

ἀντὶ ἁ — Plato Theaetet. p. 146, d.

ἀντὶ ἑ — Parmenid. p. 164, e.

ἀντὶ ἡ — Cratyl. p. 419, c.

ἀπὸ Ὁ — Plato Polit. X, p. 600, e.
ἀπὸ Ὑ — Xenoph. Cyrop. IV, 2, 1. Lucian. T. VII, p. 16.
ἐπὶ Ἡ — Lucian. T. IV, p. 55.
ἐπὶ Ὁ — Plato Polit. X, p. 599, e.
ἐπὶ Ὑ — Thucyd. VI, 62.
κατὰ Ἁ — Thucyd. VIII, 107.
κατὰ Ἡ — Plato Phaedr. p. 227, d. Lucian. T. VIII, p. 48.
μετὰ Ἁ — Thucyd. VI, 31.
μετὰ Ἑ — Thucyd. VIII, 80.
μετὰ Ἱ — Lucian. T. VII, p. 194.
μετὰ Ὑ — Lucian. T. VIII, p. 123. p. 263.
παρὰ Ἑ — Lucian. T. VII, p. 123.
παρὰ Ἱ — Lucian. T. VI, p. 135. T. IX, p. 55.
ὑπὸ Ἑ — Thucyd. I, 89. III, 116.
ὑπὸ Ἡ — Thucyd. I, 9. Plato Polit. III, p. 390, c.
ὑπὸ Ὁ — Xenoph. conviv. 4, 45.

Vid. Siebelis ad Pausan. T. I, p. 194. Hoc adjiciam Isocratem hiatum et ante spiritum asperum et ante lenem vitare solere. V. Dindorf. ad Paneg. p. 1. et quem laudat Plutarchum, qui de Isocrate: Ἰσοκράτης ὁ φοβούμενος φωνῆεν φωνήεντι συγκροῦσαι. cf. Pinzg. ad Isocr. Paneg. p. 37.

## Pag. 5.

ζητεῖν τὴν βουλὴν περὶ αὐτῶν, ὡς αὐτῇ πάτριόν ἐστιν.

Meierum der attische Procefs p. 344. non puto animadvertisse verba ὡς αὐτῇ πάτριόν ἐστιν.

## Pag. 6.

ἀποπέφανται εἴκοσι τάλαντα ἔχων χρυσίου.

ἔχων

ἔχων id est: εἰληφώς. Dinarch. p. 16: ὃν ᾔδεσαν ἔχοντα τὸ βασιλικὸν χρυσίον. p. 11. p. 79. Demosth. p. 397: προδεδωκότα πάντα, πεπρακότα, δῶρα ἔχοντα. Similiter δίκην ἔχειν dicitur pro δίκην δεδωκέναι. Plato Polit. VI, p. 529, c. Xenoph. Cyrop. VII, 2, 24. Hist. gr. III, 4, 25. Anabas. II, 5, 38. et 41. Lucian. T. II, p. 86. cf. Elmsley ad Eurip. Bacch. v. 1311. Wyttenb. animadv. ad Plutarchi Moralia T. II, p. 240. Lysias in oratione funebri: Ἀθηναῖοι ἡγησάμενοι ἐκείνους — ἀποθανόντας δίκην ἔχειν τὴν μεγίστην. Livius lib. IV, c. 14. X, c. 40. poenam habere dicit.

Ibidem.

ἀποπεφασμένοις.

Anecdota Bekkeri T. I, p. 433. et Suidas T. I, p. 289. afferunt hoc verbum ex Dinarchi orat. De re conf. Demosth. epist. p. 1467. et 1482.

Pag. 7.

ποῦ νῦν ἐλθὼν ὁ δῆμος — εὕροι τὴν ἀλήθειαν;

Reiskius emendavit ποῖ, eumque secutus est Bekkerus. Est autem ea ratio linguarum, ut praepositiones, quae statum indicant quendam in loco seu rem praesentem, cum ablativo, quae motum in locum seu rem futuram, cum accusativo, quae denique motum ex loco seu rem praeteritam, cum ablativo conjungantur. Vide Philemonis Grammatici explicationem p. 59. ed. Osann. Saepe autem fit, ut consuetudo gentis alicujus recedat paullulum a caeterarum linguarum ratione. Recedunt autem linguae antiquae a nostra fere in his: ἀγγέλλειν, ἀπαγγέλλειν οἴκαδε, nunciare, nuncium afferre domum, Romam, convenire, cogere, colligere

et similia in locum. *συνέρχεσθαι*, *συνιέναι*, *συλλέγειν*, *συναθροίζειν* et similia *εἰς* — A qua Graecorum consuetudine discedere videtur Dinarchus p. 65: *συνιέναι ἐν Μεγάροις τοῖς φυγάσιν*. p. 18: *συνάγοντος ἐν Θήβαις Θρασυβούλου τοὺς φυγάδας ἐπὶ τὴν Φυλῆς κατάληψιν*. quamquam idem Dinarchus p. 53. dixit: *τοῖς ξένοις τοῖς εἰς Ἄμφισσαν συλλεγεῖσι*. p. 43: *εἰ συνέρχεται τοῖς φυγάσιν εἰς Μέγαρα*. Demosth. p. 272: *τῷ κατασκόπῳ συνιὼν εἰς τὴν Θράσωνος οἰκίαν ἐλήφθη*. et p. 273. p. 593. *συλλέγειν εἰς* Demosth. p. 268. Aeschines p. 48. p. 279. p. 286. p. 518. ibid: *τοῖς ἐκεῖσε συλλεγομένοις*. ita 4. codd. caeteri: *ἐκεῖ* vide Bremii not. *συνάγειν εἰς* — Demosth. p. 401. Aeschines p. 482. p. 486. Contra Graeci et Romani ablativo utuntur, in quibus nos accusativo uti solemus: ponere etc. scribere, inscribere, insculpere, delitescere, abdere, occultare, claudere, includere in loco (in locum) *γράφειν ἐν* et *εἰς*. *τιθέναι*, *ἱστάναι* et *καθίζειν ἐπὶ* cum genitivo et accusativo. Priscian. ed. Col. p. 284. et 290. *ἔστησεν ἐπ' οἰκήματος* Dinarch. p. 17. *ἱστάναι ἐπ' οἰκ.* Aelian. Var. Hist. VI, 1. Valken. animadv. ad Ammon. p. 177. qui etiam Dinarchi locum laudat. interpp. ad Xenoph. Ephes. p. 274. *κατίσαι ἐπ' οἰκήματος* Herodot. II, c. 121. ubi v. Valken. et Wesseling. p. 161.

Interdum autem pro ablativo utuntur accusativo, adjuncta praepositione motum in locum significante. v. interpp. ad Liv. XXVI, 25. XXIV, 9. XXVI, 18. XXX, 1. Sed ne modum excedam, ad Graecorum consuetudinem transibo, si prius unum exemplum ex inscriptione antiqua attulero (Gasp. Garatonii notae in Cic. orat. P. I, p. 19. ed. Havn.): Templi — quod est in Palatium.

Apud scriptores Atticos raro hic accusativi usus invenitur. v. Lobeck ad Soph. Aj. v. 80. cf. Siebelis ad Pausan. T. III, p. 115. Fischer. ad Veller. T. IV, p. 155. et quos laudat. Apud Aeschinem εἰς pro ἐν positum esse videtur p. 434: ὅταν οὖν ἀποδείξῃ (ὁ νομοθέτης) τοῖς μὲν ὑπὸ τῆς βουλῆς στεφανουμένοις εἰς τὸ βουλευτήριον ἀναῤῥηθῆναι, τοῖς δ' ὑπὸ τοῦ δήμου στεφανουμένοις εἰς τὴν ἐκκλησίαν. quod vertit Cicero de optimo genere orat. c. 7: Quum esset lex Athenis — eos, qui a populo donarentur (sc. corona), in concione donari debere, qui a senatu, in senatu. q. l. vulgatum est: quia in senatu; emendationem Mureti recentiores edd. in textu ponere debebant. Graece dicitur ἀναγορεύειν, ἀνειπεῖν (aor.), ἀνακηρύττειν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ, ἐν τῷ βουλευτηρίῳ, ἐν τῷ δήμῳ, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Demosth. p. 243, bis. p. 244. p. 253, bis. p. 265. p. 266. p. 267. Aeschines p. 395. p. 427. p. 428. p. 433. p. 436, bis. p. 438. Demosth. p. 267: τῷ στεφανουμένῳ τὸν αὐτὸν ἔχει ζῆλον ὁ στέφανος, ὅπου ἂν ἀναῤῥηθῇ. quo loco sex Bekk. codd. habent: ὅποι.

Ablativum cum praepositione, vel adverbium motum in locum significans sermone latino fere semper pro accusativo et adverbio statum in loco significanti licet poni, quamvis id scriptores classici raro faciant. Magnam exemplorum copiam nuper Joannes Adamus Schaeferus in Programm. Ansbac. 1826. congessit, et Bengius in obss. p 1225. et interpp. ad Liv. XXIV, 9. Exempla graeca Schaeferus idem ibid. plura collegit. De καταφεύγειν ἐν τόπῳ v. Heindorf. ad Platonis Soph. p. 427. Thucyd. III, 71: τοὺς ἐκεῖ καταπεφευγότας. Isocrat. Plataic. c. 12: ἐνθάδε καταφεύγειν (qui tamen locus non potest esse argumento, quod apud scriptores Atticos

ἐνθάδε, ἐνταῦθα saepissime significant motum in locum v. Buttmanni Gramm. Gr max. T. II, p. 282. Ammon. p. 51. Philo de diff. signif. p. 167.) pro καταφεύγειν εἰς τόπον, vel πρὸς, ὡς, ἐπὶ ἀνθρώπους τινάς. Suidas T. I, p. 162: ποῦ γῆς πέφευγεν; ἀντὶ τοῦ εἰς ποίαν γῆν Ἀττικῶς. Vide D' Orvill. ad Charit. p. 271. ed. Lips. Quid Moeris atticista sibi velit p. 317: ποῖ, Ἀττικῶς· ποῦ, κοινόν. plane non video. Phrynichus autem scribens p. 43: ποῖ ἄπει: συντάσσεται οὕτω διὰ τοῦ ι· ποῦ δὲ ἄπει, ἁμάρτημα. sine dubio in errore versatur. v. Lobeck ad h. l. Xenoph. Anab. II, 4, 20: ὅπου ἂν φύγωσιν omnes codd. habent, quod Kruegerus non debebat mutare in ὅποι. οὗ, ὅπου ἀφικνοῦνται Heindorf. ad Plat. Phaedonem p. 222. cf. Elmsley ad Sophocl. Oedip. Col. v. 23. Bekkeri anecd. p. 616. et 622. Non igitur mutandum est hoc Dinarchi loco ποῦ ἐλθών, et sine causa Bekkerus p. 34. τῷ οὐδ' ὅπῃ καταφύγῃ αὐτίκα φήσοντι εἶναι — ὅπῃ in ὅποι vult mutari. v. Stallb. ad Platonis Euthyph. p. 94. et seqq. — Collega quidam meus, qui benevole hoc volumen perlegit, multosque errores correxit ποῦ ad εὕροι referendum esse existimavit, quae viri eruditissimi sententia mihi verissima videtur.

Pag. 8.

τὸ συνέδριον — (i. e. Areopagus) — ὃ φυλάττει τὰς ἀπορρήτους διαθήκας, ἐν αἷς τὰ τῆς πόλεως σωτήρια κεῖται.

Quae interpretes ad hunc locum illustrandum protulerunt, procul a vero absunt. Vide Boeckh. de Areopago in Seebodii Arch. p. 116.

Pap. 9.

Δίκαια μὲν οὖν, δίκαια τρόπον γέ τινα πάσχει τὸ συνέδριον —. δυοῖν γὰρ θάτερον ἐχρῆν αὐτούς, (Areopagum) ἢ καὶ τὴν προτέραν ζήτησιν τὴν ὑπὲρ τῶν τριακοσίων ταλάντων τῶν παρὰ τοῦ Περσῶν βασιλέως ἀφικομένων ζητεῖν, καθάπερ συνέταξεν ὁ δῆμος, ἵνα τότε δόντος δίκην τοῦ θηρίου τούτου, καὶ τῶν μερισαμένων ἐκεῖνα τὰ χρήματα φανερῶν γενομένων — ἀπηλλάγμεθα τούτου τοῦ δημαγωγοῦ — ἢ εἰ ταῦθ' ὑμεῖς (id est populus) ἐβούλεσθε Δημοσθένει συγχωρεῖν καὶ πολλοὺς ἐν τῇ πόλει τοὺς καθ' ὑμῶν δωροδοκήσοντας εἶναι, τὴν περὶ τῶν νῦν ἀποπεφασμένων ζήτησιν χρημάτων μὴ προςδέχεσθαι, πεῖραν ὑμῶν (id est populi) ἐν τοῖς πρότερον εἰληφότας, ὅπου γε οὕτω καλῶς καὶ δικαίως τῆς ἀποφάσεως τῆς κατὰ τούτου καὶ τῶν ἄλλων νυνὶ γεγενημένης καὶ τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς οὔτε τὴν Δημοσθένους, οὔτε τὴν Δημάδου δύναμιν ὑποστειλαμένης — οὐδὲν ἧττον περιέρχεται Δημοσθένης περί τε τῆς βουλῆς βλασφημῶν καὶ περὶ ἑαυτοῦ λέγων — „ἐγὼ Θηβαίους ὑμῖν ἐποίησα συμμάχους." — „ἐγὼ πολλὰς ὑπὲρ ὑμῶν ἐπρέσβευσα πρεσβείας." ἐφ' οἷς οὐκ οἶδ' ὅ, τι ποτ' ἂν ἐποίησεν ἢ τίνας ἂν εἶπε λόγους, εἰ συνέβη κατορθῶσαι αὐτῷ ἃ συνεβούλευσεν, ὡς ἐπὶ τοῖς τοιούτοις ἀτυχήμασι καὶ κακοῖς ἅπασαν ἐπεληλυθὼς τὴν οἰκουμένην ὅμως ἀξιοῖ δωρεὰς αὐτῷ δεδόσθαι τὰς μεγίστας.

Sententia Dinarchi est haec: Alterutrum facere oportebat Areopagum, aut quaestionem illam priorem de pecuniis a Persarum rege missis ex sententia populi habere, ut poena Demosthenes afficeretur, aut, si Demostheni populus hoc condonasset, non suscipere alteram hanc quaestionem, quae constituta est populo

jubente eodem, cujus levitatem priori illa quaestione expertus esset Areopagus. (sc. si populus crimen illud Demostheni remisisset.) *Quod si* Demosthenes quamvis convictus praeclara hac ac justa Areopagi de pecunia Harpalica quaestione, nihilominus etiamnunc per forum volitat criminans Areopagum dictitansque a se Thebanorum societatem et amicitiam vobis esse comparatam — haud scio, quid facturus fuerit, si —. Haec hujus loci interpretatio facilis mihi esse videtur, et expedita. Quod si ita est, retinendum fuit, quod habent codd.: *ὅπου γάρ* et ante *ὅπου γὰρ* oratio puncto distinguenda. *ὅπου, ὅπου καί, ὅπου γε, ὅπου γε καί, ὁπότε γε* est siquidem et quandoquidem. v. Toup. ad Longin. p. 285. Coray ad Isocrat. T. II, p. 247. Wyttenb. animadv. ad Plutarch. T. I, p. 43. ed. Lips. et T. II, p. 608. quod quomodo conveniat cum iis, quae ante dicuntur: *πεῖραν ὑμῶν ἐν τοῖς πρότερον εἰληφότας, ὅπου γε* non possum intelligere. Nam particulis *ὅπου γε* etc. causa et ratio annectitur sententiae antecedenti; particulis autem *ὅπου* et *ὅπου γάρ* et *ὁπότε γάρ* conjungi solent membra orationis ita, ut illud *ὅπου γάρ* referatur et ad ea, quae antecedunt, et, quae sequuntur. *πῶς οὐ δεῖ θαυμάζειν τὸν Ἀλέξανδρον, ὅπου γε* (siquidem. *ὅπου καί*, siquidem etiam) *θαυμάζεται ὁ Φίλιππος*; et *ὅπου γὰρ* (*γάρ* ad ea, quae antecedunt, referendum) *θαυμάζεται ὁ Φίλιππος, πῶς οὐ δεῖ θαυμάζειν τὸν Ἀλέξανδρον*; Demosth. p. 1038: *εἰ μὴ γὰρ οὗτος* (Solon) *ἡμῖν σαφῶς διώρισε τί πρῶτον δεῖ ποιεῖν τοὺς ἀντιδεδωκότας — οὐκ οἶδ' ὅποι προῆλθεν ἡ τουτουὶ Φαινίππου τόλμα,* ὅ π ο υ  κ α ὶ  *νῦν — οὐδέτερα τούτων ἐποίησεν.* codd. plerique: *ὅπου γὰρ καί, γάρ* Bekk. delevit; Dindorfius bene scripsit: *ὅπου γε καί.* Ad *ὅπου γάρ* saepissime

refertur particula aut interrogativa, aut ajens vel negans. Aeschines p. 634: εἰ Δημοσθένης ἑαυτὸν ἐγκωμιάσει, βαρύτερον τῶν ἔργων, ὧν πεπόνθατε τὸ ἀκρόαμα γίγνεται. ὅπου γὰρ τοὺς μὲν — ἄνδρας ἀγαθούς, ἐὰν τοὺς καθ' ἑαυτῶν ἐπαίνους λέγωσιν, οὐ φέρομεν· ὅταν δὲ ἄνθρωπος — ἑαυτὸν ἐγκωμιάζῃ, τίς ἂν τὰ τοιαῦτα καρτερήσειεν ἀκούων; Demosth. p. 517: ὅπου γὰρ — τί χρὴ προσδοκᾷν. Eodem modo loquitur saepissime Isocrates in Paneg. c. 50. ad Philipp. c. 28. c. 50. de Pace c 36. in Panegyr. c. 43: ὅπου γὰρ μικρῶν μερῶν ἥττους εἰσίν, οὐκ ἄδηλον ὡς ἂν διατεθεῖεν, εἰ — sic Bekkerus edidit ex cod. Vatic. pro οὐκ ἄδηλον ὡς non male vulgata: πῶς ἂν — Eadem est consuetudo loquendi Romanorum v. Horat. Tursellin. ed. IV. p 871. quod si — qui, quomodo, cur, num, quid, quanto —? Atque ita locutus est hoc loco Dinarchus: ὅπου γὰρ — οὐκ οἶδ' ὅ, τι ἂν ἐπὶ τούτοις ἐποίησεν. ὅπου, ὅπου γάρ sequente ἤ που Isocrat. de Pace c. 9. Antid. c. 15. c. 25. v. Wyttenb. ad Plutarchi Moral. T. I, p. 300. Quod si — certe, profecto, nae, vero. Horat. Tursell. l. laud. Ita etiam adjectiva pronom. ὅστις γάρ, *qui si* solent poni.

ἐπὶ praepositio dativo juncta est post (Reisig. enarrat. Oedip. Col. p. CI.) eaque significat rem aliquam esse factam atque ex ea re aliam deinceps esse consecutam, ut apud Aeschinem p. 115: ἕτερον ἐφ' ἑτέρῳ ἐπίταγμα ἐπέταττεν id est aliud post aliud, sive, ut loqui solent Romani, aliud super aliud, alia super alia, alia ex aliis, v. Vorstius de latinitate falso susp. p. 239. ed. Berolin. Demosth. p. 399: πρῶτον μὲν — εἶτα — εἶτα — ἐφ' ἅπασι δὲ τούτοις i. e. post sive ad haec. Ea significatione saepe cum participiis passivi conjungitur,

ut apud Demosth. p. 389: ταῦθ' ὅτι οὐκ ἐπὶ τοῖς συμβεβηκόσι νυνὶ πλάττομαι — ἀλλὰ τότ' εὐθὺς ἐγνώκειν id est ἐκείνων ἤδη συμβεβηκότων. ib. p. 291. p. 294. p. 320. Aeschin. p. 293: ἡ ὑστέρα (πρεσβεία) ἐπὶ πεπραγμένοις ἐγένετο. Demosth. pag. 307: εἰ νῦν ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις κατηγορίας ἔχω. Aeschyl. Agam. v. 1380. Pers. v. 523. Matth. Schulgrammatik. ed. sec. §. 565. Taylor. ad Lys. p. 874. Isocrat. Areop. c. 4: ἐπὶ τοσαύταις πράξεσιν εὐαγγέλια — τεθύκαμεν. id est: rebus tantis prospere gestis, *ob* res tantas prospere gestas, cum res tantae prospere essent gestae. Est enim ea consuetudo linguarum, ut pleraeque particulae, quae ad tempus designandum sunt inventae, transferantur ad causam efficientem, quod causa ipsa respondet tempori praeterito, et conjuncta est arte cum tempore. Hinc verba ea, quibus affectus aliquis animi notatur, praepositione ἐπί conjunguntur cum rebus iis, quibus affectus est concitatus, sive quas affectus est consecutus, ut χαίρειν, εὐφραίνεσθαι, γελᾷν, ἀποπνίγεσθαι (γέλωτι), λυπεῖν, δακρύειν, ὀργίζεσθαι, ἀγανακτεῖν, ἄχθεσθαι, δυσμεναίνειν, στένειν, θαῤῥεῖν, καρτερεῖν, μέγα φρονεῖν, σεμνύνεσθαι, ἀγάλλεσθαι, φιλοτιμεῖσθαι, αἰσχύνεσθαι, ἐρυθριᾷν, ἐγκαλύπτεσθαι. Itaque praepositio ἐπί paullatim translata est ad causam significandam, ut nonnunquam idem valere videatur, quod διά. Differunt autem hoc, quod διά significat causam subjectivam i. e. eam, quae cogitatur, universalem, infinitam, ἐπί autem causam objectivam, i. e. eam, quae est, singularem, definitam, certam; ut quatenus praepositio ἐπί praepositioni *ob*, (*pro*), hominibus *causa*, *gratia*, *ergo*, conjunctioni quia, eatenus respondeat διά praepositioni *propter*, *per*, conjunctioni *quod*. De

*quod* et *quia* Ramshornii sententia contraria est huic nostrae, sed ipse exemplis a se allatis satis refellit sententiam suam Gramm. Lat. p. 565. Demosth. p. 373: ἂν δι' εὐήθειαν ἢ δι' ἄλλην ἄγνοιαν ἡντινοῦν λελυμασμένος φανῇ — ἂν μέντοι διὰ πονηρίαν. Aeschin. p. 438: ἡ πρόφασις, δι' ἣν αὐτὸν ἀξιοῖ στεφανοῦσθαι. Dinarch. p. 90: ἡ αἰτία, δι' ἥν. Demad. p 273: τὰ συμβάντα διὰ τὰς ἔξωθεν αἰτίας. Dinarch. p. 64: τὸν εἰς ἀδοξίαν καταστήσαντα τὴν πόλιν δι' ἡντιναδήποτε αἰτίαν ἢ τύχην. Inde fit ut interdum etiam modum designet praepositio διά, ut latinum per, δι' ἄγνοιαν, δι' ὀργήν, per imprudentiam, per iram. Pauca jam afferam de praepositione ἐπί. Aeschin. p. 92: ἐφ' ᾧ ὑμεῖς ἐθορυβήσατε. pag. 106: ἐπὶ τῇ ἡσυχίᾳ (de qua dixerat Timarchus) καὶ τῷ μικρῷ ἀναλώματι μείζων ἀπήντα θόρυβος. cf. p. 231. p. 319. Demosth. p. 255: τραχέως δ' ὑμῶν ἐπὶ τῷ „μηδὲ προσδοκᾶν" σχόντων. id est: cum me ne exspectare quidem dicerem. Demosth. p. 12: τὴν ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις ἀδοξίαν. Isocrat. de Pace c. 48: περιβλέπτους ἐπ' ἀρετῇ γενομένους, quo loco Corayanus cod. habet: ἐν ἀρετῇ ut erat in edd. ante H. Wolfium. Isocrat. in Archid. c. 41: ἀντὶ τοῦ περιστάτους ὑπὸ πάντων δι' ἀρετήν, περιβλέπτους ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἐπὶ κακίᾳ γενησομένους. de Pace c. 39: τοὺς μεγίστην ἐπ' ἀρετῇ δόξαν ἔχοντας. Demosth. p. 155: δόξαν ἔχοντας ἐπ' ἀνδρίᾳ. et Isocrat. περὶ ἀντιδ. p. 371. ed. Bekk. cf. Wesseling. ad Diodor. Sicul. T. II, p. 26. Demosth. p. 264: ἐφ' οἷς ἐπέδωκε, τετίμηται. et ib. p. 226. Aeschin. p. 605: οὐ δεῖ ἐφ' οἷς ἡ πόλις ἐπένθησε καὶ ἐκείρατο, ἐπὶ τούτοις ἐμὲ στεφανοῦσθαι. et Demosth. p. 264. p. 266. Aeschin. p. 618: ἀξιοῖ στεφανοῦσθαι ἐπ' ἀρετῇ. ibid. p. 638: ὅτι στεφανοῦται ἀρετῆς ἕνεκα

ablativus instrumenti. Cic. de Legg. II, 8: augures signis et auspiciis postera (ut legendum esse videtur cum Lambino pro postea) vidento. Eurip Hecub. v. 606: οἶδεν τό γ' αἰσχρὸν κανόνι τοῦ καλοῦ μαθών. Aristoph. Ran. v. 810: καὶ γὰρ ταλάντῳ μουσικὴ σταθμήσεται. Demosth. p. 524, τῇ γαστρὶ μετροῦντες καὶ τοῖς αἰσχίστοις τὴν εὐδαιμονίαν. idem iisdem verbis dicit Lucian. T. VIII, p. 137. Plutarch. Moral. T. I, p. 540. ubi cf. Wyttenb. animadv. Cic. de Natura Deor. I, c. 40: omnia, quae ad beatam vitam pertineant, ventre metiri. de Offic. III, c. 4: omnia metiuntur emolumentis; ad quem locum permulta ejus generis exempla protulit Car. Beierus. Hinc ponderare, pendere, perpendere, aestimare; Cic. de Fin. III, c. 14: alia brevitate pluris aestimari, alia diuturnitate i. e. quia sunt brevia. judicare. Hinc dirigere, Beierus ad Cic. Off. T. II, p 341. p. 351. Goerenz ad Cic. de Fin. V, c. 10. finire, definire, terminare, Beierus ad Cic. de Off. T. II, p. 409. Liv. XL, 55: multis sermonibus intellexisse videor. Liv. VII, 19: postquam litteris Sulpicii consulis — cognitum est. Idem lib. XLI, c. 10. Cic. epist. ad Fam. I, 5. et 9. etc. Caesar de bello Gall. VII, 90. Liv. X, 40: comperta perfugarum indiciis. v. Herzog. ad Hirtii librum de bello Gall. cap. 30. Caesar de bello Gall. VII, 54: Etsi multis jam rebus perfidiam Aeduorum perspectam habebat. Cic. Tuscul. I, 12: idque quum multis aliis rebus, tum e pontificio jure et caerimoniis sepulcrorum intelligi licet. Cic. de Nat. Deor. II, c 3: quorum exitio intelligi potest. Cic. de Fin. III, c. 8: si beata vita honestate cernitur, i. e. in honestate. Cic. de Off. III, c. 7: Ad quas ipsas consultationes ex superioribus libris satis multa praecepta sunt; quibus

perspici possit, quid sit propter turpitudinem fugiendum; ad quem locum Beierus: „Certe ante *quibus* desideramus praepositionem, ut I, 97. etc. et ubivis alibi.“ Valer. Max. I, 6, 12: quibus apparet i. e. ex quibus. Eadem loquendi consuetudo est apud Graecos. σταθμᾶσθαι, εἰκάζειν, στοχάζεσθαι, γιγνώσκειν, ἰδεῖν, δῆλον εἶναι, φαίνεσθαι, τεκμαίρεσθαί τινι pro ἐκ τινος seu ἀπό τινος. v. Heindorf. ad Platonis Sophist. p. 351. Matth. Schulgramm. §. 369. Isocrates in Archid. c. 26: εἴπερ χρὴ περὶ τῶν μελλόντων τεκμαίρεσθαι τοῖς ἤδη γεγενημένοις. Plinius in epp. I, 5: futura ex praeteritis providere. Isocr. Paneg. c. 39: εἰ δεῖ τὰ μέλλοντα τοῖς γεγενημένοις τεκμαίρεσθαι. Clemens Alexandr. in libello: ὅτι οἱ φιλόσοφοι καὶ οἱ ῥήτορες etc. ἀλλήλων κλέπται, quem laudat Dindorfius, scribit: τοῦ Ἰσοκράτους εἰπόντος· δεῖ τὰ μέλλοντα τοῖς προγεγενημένοις τεκμαίρεσθαι, Ἀνδοκίδης οὕτως ἔφη· χρὴ γὰρ τεκμηρίοις χρῆσθαι τοῖς πρότερον γεγενημένοις περὶ τῶν μελλόντων ἔσεσθαι. Ab eodem Isocrate sumsisse videtur Dinarchus, quod legitur p. 27: τεκμαιρόμενοι τὰ μέλλοντα ἐκ τῶν γεγενημένων, quo loco cod. Z. habet προγεγενημένων, ut etiam illud p. 17: τοῖς μὲν σώμασι μετὰ Ἀλεξάνδρου — ἀκολουθεῖν ἠναγκάζοντο, ταῖς δ' εὐνοίαις μετὰ Θηβαίων — ἦσαν. sumtum est ex Isocratis Plataici cap. 8: τοῖς μὲν σώμασι μετ' ἐκείνων ἀκολουθεῖν ἠναγκάζοντο, ταῖς δ' εὐνοίαις μεθ' ὑμῶν ἦσαν. v. Lobeck ad Phrynichum p 353. Liv. XXVII, 17: Itaque corpus duntaxat suum ad id tempus apud eos fuisse, animum (i. e. τὴν δὲ διάνοιαν) jam pridem ibi esse, ubi jus ac fas crederent coli. Sed redeundum jam est, unde exorsus sum.

Isocrates ad Philipp. c. 62: ἐκ τῆς ἐν Μαραθῶνι

Ibidem.

ἀξιοῖ δωρεὰς αὐτῷ δεδόσθαι τὰς μεγίστας, λαμβάνειν δῶρα κατὰ τῆς πατρίδος καὶ λέγειν καὶ πράττειν κατὰ τοῦ δήμου, ἃ ἂν βούληται.

Wie kann die Freiheit, Geschenke annehmen und alles beliebige gegen das Volk sagen und thun zu dürfen, als die gröfste Belohnung (δωρεαὶ αἱ μέγισται) dargestellt werden. Es scheint gelesen werden zu müssen: δωρεὰν — τὰ μέγιστα, ut venia sibi detur pro summis delictis. Haec Pinzgerus. Dinarchus p. 13: οὐ τηλικαύτας τὸν δῆμον αἰτήσας δωρεὰς ὥστε τῶν νόμων κρείττων εἶναι. Demosth. p. 569: οὐδενὶ πώποτε ἐδώκατε τὴν δωρεὰν ταύτην — ἐξεῖναι τοὺς ἰδίους ἐχθροὺς ὑβρίζειν.

Pag. 11.

Τιμοθέῳ — Πελοπόννησον περιπλεύσαντι.

De rebus a Timotheo gestis vide inprimis Isocratis orat. περὶ ἀντιδόσ. p. 68. Orelli.

Ibidem.

Τιμοθέῳ μὲν, ὦ Ἀθηναῖοι, Πελοπόννησον περιπλεύσαντι — οὐκ ἐποιήσασθε ὑπόλογον οὐδὲ τῆς τότε ἐνεστώσης κρίσεως οὐδὲ τῶν ὅρκων — ἀντικατηλλάξασθε τὰς τοιαύτας εὐεργεσίας.

οὐκ i. e. οὔ τι s. οὐδὲν eorum, quae dixi, sive potius, ut verbum sequens ἀντικατηλλάξασθε, ad τὰς τοιαύτας εὐεργεσίας referendum est ὑπόλογον ἐπ. In codd. A et L est: ὑπὸ λόγον p. 99: οὐδὲν τούτων ὑπόλογον ποιησάμενοι. in codd. ABZ est ὑπὸ λόγον. Atque hoc sine ulla dubitatione verbo composito praefero, quod ortum est librariorum negligentia.

Eadem

Eadem enim ratione, qua ὑπὸ χεῖρα ποιεῖσθαι et ὑποχείριος, dicitur ὑπὸ λόγον ποιεῖσθαι et ὑπολογίζεσθαι. Est quidem substantivum ὑπόλογος ut docent Photius et Harpocration exemplo ex Dinarchi oratione κατὰ Πυθέου petito, dicitur etiam graece ἐν ὑπολόγῳ ποιεῖσθαι, tamen hac ipsa re satis potest intelligi ὑπόλογον non esse adjectivum, sed substantivum ortum ex ὑπὸ λόγον, atque ita scribendum esse. Idem error a Kruegero Comment. crit. et hist. de Thuc. p. 267. sublatus est in verbis παρὰ λόγον, quod cum saepe male a librariis conjunctum esset, sejungendum esse docuit, quamquam Graeci substantivo utuntur παράλογος, ἐκ παραλόγου conf. Elmsley ad Eurip. Bacch. v. 938. Recte etiam Heindorfius in Platonis Phaedone p. 232. ἀνὰ λόγον pro vulgato ἀνάλογον scribendum esse judicavit, quanquam apud Pollucem p. 212., qui hunc Platonis locum laudat, est ἀνάλογον. Errare autem videtur idem Heindorfius ad Platonis Protag. p. 607: „vulgo ut aliis fere locis divise: οὐδέν σοι ὑπὸ λόγον τίθεμαι, *praeter analogiam* sermonis." Vide quos laudat et Oudendorp. ad Thom. Mag. p. 875. Recte nostrum hunc locum interpretatus est Budaeus p. 215: Rationem cum eo in reatu constituto non habuistis hujuscemodi meritorum, nec juris jurandi religionem cum beneficiis acceptis compensavistis. Caeterum hunc locum laudat Wesseling. ad Diodor. T. I, p. 5.

οὐδὲ, quod est ante ὅρκων Bekkerus in καί vult mutari, ut est p. 99. Cum sententia universa particula οὐ negatur, membra etiam singula possunt negari non solum graeca, sed etiam latina lingua et nostra. Isocrat. Antid. c. 2: τὴν μὲν οὖν δαπάνην οὕτως ἠνέγκαμεν, ὥσπερ προσήκει τοὺς μήτε λίαν ὑπὸ τῶν τοιού-

τῶν ἐκταραττομένους μήτε παντάπασιν ἀσώτως μήδ' ὀλιγώρως πρὸς χρήματα διακειμένους. ib. c. 4: εἰ μὲν οὖν ἐπαινεῖν ἐμαυτὸν ἐπιχειροίην ἑώρων οὔτε περιλαβεῖν ἅπαντα — οἷόςτε γενησόμενος, οὔτ' ἐπιχαρίτως οὐδ' ἀνεπιφθόνως εἰπεῖν — δυνησόμενος.

Ibidem.

Τιμοθέῳ — ἑκατὸν ταλάντων ἐτιμήσατε, ὅτι χρήματ' αὐτὸς ἔφη παρὰ Χίων εἰληφέναι καὶ Ῥοδίων.

„C. Nepos Timoth. c. 3: ob eam rem in crimen vocabantur (Iphicrates et Timotheus). Populus — domum revocat; accusantur proditionis. Hoc judicio damnatur Timotheus lisque ejus aestimatur *centum* talentis. Cui de centum talentis assentitur Dinarchus sed levi vitio depravatus — ὅτι χρῆματ' αὐτὸς ἔφη etc. Quid ipse se Timotheus detulit et repetundarum accusavit? nugae; neque enim adeo famae et capitis sui prodigus fuit. Dederat orator ὅτι χρήματ' αὐτὸν Ἀριστοφῶν ἔφη —. Aristophon actor erat criminatusque est Timotheum et Iphicratem pecunia corruptos rei gerendae occasionem neglexisse. Docet Polyaenus Strateg. lib. III, 9, 29. et clarissime omnium Dinarchus ipse orat. in Philocl. [p. 100. ed. Reiskii], ubi verba, ut ea explevi, repetit." Wesselingius ad Diodor. T. II, p. 98. Ita Marklandus quoque hunc Dinarchi locum emendandum esse judicavit ad Lys. p. 182.

Pag. 11.

ὃν οὐχ εἷς ἀνήρ, ἀλλὰ πᾶσα ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ — ἀποπέφαγκεν.

Melius hoc loco conveniret ἀλλ' ἅπασα, ut etiam

infra p. 100. quod si codd. auctoritate confirmaretur, continuo esset in textum recipiendum.

„ἀποπέφαγκα hat Dinarch zweimal" Buttmannus in Gramm. max. T. II, p. 435. (cf. T. I, p. 457.) errat; est enim p. 11. p. 40. p. 44. p. 59. p. 70. p. 71. p. 86. p. 87. p. 100.

Pag. 12.

Τί μέρος ἐστὶ τῶν Τιμοθέῳ πεπραγμένων ἀγαθῶν ἃς Δημοσθένης ἐπρέσβευσεν πρεσβείας.

τί μέρος τῶν — οὐδὲν μέρος τῶν Isocrat. Nicocl. c. 3. Philipp. c. 17. Panath. c. 7. H. Stephanus Thes. II, p. 849.

Ibidem.

τὸ ψήφισμα τὸ Τιμοθέῳ γενόμενον.

Demosth. p. 265: τὰ ψηφίσματα τὰ τούτοις γεγενημένα. p. 266: τὸ ψήφισμα τὸ γραφέν μοι.

Ibidem.

ἀντιθεὶς ἐφ' αἷς οὗτος σεμνύνεται πράξεσιν.

Cod. A priori manu: πράξεις. De hoc loquendi genere v. Heindorf. ad Platonis Phaedon. p. 46. cf. Lobeck ad Soph. Aj. p. 342. Equidem h. l. cum Bekkero praefero: πράξεσιν.

Pag. 13.

ἄνω καὶ κάτω μεταβαλλόμενος.

Iisdem verbis usus est Plato in Gorg. p. 481, e. in Alcib. II, p. 147. c. ubi v. Heindorf. cf. Wesseling. ad Herod. p. 195. et Granert ad Aristid. Declamat. Lept. p. 95.

### Pag. 14.

ἱκετηρίαν ἔχοντες καὶ κηρύκια' συμπεπλεγμένα — ἐκ τῶν θαλλῶν.

Articulus ante θαλλῶν tollendus esse videtur. Explicat hunc locum Spanhemius ad Aristoph. Plut. v. 383.

### Ibidem.

οὐ καιροὺς λέγων,

Aeschin. p. 442: Καὶ γὰρ πυνθάνομαι Δημοσθένην — καταριθμεῖσθαι πρὸς ὑμᾶς ὡς ἄρα τῇ πόλει τέτταρες ἤδη γεγένηνται καιροὶ ἐν οἷς αὐτὸς πεπολίτευται etc. Inde quid sit h. l. καιροὺς λέγειν facile perspicitur.

### Pag. 15.

δυνάμενοι οὐδὲ τὴν δουλείαν ὑπομένειν, οὐδὲ τὰς ὕβρεις ὁ ρ ᾷ ν τ ὰ ς γινομένας.

Ita edidit Bekkerus; in codicibus est: ὁ ρ ῶ ν τ ε ς; Reiskius emendavit: ὁ ρ ῶ ν τ ε ς τ ὰ ς, quam emendationem, quod propius accedit ad codicum lectionem, Bekkerianae antepono. Pendet autem participium ὁρῶντες e verbo ὑπομένειν, quod vel cum accusativo vel cum participio potest conjungi, ut verbum ἀνέχεσθαι.

### Pag. 16.

οὐκ ἐ τ ό λ μ η σ ε ν ὁ μιαρὸς οὗτος — ἀπὸ τῶν πολλῶν χρημάτων ὧν εἶχε δέκα μόνον τάλαντα δοῦναι, τοσαύτας ὁρῶν ἐλπίδας ὑ π ο φ α ι ν ο ύ σ α ς ε ἰ ς τ ὴ ν Θηβαίων σωτηρίαν.

p. 19. οὐδὲ τῶν χρημάτων ὧν ἔλαβεν εἰς τὴν τούτων σωτηρίαν, οὐδὲν ἠ θ έ λ η σ ε προέσθαι. Inde apparet οὐκ ἐτόλμησε δοῦναι idem esse, quod οὐκ ἠθέλησε

δοῦναι, et errasse Retbergium in Isocratis Paneg. c. 15. τίς γὰρ ἂν ἱκετεύειν τολμήσειεν (vulg: τολμήσαιεν) — τοὺς ἥττους αὐτοῦ. emendare tentantem aut ἐθελήσαιεν aut τλήσαιεν. Isocr. Paneg. c. 27: οἵτινες ἐτόλμησαν ἐπιδεῖν — ἐρήμην τὴν πόλιν γιγνομένην. in orat. περὶ ἀντιδόσεως, in qua haec Panegyrici pars repetitur, vulgo legebatur: ἔτλησαν. v. Orelli ad Antid. p. 231. Plato in Menex. p. 245, c: μόνοι δὲ ἡμεῖς οὐκ ἐτολμήσαμεν οὔτε ἐκδοῦναι (Graecos Persis) οὔτε ὀμόσαι. „τολμᾷν vulgo *audere* significans ponitur pro *velle*, *posse pati*" Wyttenbachius ad Platonis Phaedon. p. 273. qui plura ibi congessit ejus generis exempla.

ἀπὸ τῶν πολλῶν χρημάτων. Hoc Dinarchi imitatum esse Phalarim demonstrat Lennepius ad Phalar. epp. p. 356. ed. Lips.

ὑποφαινούσας emendavit Reiskius pro ὑποβαινούσας, quod est in libris MSStis, ignorans jam ante ita emendatum esse a Lennepio ad Phalar. p. 369. „Quid proprie sit ὑποφαίνειν non melius intelligitur, quam ex hoc Platonis Protag. p. 218, B. ἤδη γὰρ ὑπέφαινέ τι ἡμέρας, ὥστε καταφανῆ αὐτὸν γίγνεσθαι. Conveniunt genera loquendi ὡς ἡμέρα vel ὡς ἕως ὑπέφαινε etc. — Hinc autem verbum translatum in spem, quae instar lucis primum orientis offeratur, ut ap. Lucian. et Liban. ep. 420. extr. εἴ τις ἐλπὶς ὑπεφαίνετο. Verbo ὑποφαίνω, nisi fallor, in eodem loco usus est Dinarchus etc. ubi nunc legitur ὑποβαινούσας." Haec Lennepius. Quamquam non memini me legere ἐλπὶς ὑποφαίνει, sed ἐλπὶς ὑποφαίνεται, ut apud Lucianum T. V, p. 35: ἀλλά τις ἤδη σωτηρίας ἐλπὶς ὑπεφαίνετο et ἐλπίδα ὑποφαίνειν τινί ut apud Demosth.

p. 379. Lucian. T. V, p. 123. v. H. Stephani Thes. T. IV, p. 32. Wesseling. ad Diodor. T. I, p. 673. et ἐλπίδα ὑποφέρειν Sophocl. Electr. v. 833., tamen certam esse confido et veram hanc Reiskii et Lennepii emendationem. Nam verbis φαίνω, ἀναφαίνω, διαφαίνω, ὑποφαίνω non solum ut activis sed saepe etiam ut neutris Graeci utuntur. ἐλπὶς φαίνουσα Aeschyl. Ag. v. 102. ubi v. Wellauer. φαίνει ὁ ἥλιος Hesiod. ἔργ. v. 498. Aristoph. Nub. v. 582. Plato Tim. p. 39, b. Lucian. T. VI, p. 293. ἡ σελήνη T. VII, p. 48. κόνις ἀνέφαινε Hymn. in Mercur. v. 345. διαφ. v. lexica. et Valken. ad Herod. lib. VIII, p. 657. ὡς δὲ ἡμέρα ὑπέφαινε Xenoph. Hist. Graec. V, 1, 21. Cyrop. IV, 5, 14. Anab. III, 2, 1. IV, 2, 7. et 3, 9. Lucian. T. III, p. 11. τῆς τρίτης ἡμέρας ὑποφαινούσης Xenoph. Ages. I, 25. Hist. Graec. III, 4, 16. IV, 1, 41. V, 4, 59. ὑποφαίνοντος τοῦ ἦρος Xenoph. Hist. Graec. V, 4, 58. Vid. Heindorf. ad Platonis Soph. p. 379. ad Protag. p. 470. ἐὰρ ὑποφαίνει Themist. orat. III, p. 62. ed. Remi.

Medium est apud Xenophontem Hist. Graec. V, 3, 1: ἅμα τῷ ἦρι ὑποφαινομένῳ. Isocrat. Archid. c. 17: οὐδεμιᾶς αὐτῷ σωτηρίας ὑποφαινομένης; ita edidit Bekkerus ex cod. Vat. atque ita scripsit Aelianus laudans hunc Isocr. locum. Eadem verba leguntur in Paneg. c. 26. ubi itidem vulg: ὑπολειπομένης pro ὑποφαινομένης, in uno cod. est: ὑποφαινούσης. vide ad h. l. Dindorf. et Orelli ad Isocr. Antid. p. 230. Caeterum nostro hoc loco post verbum ὑποφαινούσας commate oratio est distinguenda, ut οὐκ ἐτόλμησε δέκα μόνον τάλαντα δοῦναι referatur ad εἰς τὴν Θηβαίων σωτηρίαν. p. 19: χρήματα ἔλαβεν εἰς τὴν τούτων σωτηρίαν. p. 14. p. 16: δοῦναι τὰ χρήματα εἰς

τὴν τῆς πόλεως σωτηρίαν. Isocrates in Antid. §. 109: εἰς τὸν περίπλουν — τρία καὶ δέκα μόνον τάλαντα δούσης αὐτῷ τῆς πόλεως. Areopag. c. 28: δανεισαμένων ἑκατὸν τάλαντα εἰς τὴν πολιορκίαν. Et loco huic nostro simillimo Aeschin. p. 415: ἀπὸ πολλῶν ὧν ἔχεις εἰς τὴν τῶν τειχῶν οἰκοδομίαν μικρὰ κατέθηκας, δέκα τάλαντα εἰς ταῦτα ἐκ τῆς πόλεως εἰληφώς.

Ibidem.

ὑφ' ὑμῶν ἐλέου τινὸς τυγχάνειν.

τυγχάνειν ὑπό τινος mihi quidem est inauditum, nec existimo graece dici posse pro τυγχάνειν παρά τινος. Praepositionem ὑφ' delendam esse putarem, si τυγχάνειν cum genitivo duplici posset conjungi, quod non sine causa addubitat Kruegerus ad Xenoph. Anab. p. 40. Mutare tamen non audeo, cum ἐλέου τυγχάνειν idem sit, atque eodem modo construi posse videatur, ac passivum ἐλεεῖσθαι. Lysias p. 599: ἐλεεῖσθαι ὑφ' ὑμῶν καὶ τῶν δικαίων τυγχάνειν sc. ὑφ' ὑμῶν s. παρ' ὑμῶν, quo tamen loco non confirmatur τυγχάνειν ὑπό τινος. Ipse Dinarchus p. 13: συγγνώμης — ἐτύγχανε παρὰ τῶν —.

Pag 16. et 17.

ἀκούσονται τὴν κρίσιν — πάντες ἄνθρωποι.

Hoc modo saepe ab oratoribus judices docet admonitos esse Abramius ad Cic. orat. pro Milone p. 789. ed. Graev. laudans etiam Dinarchi locum p. 35: πολλοὶ — θεωροῦσιν ὑμᾶς, πῶς τοῦτον δικάσετε τὸν ἀγῶνα.

Pag. 17.

ὑμεῖς ἔσθ' οἱ διὰ πολλῷ τῶν ὑπὸ τούτου πεπραγμένων ἀδικημάτων ἐλάττω, μεγάλας — ἐνίοις ἐπιτεθεικότες τιμωρίας.

Haec ita sunt expedienda: διὰ πολλῷ ἐλάττω (ἀδικήματα) τῶν ὑπὸ τ. πεπ. ἀδ. — Notavit hanc collocationem ut insolitam D' Orvill. ad Charit. p. 394, ed. Lips. qui multa ibi miscet. Saepius quidem interjicitur inter praepositionem et substantivum verbum aliquod, quod alio loco commodius collocari potuisse nobis videtur, ut apud Demosth. p. 458: ἐν οἶμαι πολλοῖς, quod imitatus est Libanius T. I, p. 12. ed. Altenb. ἐξ οἶμαι τινὸς ἀγῶνος. Differt autem ab hoc genere collocatio praepositionum, quae, si adjectivo adjunguntur particulae, quibus vis adjectivi intenditur, primo loco poni solent, ut in hoc: εἰς οὕτω πολλὰ πράγματα ἐνέπεσον, interdum interjici, ut apud Isocr. in Paneg. c. 37. οὕτω περὶ μικρῶν. Isocr. in Euthyn. c. 2: οὕτω τοῦτόν τε περὶ πολλοῦ ἐποιεῖτο dixit, quod verbis περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι tanquam verbo composito usus est. Antidos. §. 81: τοσούτῳ χρὴ περὶ πλείονος ποιεῖσθαι. Sin autem cum comparativo componuntur particulae, πολὺ s. πολλῷ, τοσοῦτον s. τοσούτῳ et sim., cum superlativo πολύ, ὡς, ὅτι, praepositiones inter particulas illas et inter substantivum plerumque solent interjici, ut mirer nonnullis hanc collocationem inusitatam et insolitam esse visam. Bornemannus ad Xenoph. Conv. p. 46: „*Adeo* praepositione interposita πολὺ a comparativo suo vel superlativo dirimitur," etc. vide, quae profert exempla et quem laudat Heindorf. ad Platonis Cratyl. p. 101. et ad Phaedonem p. 232. Xenoph. Cyrop. V, 3, 34: το-

σουτῳ ἐν δεινοτέροις. Anab. III, 1, 22: πολὺ σὺν φρονήματι μείζονι, ubi vide, quae habet Kruegerus. Isocr. in Plataico c. 22: πολὺ περὶ μειζόνων. Multo rarius primo loco ponitur praepositio ut nostro h. l. et apud Demosth. p. 573: ἠτιμωμένοι διὰ πολλῷ [tres codd. perperam, ut nostro loco cod. Z et pr. A habent: πολλῶν. similis error est apud Isocrat. in Nicocl. c. 3.] τούτων εἰσὶν ἐλάττω πράγματα. Thucyd. I, 69: πρὸς πολλῷ δυνατωτέρους. et II, 89. Plato in Phaedone p. 89, b. Romani saepius primo loco ponunt praepositionem. Liv. XXXVII, 27: *a multo minore* Rhodia nave. XXXI, 3: *ex aliquanto minore* regno. XXI, 36: *ad multo angustiorem* ripam. Cic. Tusc. V, 8: *ex multo majore* parte. Interdum comparativum sequitur praepositio; saepe etiam interjicitur. Cic. in Verr. II, II, 44: *multo in leviore* causa. Liv. XXXIII, 2: *eo cum majore* auctoritate. cf. I, 25. XXXVI, 36. Corn. Nep. in Datam. c. 6: *non ita cum magna* manu. Thucyd. I, c. 63: ὡς ἐς ἐλάχιστον χωρίον. IV, 15: ὡς ἐπὶ πλεῖστον, quod saepe alias legitur. III, 46: ὅτι ἐν βραχυτάτῳ. ibid. ὅτι ἐπ' ἐλάχιστον. Isocrat. ad Philipp. c. 65: ὡς ἐν ἐλαχίστοις. ad quem locum Coray T. II, p. 84: ἔστι δὲ σχῆμα καθ' ὑπερβιβασμὸν ἀντὶ τοῦ ἐν ὡς ἐλαχίστοις. Demosth. p. 423: ὡς μετὰ πλείστης συγγνώμης. et p. 309. p. 585. Praepositionem ante ὡς, ὅτι positam non memini me legere. Cicero etiam de Fin. V, c. 10: se ut custodiat *quam in optimo* sui generis statu. Goerenz ad h. l. p. 562. „in quam optimo) Ita Crat. ut P. Manut. et Lamb. *correxerant*. Posteri reclamanti Grutero scriptosque impressosque vett. urgenti, nimium tribuerunt, etc.“ Post adjectivum posita est prae-

positio de Republ. II, c. 26: *quam optima in conditione vivendi.*

Ibidem.

πόλις ἀστυγειτῶν καὶ σύμμαχος ἐκ μέσης τῆς Ἑλλάδος ἀνήρπασται.

Aeschin. Ct. p. 521: Θῆβαι — πόλις ἀστυγειτων μεθ' ἡμέραν μίαν ἐκ μέσης τῆς Ἑλλάδος ἀνήρπασται, ubi 3 cc. habent ἀστυγειτόνων, ut nostro loco cod. L. et vulg: ἀστυγειτόνων καὶ συμμάχων. cf. Bremi ad Aeschin. l. l. (p. 112. ed. Br.) de ἀνήρπασται Budaei comment. p. 397. Wesseling. ad Diod. T. I, p. 585. qui h. l. laudat. Valken. ad Phoeniss. p. 360. D'Orvill. ad Charit. p. 393. Aeschinis locus laudatur ab Herodiano περὶ σχημάτων in Villois' Anecd. T. II, p. 93. paucis mutatis: Θ. — π. ἀστυγείτων μεθ' ἡμέραν ἐκ μέσης τῆς πόλεως ἥρπασται omisso verbo μίαν. Edit. Dindorf. (Joannes Alex.) p. 59. Θ. — π. ἀστυγείτων μεθ' ἡμέραν ἐκ μέσης τῆς ἑλλάδος ἀνηρπάσθη.

Ibidem.

ἀροῦται καὶ σπείρεται τὸ Θηβαίων ἄστυ τῶν κοινωνησάντων ἡμῖν τοῦ πρὸς Φίλιππον πολέμου.

Sumsit haec, ut videtur, Dinarchus ab Stratocle, cujus est fragmentum apud Ruhnkenium ad Rut. Lup. p. 34: ἀροῦται καὶ σπείρεται τὸ Θηβαίων ἄστυ τῶν συναγωνισαμένων ὑμῖν τὸν πρὸς Φίλιππον πόλεμον. Sed v. Ruhnk.

Pag. 18.

Λακεδαιμονίων μαχνόντων καὶ ἀπαγορευόντων μηδένα Ἀθηναίων ὑποδέχεσθαι.

Codd.: *ἰσχόντων* id est, ut interpretatur H. Wolfius, *κωλυόντων*. v. H. Steph. Thes. I, p. 1361. et 1318. Sed praestare lectioni vulgatae videtur ejusdem Wolfii emendatio *ἰσχυόντων*. Magis etiam necessaria mihi esse videtur emendatio similis Marklandi apud Lysiam p. 824: *τοὺς νόμους ἰσχειν* alii *ἔχειν*.

Pag. 19.

*μόνως γὰρ οὕτως* — *καὶ τοὺς ἄλλους ποιήσετε βελτίους, ἐὰν τοὺς ἐνδόξους τῶν πονηρῶν κολάσητε τῆς πονηρίας ἀξίως. τοὺς μὲν γὰρ τυχόντας τῶν κρινομένων, ὅταν ἁλῶσιν, οὐδεὶς οἶδεν οὐδὲ ζητεῖ πυθέσθαι τί πεπόνθασι· τοὺς δ' ἐνδόξους πάντες πυνθάνονται καὶ τοὺς δικάζοντας ἐπαινοῦσιν* etc.

Lysiam hoc loco imitatus est Dinarchus, qui p. 525: *ἐὰν μὲν τοίνυν τοὺς ἀγνῶτας κολάζητε, οὐδεὶς ἔσται τῶν ἄλλων βελτίων· οὐδεὶς γὰρ εἴσεται τὸν ὑφ' ὑμῶν καταψηφισθέντα· ἐὰν δὲ τοὺς ἐπιφανεστάτους τῶν ἐξαμαρτανόντων τιμωρῆσθε πάντες πεύσονται.* cf. Lycurg. contra Leocr. p. 144.

Ibidem.

*ζητεῖ πυθέσθαι.*

Non praetereundum esse judicavi verbum *πυθέσθαι*, quod si omissum esset, nemo certe requireret. Neque tamen supervacuum est. Additur enim saepius verbo *ζητῶ* verbum aliud, quo incerta illius significatio definiatur. Demosth. p. 874: *οὕτω ζητεῖτε τὴν ἀλήθειαν εὑρεῖν.* Isocr. Paneg. c. 2: *τοὺς ζητοῦντας ἰδεῖν τι τοιοῦτον ἐν τοῖς ἐμοῖς.* Dinarch. p. 79: *μὴ τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων ἀκούειν ζητήσητε.* p. 99: *ποῖα ἀδικήματα ζητεῖτε μείζω ἀκοῦσαι;* Aeschines

p. 633: καὶ ζητῶ πρὸς τί ἂν ἀποβλέποντες ἀποψηφίσαισθε τὴν γραφήν; „vulgo ζητῶ πυθέσθαι, quod quum tantum in cdf (codd.) Bekkerus inveniret, recte πυθέσθαι ut additamentum grammatici ejecit. ζητεῖν enim apud optimos interdum est interrogare, et adjunctam habet notionem desiderii." Bremi. Sed potuit etiam librariorum negligentia et incuria πυθέσθαι excidere.

Ejusdem generis est, quod legitur p. 60: ἐπέτρεψε τῷ συνεδρίῳ τούτῳ κρῖναι περὶ αὐτοῦ. quo loco verbum κρῖναι debebat orator omittere. Solent enim scriptores Attici κρίνειν, si ad hominem refertur, cum accusativo conjungere; sin autem ad rem aliquam, cum genitivo aut nudo aut praepositione περί s. ὑπέρ apposita, ut dicatur κρίνειν τινὰ περὶ s. ὑπὲρ πράγματος, aut κρίνειν τινὰ πράγματος. Libellus de constructione verborum ap. Hermann. de em. rat. gr. gr. p. 380: κρίνω τὸ δοκιμάζω καὶ βασανίζω αἰτιατικῇ. Eadem habet Lecapenus, cujus pleraque sunt ea, quae sunt in illo libello ab Hermanno edito, in Christ. Frid. Matthaei lectionibus Mosquens. Vol. I, p. 68. cf. Taylor. ad Lycurgi orat. p. 137. ἐπιτρέπειν autem est κύριόν τινα ποιεῖν περί τινος id est: liberum arbitrium alicui permittere seu liberum jus statuendi, ut loquitur Livius. permittere i. e. alicujus potestati permittere v. Ruhnkenii dictata ad Terent. p. 39. ed. Schopen. Dicit autem Dinarchus his verbis: ἐπέτρεψε τῷ συνεδρίῳ περὶ αὐτοῦ idem, quod dicit p. 70: ἔγραψε περὶ ἑαυτοῦ κυρίαν εἶναι τὴν βουλήν. cf. p. 58. et p. 7: συνεχώρεις, ἐὰν ἀποφήνῃ σου ἡ βουλή, θάνατον ἑαυτῷ τὴν ζημίαν. i. e. te tuamque causam Areopago permisisti s. de te tuaque causa Areopagum arbitrum statuisti. De ἐπιτρέπειν Thomas M. p. 358: ἐπιτρέπει οὐ μόνον ὁ μεί-

ζων τῷ ἐλάττονι, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐναντίον etc. Ἀριστείδης ἐν τῷ Ῥοδίοις περὶ ὁμονοίας· ὑπὲρ μὲν τῶν κατ' ἐμαυτὸν τοῖς θεοῖς ἐπιτρέπω. Isaeus p. 209: μηδὲ ταύτην κυρίαν ποιεῖν ἱερῶν, ἀλλ' ἑτέρᾳ τινὶ περὶ τούτων ἐπιτρέπειν. Lysias p. 130: οὐκ ἐπιτρέψαντες περὶ αὐτῶν τῇ τύχῃ. Plato in Gorg. p. 512, e: ἐπιτρέψαντα περὶ τούτων τῷ θεῷ. v. Alcib. I, p. 117, e. Thucyd. IV, 54: Ἀθηναίοις ἐπιτρέψαι περὶ σφῶν αὐτῶν. Plura exempla, si quis requirat, protulerunt Reiskius in indicibus ad Demosthenem, Aeschinem, Lysiam, Andocidem, et H. Steph. Thes. III, p. 1631. Eadem loquendi consuetudo invenitur apud Livium lib. XXXVI, c. 35: ut mittere legatos Romam possitis, per quos *senatui de vobis permittatis*. IX, 43: Ab senatu ad Marcium rejecti, *cui* senatusconsulto *permissum de Hernicis* erat. v. XXXIII, c. 13. XXXIX, c. 19. et eodem modo Graeci verbum συγχωρεῖν, Romani verbum *concedere* construunt. Aeschin. p. 594. Livius lib. VI, 42. Saepissime legitur ἐπιτρέπειν τινὶ περί, i. e. compromittere alicui de re v. Schelleri lex. latinum, ut apud Demosthenem p. 1013: παραγραψάμενοι Σόλωνα διαιτητὴν τούτῳ ἐπετρέψαμεν δικάσαι περὶ ὧν ἐνεκαλοῦμεν ἀλλήλοις. al: δικάσασθαι. ex hac codd. discrepantia facile quis possit conjicere ab librario aliquo additum esse hoc verbum; deest enim ibid. p. 1020: ἐπιτρέψαι Κόνωνι — περὶ ἁπάντων —. περὶ ὧν ἕτοιμος ἦν ἐπιτρέπειν Κόνωνι. ἑτέρῳ διαιτητῇ ἐπέτρεψα περὶ τῶν αὐτῶν ἐγκλημάτων. ib. p. 1021. p. 1152. p. 1153. p. 1163. p. 813. alias. Saepe enim verba adduntur a librariis, quae ipsis quidem necessaria, nobis non solum non necessaria ut. δοῦναι post verba ὄφλειν δίκην aut ποιεῖν,

γίγνεσθαι post verbum εἴωθα et similia, sed etiam obscura esse videntur. Cujus rei illustre exemplum est apud Dinarchum p. 98: ὑμεῖς οἱ τῆς δημοκρατίας καὶ τῶν νόμων φύλακες, οὓς ἡ τύχη καὶ ὁ κλῆρος ὑπὲρ τοῦ δήμου δικάσοντας ἐπέτρεψε. Pro ἐπέτρεψε Reiskius scribendum esse censet ἐπέστησε addens: „*suspectus mihi quidem vitii hic locus est.*" in quo neminem spero recusaturum, quin accedat ad Reiskii sententiam. Primum enim futurum δικάσοντας quid sit non potest intelligi; deinde ne δικάζοντας quidem convenit, nec argumentis et exemplis poterit probari graece dici ἐπιτρέπειν τινὰ δικάζοντα. Xenoph. in Anab. V, 9, 31. dixit: ἐπιτρέπειν τινὶ ἀρχήν. v. lexica. Expedita fiet oratio deleto verbo δικάσοντας si οὓς in οἷς mutaveris, ut scribatur: οἷς ἡ τύχη καὶ ὁ κλῆρος ὑπὲρ τοῦ δήμου ἐπέτρεψε. i. e. quibus commissa est *salus* publica. τύχη autem est κλῆρος et figura ἓν διὰ δυοῖν. Nam ἡ τύχη τῷ κλήρῳ ἐπέτρεψεν.

Sed altero illo Dinarchi loco p. 60. verbum κρῖναι et apud Demosthenem p. 1013. verbum δικάσαι ne ausim delere, quod saepe ab Atticis adduntur ejusmodi infinitivi, ut apud Xenoph. Hist. Gr. IV, 5, 5: ἐπιτρέψαι Ἀγησιλάῳ γνῶναι ὅτι βούλοιτο περὶ σφῶν. Vectigal. V, 7: ἐπέτρεψαν Ἀθηναίοις περὶ τῆς ἡγεμονίας θέσθαι, ὅπως βούλοιντο. Aeschin. p. 85: ἐπέτρεψαν διαγνῶναι τὸ πρᾶγμα Διοπείθει. alii saepe ἐπιτρέπειν τινὶ δίαιταν, διαιτᾶσθαι, δοκιμάζειν, alia. Antisthenes in Aj. p. 54: ἑκόντες εἶναι περὶ ἀρετῆς κρίνειν ἐπέτρεψαν ἄλλοις. ibid. p. 56. Plato de Legg. IX, p. 875, e. p. 876, a. περὶ ἀνθρώπου. ibid. p. 876, e. in Apologia Socratis

p. 35, d: ὑμῖν ἐπιτρέπω καὶ τῷ θεῷ κρῖναι περὶ ἐμοῦ ὅπῃ μέλλει ἐμοί τε ἄριστα εἶναι καὶ ὑμῖν.

Pag. 20.

μισθωτὸς οὗτός ἐστι παλαιός —

Demosth. p. 1314: παλαιὸς ὢν ἐχθρὸς ἐμοί. p. 1366: ἐραστὴν ὄντα Νεαίρας παλαιόν.

Ibidem.

οὗτος Φιλοκράτει συνεκοινολογεῖτο τῷ γράψαντι πρὸς Φίλιππον εἰρήνην, δι' ἣν ὑμεῖς ἐκεῖνον ἐξεβάλετε.

In Reiskii editione est: συνανεκοινολογεῖτο; sed συνεκοινογεῖτο, ut scripsit Bekkerus, Reiskium edere voluisse apparet ex indice Dinarcheo. Verbum συνεκοινολογεῖτο non videtur esse graecum, quod nec caeteri scriptores eo sunt usi, ut ostendunt lexica, et conjunctio verborum σύν et κοινός et λέγειν nihil aliud posset significare, quam κοινῇ σύν τινι διαλέγεσθαι, id esset: communiter cum aliquo loqui, quod vide quam sit ineptum. Cicero dixit· communiter aliquid cum aliquo possidere. Xenoph. Cyrop. I, 6, 10: κοινῇ σύν τινι σκοπεῖσθαι. Eadem ratio est verbi συγκοινοῦσθαι, inter se communicare. Thucyd. VIII, 75. Dinarchum igitur, si Demosthenem et Philoclem remotis arbitris inter se collocutos esse vellet demonstrare, dicturum fuisse arbitror ἰδιολογεῖτο, quo verbo usus est Plato Theag. p. 121, a. v. D' Orvill. ad Charit. p. 451. sive ἰδίᾳ ἐκοινολογεῖτο, ut locutus est Lucianus T. II, p. 69. Julianus in Caes. p. 31. ed. Heusing. Jam certo spero fore neminem, qui retinendum esse existimet novum illud verbum συγκοινολογεῖσθαι, quod ne librorum

fortunam, eumque in posterum vetuerunt nomen suum inscribere psephismatibus, quae esset facturus. Aesch. p. 546: οὐδ' ἐπὶ τὰ ψηφίσματα εἰᾶτε τὸ Δημοσθένους ἐπιγράφειν ὄνομα. Plutarchus, quem ad hunc Aeschinis locum laudat Bremius, τοῖς ψηφίσμασιν οὐχ ἑαυτόν, ἀλλ' ἐν μέρει τῶν φίλων ἕκαστον ἐπέγραφεν. Antea Demosthenes nomen inscribere solitus erat suis psephismatibus, eaque ψηφίσματα erant ἀτυχήματα id est causae extiterunt Atheniensibus caeterisque Graecis rerum adversarum. Verum igitur est, quod dicit H. Wolfius: Videtur significare Demosthenis decreta perniciem attulisse reipublicae.

## Pag. 23.

μετοιωνίσασθε τὰς τῆς πόλεως πράξεις, εἰς τούτους τοὺς ἡγεμόνας τὰς ἀποτυχίας τρέψαντες.

De μετοιωνίζεσθαι cf. Lennep. ad Phal. p. 397. qui etiam Dinarchi locum ibi affert. De τρέπειν εἰς Aesch. p. 624: οἱ μὲν πατέρες ὑμῶν τὰ ἔνδοξα — τῶν πραγμάτων ἀνετίθεσαν τῷ δήμῳ, τὰ δὲ ταπεινὰ — εἰς τοὺς ῥήτορας τοὺς φαύλους ἔτρεπον. Wesseling. ad Diodor. T. I. p. 102. τὰς τῆς πόλεως πράξεις dicit Dinarchus, ut apparet ex apposito verbo μετοιωνίσασθε, res male gestas, res adversas. Sed vide quam sit languida oratio: μετοιωνίσασθε τὰς πράξεις τὰς ἀποτυχίας τρέψαντες εἰς — sine dubio scribendum est: μετοιωνίσασθε τὰς τῆς πόλεως πράξεις εἰς τούτους τοὺς ἡγεμόνας τῆς ἀποτυχίας τρέψαντες (sc. αὐτάς i. e. τὰς πράξεις). Dinarch. p. 24: τῶν γεγενημένων συμφορῶν ἡγεμόνα. Solent autem Graeci cum objecto uno conjungere nonnunquam verba duo, quorum alterum ponitur in participio,

quod genus conjunctionis est duplex. Prius est, quum verba duo, quorum utrique casus adjungi solet idem, ad unum idemque referuntur objectum, ut in his: *δή-σαντες πρὸς τὸν κίονα αὐτὸν — ἐμαστίγουν.* i. e. *ἔδησαν αὐτὸν καὶ ἐμαστίγουν.* Aesch. p. 83. *συλλαβὼν αὐτοὺς ἀπέκτεινεν.* Liv. I, 34: Excelsa et alta sperare complexa virum jubet. XXVI, 22: eludant nunc antiqua mirantes. Alterum genus est, cum duo ponuntur verba, quibuscum casus diversus solet conjungi, ut apud Dinarchum p. 88: *τοῦτον καταχειροτονήσας ὁ δῆμος παρέδωκεν ὑμῖν τιμωρήσασθαι.* ib. *δεῖ ὑμᾶς ὁμοθυμαδὸν καταψηφισαμένους πάντας* (sc. *τούτου*) *παραδοῦναι* (sc. *αὐτὸν*) *τοῖς ἐπὶ τούτῳ τεταγμένοις.* Demosth. p. 1230: *τοὺς αἰτιωτάτους παρεδώκατε εἰς τὸ δικαστήριον καταχειροτονήσαντες προδεδωκέναι.* idem p. 584. Alia exempla collegit Kruegerus ad Dionys. Halic. p. 116.

## Pag. 25.

*ὁ γὰρ χρόνος οὐκ ἐπιδέχεται μακρολογεῖν.*

Praeferrem *ἐνδέχεται*, si cod. aliquis haberet. cf. Wyttenb. ad Plut. Moral. T. I, p. 41. Aeschines p. 216. p. 273. p. 296. Demosth. p. 307. inprimis Budaei comment. p. 699. et 700.

## Ibidem.

*φιλόπολις ἀνὴρ καὶ κηδεμών.*

Sc. *αὐτῆς* i. e. *τῆς πόλεως*, quod inest in verbo *φιλόπολις*. Thierschii Gramm. p. 477. ed. sec. „Der Ellipse verwandt ist das *σχῆμα ἀπὸ κοινοῦ* und *κατὰ τὸ σημαινόμενον*, die Redefügung, in der ein Begriff aus einem nahestehenden Worte oder Formel beigedacht

werden muſs: Ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο, τῇ δεκάτῃ δ' ἀγορήνδε καλέσσατο λαὸν Ἀχιλλεύς. Iliad. I, 53. nämlich ἡμέρᾳ, was in ἐννῆμαρ angedeutet ist. etc." Haec figura exsistit, cum verbis conjunctis utuntur, tanquam si sint sejuncta. Aeschin. p. 647: δωροδοκήσαντα καὶ ἔτι καὶ νῦν κεκτημένον scil. αὐτά i. e. τὰ δῶρα. V. Heinrichius ad Hesiodi Scutum p. 183. Plato de Legg. X, p. 896, e: δυοῖν (ψυχαῖν) — τῆς τε εὐεργέτιδος καὶ τῆς τἀναντία δυναμένης ἐξεργάζεσθαι. Isocrat. Paneg. c. 49: τοὺς μὴ παντάπασιν ἀνάνδρως (i. e. ἄνευ ἀνδρίας) διακειμένους, ἀλλὰ μετρίως τούτῳ τῷ πράγματι χρωμένους i. e. τῇ ἀνδρίᾳ v. Coray ad h. l. Isocrates in antid. §. 195: ἀκμάζων καὶ παυόμενος αὐτῆς. quo loco Bekkerus pro αὐτῆς scribendum esse putat ἀκμῆς. Demosth. p. 35. et p. 174: πεζῇ καὶ ναυμαχοῦντες id est πεζομαχοῦντες καὶ ναυμαχοῦντες, ut loquuntur Thucyd. I, c. 112. Isocr. Areop. c. 32. Xenoph. Hist. Gr. I, 1, 14. v. Wyttenb. ad Plutarchi Moral. animadv. I, p. 205. φιλόπολις et κηδεμὼν τῆς πόλεως alias non inveni conjuncta. Quid Lecapeno in mentem venerit, nequeo satis mirari; scribit enim: κηδεμὼν δὲ παρ' ἀττικοῖς οὐχ εὑρίσκεται. κοινῶς δὲ καὶ σπανίως. (in cod. Monac. 529. Nr.) βασιλεὺς — κηδεμὼν ἀνθρώπων, Pollux. p. 27. κηδεμὼν τῆς πόλεως dixit Aeschines p. 193. Xenoph. Cyrop. III, 3, 21: γῆς Μηδίας οἰκήτορας καὶ κηδεμόνας. κήδεσθαι τῆς πόλεως dixerunt Thucyd. VI, 14. Isocrates de Pace c. 15. Demosthenes saepius. Dinarch. p. 63: εἰ δ' ἔτι κηδόμεθα τῆς πατρίδος p. 68: οἱ φάσκοντες τοῦ δήμου κήδεσθαι Isocrat. de Pace c. 40: τὸ πλῆθος ἡμῶν οὐ κήδεσθαί φασιν. cap. 15: τῶν κηδομένων τῆς πόλεως, quo

loco codd. duo in antid. habent: κηδεμόνων. Non recte. ib. cap. 17: τῆς δημοκρατίας κηδομένους. Sed vide quam exquisite locutus sit Dinarchus. Plato in Polit. III, p. 412, c: δεῖ ὑπάρχειν — κηδεμόνας τῆς πόλεως — κήδοιτο δέ γ' ἄν τις μάλιστα τούτου ὃ τυγχάνοι φιλῶν. cf. p. 415, d. Eustath. ad Iliad. II: ὁ κηδόμενος φροντίζει τῶν φιλουμένων. Isocr. Philipp. c. 63: τὸ δαιμόνιον — οὐκ ἐμοῦ φροντίζον ἀλλὰ τῆς Ἑλλάδος κηδόμενον. Homer. Iliad. IX, v. 341: — ὅστις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων Τὴν αὐτοῦ (ἄλοχον sc.) φιλέει καὶ κήδεται. Plato Sympos. p. 210, c: ἐρᾷν καὶ κήδεσθαι. Aristoph. Nub. v. 1411: εὐνοῶν τε καὶ κηδόμενος. Cf. Spanhem. ad Aristoph. Plut. v. 726. Aristoph. Eqq. v. 1351:

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ. πρῶτον μὲν ὁπότ' εἴποι τις ἐν τῇ 'κκλησίᾳ·
ὦ Δῆμ', ἐραστής εἰμι σὸς, φιλῶ τε σὲ
καὶ κήδομαί σου, καὶ προβουλεύω μόνος. —
τούτοις ὁπότε χρήσαιτό τις προοιμίοις,
ἀνωρτάλιζες, κἀκερουτίας.

ΔΗΜΟΣ.

ἐγώ;

ΑΓΟΡΑΚΡ.

εἶτ' ἐξαπατήσας σ' ἀντὶ τούτων ᾤχετο.

De φιλόπολις cf. Goeller ad Thucyd. II, p. 213.

Ibidem.

τοσοῦτον ἐδέησεν ὁ δημαγωγὸς — πρᾶξίν τινα προφέρειν.

H. Stephanus προσφέρειν scribendum esse putavit, quod προφέρειν significaret exprobrare. Fragm.

lexici ap. Hermannum de emend. rat. Gramm. Gr. p. 356: *προφέρω λόγους ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν καὶ εἰς μέσον φέρω.* Est autem *προφέρειν* et *προφέρειν εἰς μέσον* apud Plat. de Legg. VII, p. 812, c. X, p. 886, d. XI, p. 936, a. ubi alii codd. *προσφέρειν* habent. cf. Sophist. p. 259, d.

### Pag. 26.

*Χαρίδημος — τοῖς ἰδίοις τοῖς αὐτοῦ κινδύνοις ὑμῖν καὶ τοῖς ἄλλοις Ἕλλησι βουλόμενος τὴν σωτηρίαν παρασκευάσαι.*

Non debebat Bekkerus verba *τοῖς ἰδίοις* tanquam spuria uncis notare; significant enim suis ipsius periculis; quamque sint necessaria colligitur ex iis, quae sequuntur: *περιὼν οὗτος* (Demosthenes) *κατὰ τὴν ἀγορὰν — τῶν πραττομένων εἰσεποίει κοινωνὸν αὐτόν.* Plato in Gorg. p. 502, e: *ἕνεκα τοῦ ἰδίου τοῦ αὐτῶν ὀλιγωροῦντες τοῦ κοινοῦ.* Xenoph. Hist. Gr. I, 4, 13. Vide Priscian. lib. XVII, p. 245. et qui hunc laudat, Lobeck ad Phryn. p. 441.

De Charidemo v. Wesseling. ad Diodor. T. II, p. 182. qui laudat h. l.

### Ibidem.

*ἐξέπλευσεν δ' Ἐφιάλτης.*

De Ephialte v. Wesseling. ad Diodor. T. II, p. 179. qui laudat h. l.

### Pag. 27.

*οὐδὲν οὗτος χρήσιμος ἀλλ' ἢ — συστῆσαι.*

Sine dubio scribendum est: *ἀλλ' ἤ.* i. e. *οὐδὲν ἄλλο ἤ —.* *χρήσιμος* autem, et *ὠφέλιμος* saepius cum

accusativo pronominum adject. conjunguntur. Plato Charmid. p. 174, a. ἡ σωφροσύνη ἄλλο τι ἂν εἴη ὠφελίμη ἡμῖν. Dinarch. p. 28: μικρόν τι χρήσιμος ἐγένου τοῖς —; οὐδ' ὁτιοῦν. Demosth. p. 329, a: τί τῶν ἁπάντων σὺ χρήσιμος εἶ; Pro ἄλλο ἤ, si vocali ὁ μικρῷ eliso ἄλλο ante vocalem ἤ ponitur, saepe a librariis scriptum est ἀλλ' ἤ id est ἀλλὰ ἤ, qui error in editionibus recentioribus multis locis est relictus. Complures ex scriptis Atticorum locos apponam, si forte tolli possit hoc mendum.

I. οὐδὲν ἄλλο *subjectum.* αἴτιον δ' ἐστὶ — οὐδὲν ἄλλο πλὴν ὁ πόλεμος Isocrat. Philipp. 20. οὐδὲν αὐτοῖς ἄλλο ἐλελοίπει ἢ ἀσκεῖν Xenoph. Cyrop. II, 1, 21. ὥστε μηδὲν ἄλλ' ἢ τὰς αἰσχύνας αὐτῷ περιεῖναι Aeschines p. 156. ἀλλ' cod. Bern. οὐδὲν ὑπολείπεται ἀλλ' ἢ ποιεῖν προθύμως, ὅ, τι ἂν Plato in Phaedro p. 231, b. τί λοιπόν ἐσθ' ἡμῖν ἀλλ' ἢ καταλελύσθαι Demosth. p. 731. οἱ οὐδὲν ἄλλο οἰόμενοι εἶναι, ἢ οὗ ἂν δύνωνται ἀπρὶξ — λαβέσθαι Plato in Theaet. p. 155, e. οὔτε μέλον αὐτοῖς ἄλλο ἢ χαρίζεσθαι Plato in Gorg. p. 501, b.

II. οὐδὲν ἄλλο *praedicatum.* ἔστι γὰρ ψυχὴ πόλεως οὐδὲν ἄλλο ἢ πολιτεία Isocrat. Areop. c. 5. ubi pro ἄλλο Bekkerus: ἕτερον. ἡ ἑτέρα — οὐδὲν ἄλλο ἢ κολακεία τυγχάνει οὖσα Plato Gorg. p. 513, d. ὁ θάνατος τυγχάνει ὢν — οὐδὲν ἄλλο ἢ δυοῖν πραγμάτοιν διάλυσις. Plato ib. p. 524, b. Euthyd. p. 292, a. Polit. VIII, p. 552, b. οἱ μυρίοι ἱππεῖς οὐδὲν ἄλλο ἢ μυρίοι ἄνθρωποί εἰσιν Xenoph. Anab. III, 2, 18. Thucyd. VIII, 5. ὄνυχας εἶχον καὶ τούτους (ὄντας sc.) οὐδὲν ἄλλο ἢ ὁπλάς Lucian. T. VI, p. 146. τί ἄλλο πεποιήκασιν (s. γεγόνασιν) ἢ σφῶν αὐτῶν κατήγοροι

γεγόνασιν Demosth. p. 1108. τούτους οὐδὲν ἀλλ' ἢ δήλους ἐραστὰς νομίζω (εἶναι sc.) Lucian. T. V, p. 319. οὐδὲν ἀλλ' (Astii ed. ἄλλ' Heindorf.) ἢ χρηματιστικὸν γένος — ἐστίν — ὁ σοφιστής Plato Sophist. p. 226, a. οὐδὲν γὰρ ἀλλ' ἢ ἱεροσυλία τὸ πρᾶγμά ἐστιν Lucian. T. V, p. 56.

III. οὐδὲν ἄλλο objectum. τιμᾷν οὐδὲν ἄλλο ἢ πλοῦτον Plato Polit. VIII, p. 553, d. οὐδὲν ἐθέλοντες ἐπαινεῖν ἀλλ' ἢ τὸν πλοῦτον Politicus p. 330, b. οὐδὲν ἔφερον ἄλλο ἢ πῦρ Lucian. T. VI, p. 168. τὴν χρυσῆν σειρὰν ὡς οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸν ἥλιον Ὅμηρος λέγει Plato in Theaet. p. 153, c. Ἀστυάναξ etc. — καὶ ἄλλα πολλά ἐστιν, ἃ οὐδὲν ἀλλ' ἢ (ita Ast. ἄλλ' ἢ Heindorf.) βασιλέα σημαίνει Plato Cratyl. p. 394, c. οὐδὲν ἄλλο κατασκευάζεις — ἢ Demosth. p. 1047. Isocr. Philipp. c. 6. οὐδὲν ἀλλ' ἢ Ἀθηναίων ἔργον ἐποιήσατε Aeschin. epp. p. 700. τί αὐτὸν ᾤου ἀποκρινεῖσθαι ἀλλ' ἢ (ἄλλο ἢ alii) Plato Rival. p. 132, c. οὐδὲν ἄλλο ἢ τοῦτ' ἀξιῶν Demosth. p. 80. τὸ μὲν οὐδὲν ἄλλο ἐᾷ λογίζεσθαι οὐδὲ σκοπεῖν ἀλλ' ἢ (ubi ἀλλ' i. e. ἀλλά referri potest ad ἄλλο — ἄλλο autem etiam ad σκοπεῖν possit referri) Plato Polit. VIII, p. 553, d. οὐδὲν ἄλλο σκοπῶν ἢ — Plato Polit. II, p. 367, e. οὐδὲν ἀλλ' ἢ τοῦτο σκοπεῖτε Lucian. T. IX, p. 75. μηδενὸς ἄλλου φροντίζειν ἢ τοῦ — Isocrat. Archid. c. 32. δι' οὐδὲν ἀλλ' ἢ διὰ σοφίαν τινὰ τοῦτο τὸ ὄνομα ἔσχηκα Plato Apolog. p. 29, d.

οὐδὲν ἄλλο *objectum cum verbo* πράττειν, ποιεῖν *compositum:* οὐδὲ γὰρ ἄλλο πράττων ἐγὼ περιέρχομαι ἢ πείθων Plato in Apolog. p. 30, a. οὐδὲν ἄλλο πράξαντες ἢ δῃώσαντες τὴν χώραν ἀπῆλθον Xenoph. Hist. Gr. VII, 4, 17. Nec aliud quidquam

egit, quam regem armavit Corn. Nep. Hannib. c. 10. ubi v. Bremi.

τί χρὴ ποιεῖν; οὐδὲν ἄλλο, ἔφη, ἢ — περιϊέναι Plato in Phaedone p. 64, a. μηδὲν ἄλλο ποιεῖν ἢ ἐσθίειν Xenoph. Memor. II, 7, 7. οὐδὲν ἄλλο ποιῶν ἢ τιμῶν Cyrop. II, 4, 9. Memorab. IV, 8, 4. οὐδὲν ἄλλο ποιεῖτε ἢ ὀνειδίζετε Lysias p. 816. Demosth. p. 92. p. 96. p. 105. p. 110. p. 148. p. 555. p. 1243. Lucian. T. IV, p. 2.

*Verbum* ποιεῖν (πάσχειν, γίγνεσθαι, quae sunt passiva verbi ποιεῖν) *per ellipsin omittitur.* οὐδὲν ἕτερον ἢ φοβούμενος Lycurg. in Leocrat. p. 162. οὐδὲν ἄλλο φανήσονται πλὴν παραδόντες Φιλίππῳ — Φωκέας. Demosth. p. 356. τοῦτον ἄλλο τι πλὴν ἀσεβεῖν φήσομεν; p. 532. Τί οὖν μ' ἄνωγας ἄλλο πλὴν ψευδῆ λέγειν; Sophocl. Philoct. v. 100. Antig. v. 646. οὐδὲν ἄλλο ἢ προσμένων Aeschin. epp. p. 684. Xenoph. Cyrop. I, 4, 24. ibid. 6, 39. Thucyd. II, 16. οὐδὲν — ἄλλο μοι δοκοῦσιν — ἢ ἁμαρτάνειν Demosth. p. 28. οὐδὲν ἄλλο ἢ χλευάζει ὑμᾶς p. 78. οὐδὲν ἀλλ' ἢ ῥαψῳδήσουσιν Demosth. p. 181. οὐδὲν ἀλλ' ἢ περὶ τῶν νόμων διαλεγόμενοι Plato de Legg. IV, p. 722, c. οὐδὲν γὰρ ἀλλ' ἢ φανερῶς ὑμῶν αὐτῶν ἔσεσθε κατεψηφισμένοι Isocrat. in Panath. §. 38. οὐδὲν ἀλλ' ἢ συμβουλεύουσιν ἡμῖν idem de Pace c. 13. προσῆκεν οὐδὲν ἄλλο ἢ — ἀπολογηθῆναι Antiphon. p. 651. Andocid. p. 50. Demosth. p. 557. οὐδὲν ἄλλο δεῖ ἢ δεῖξαι Xenoph. Oecon. 12, 15. ἐπιστάμενον ἄλλο οὐδὲν ἢ χρήματα συλλέγειν Xenoph. Memorab. II, 41. οὐδὲν ἄλλο δυναμένη ἢ ἀποδράναι Anabas. II, 2, 13. οὐδὲν ἀλλ' ἢ φενακίζειν δυνάμενος Isocr. de Pace c. 12. ὁ τούτων λόγος οὐδὲν ἀλλ' ἢ

τοῦτο φανήσεται δυνάμενος. Isocr. Plat. c. 8. quo loco editiones omnes ante Corayum habebant ἀλλ'. Coray T. II, p. 226: οὐδὲν ἄλλ' ἢ] ἐκ τοῦ ἐμοῦ ἀντιγράφου, τουτέστιν, οὐδὲν ἄλλο ἤ. Sed in hac re nihil momenti esse in codicum auctoritate ostendit Bekkerus, qui tacitus Corayum est secutus. Isocrat. Philipp. c. 53: ἴσως δ' ἂν τινες ἐπιτιμῆσαί μοι τολμήσειεν τῶν οὐδὲν ἄλλο δυναμένων ἢ τοῦτο ποιεῖν.

In his pro οὐδὲν ἀλλ' ἢ scribendum esse: οὐδὲν ἄλλ' ἢ nemo non perspiciet. Caeterum cf. Heindorf. ad Platonis Protag. p. 622. Haitinger ad Plutarchi Alcib. in Actis Philol. Monac. T. III, fasc. II, p. 168. Viger. [p. 425. ed. II. Lamb. Bos. p. 646. De οὐδὲν ἄλλο πλήν v. Dawesii Miscell. Crit. p. 185. ed. tert.

Hic verborum οὐδὲν ἄλλ' ἢ usus saepius etiam liberior est, ut apud Thucyd. VII, 75: οὐδὲν γὰρ ἄλλο ἢ πόλει ἐκπεπολιορκημένῃ ἐῴκεσαν. Aristides in Leptin. p. 11. ed. Grauert. οὐδὲν ἀλλ' ἢ σώματι δόξομεν ἐοικέναι χειρῶν — ἀποροῦντι. Livius XXXI, c. 24: nec quidquam aliud, quam ad deforme spectaculum semirutae urbis cum venisset. Quo dicendi genere nemo Romanorum saepius, nemo liberius, quam Livius est usus. Xenoph. Cyrop. VIII, 3, 46: ἐμὲ μὲν μηδὲν ἄλλο ἢ ὥσπερ ξένον τρέφε. Demosth. p. 81: οὐδὲν ἄλλο ἢ πεπεισμένος ὑπὸ τούτων. p. 1143: οὐδὲν ἀλλ' ἢ βουλόμενος δοκεῖν. quo loco codd. Σ et r habent: οὐδὲν ἄλλο βουλόμενος ἤ.

De ἀλλ' ἢ v. Hermannus ad Viger. p. 612. Kruegerus ad Xenoph. Anab. p. 224: Lysias p. 632: γῆ μὲν οὐκ ἦν ἀλλ' ἢ χωρίδιον. Isocrat. περὶ ἀντιδ. §. 91: ἃς (κατηγορίας) οὐχ οἷόν τ' εἰπεῖν ἀλλ' ἢ κατὰ τῶν —. Saepius ἀλλ' ἢ sequitur antecedente ἄλλος, ut apud

Platonem in Phaedone p. 83, a: πιστεύειν μηδενὶ ἄλλῳ ἀλλ' ἢ αὐτὴν αὐτῇ. Protag. p. 356, a. in Phaedone p. 81, b: ὥστε μηδὲν ἄλλο δοκεῖν ἀληθὲς εἶναι ἀλλ' ἢ σωματοειδές. ibid. p. 97, d. in Apolog. p. 34, b. Theag. p. 123, d. in Phaedone p. 68, b: μηδαμοῦ ἄλλοθι — ἀλλ' ἢ ἐκεῖ. Isocrat. Paneg. c. 11: μηδαμῶς ἄλλως ἀλλ' ἢ—.

Ibidem.

κατασκευὴν — οἷα ἐπ' Αἰγὸς ἐγένετο.

Recipienda erat ab editoribus Wesselingii emendatio verissima: ἐπ' Ἀγίδος. Vide Wyttenb. ad Plutarchi Moral. T. I, p. 392. animadv. Plutarch. in vita Demosth. c. 24.

Ibidem.

Ἀλέξανδρος δὲ (ὡς οἱ λέγοντες) ἐν Ἰνδοῖς ἦν.

„Fort: ὡς ἐλέγετο." H. Wolfius. „Post ὡς videtur aut εἰσὶν aut ἦσαν *addendum*." Reiskius; quae Reiskii emendatio tantum abest ut sit vera, ut etiam abhorreat a linguae graecae ratione. Isocrat. in Evag. c. 11: παρακαλέσας ἀνθρώπους (ὡς οἱ τοὺς πλείστους λέγοντες) περὶ πεντήκοντα, ut edidit Bekkerus ex cod. Vaticano pro vulg: ὡς οἱ πλεῖστοι λέγουσιν. Differt autem ὡς οἱ λέγοντες ab ὡς ἔλεγόν τινες in eo, quod ὡς οἱ λέγοντες est: ὡς ἔλεγον οἱ λέγοντες, ὡς ἔλεγον τινες autem est: Alex. apud Indos *esse dicebatur*.

Pag. 28.

ἠσμένει μεταβολήν τινα τῶν κακῶν.

Verbo ἀσμενέω nemo Atticorum praeter Dinarchum

usus esse videtur. ἀσμενίζω apud scriptores posteriores saepius invenitur v. Wyttenb. ad Plutarchi Moral. T. II, p. 23.

Ibidem.

*ἐν τούτοις τοῖς καιροῖς Δημοσθένης τίς ἦν; — ἐῶ γὰρ τοὺς ἄλλους κινδύνους. ἔγραψάς τι περί του τῶν κινδύνων;*

Reiskius scribendum esse putavit: περί του τῶν τότε κινδύνων; Bekkerus: περὶ τούτων „omisso, quod male abundat κινδύνων.“ Taylorus: περὶ τούτων κινδύνων, quae emendatio veri simillima esse videtur, modo interjiciatur τῶν, ut sit: περὶ τούτων τῶν κινδύνων; Facilius tamen emendatur: περὶ τοῦ τῶν κινδύνων; scripsisti quid (?) de quo (τίνος s. τοῦ) periculorum? Vide de hac re Reisigii commentationes crit. ad Sophocl. Oed. Col. p. 306. Kruegeri annotat. ad Demosth. Philipp. I. p. 24.

Pag. 29.

*ἀλλὰ περιῄεις κατασκευάζων λογοποιοὺς καὶ παρ' αὐτῷ γράφων ἐπιστολὴν — ἐκ τῶν δακτύλων ἀναψάμενος περιεπορεύετο.*

„παρ' αὐτῷ id est: penes te, domi tuae, privato consilio, non auctoritate publica, litteras commentitias — abs te confictas.“ Reiskius. Testim. apud Demosth. p. 522, a: ἐμοῦ τὸν στέφανον καὶ τὸ ἱμάτιον — ἔχοντος παρ' ἐμαυτῷ ἕτοιμα. Aeschyl. Prometh. v. 186: οἶδ' ὅτι τραχὺς καὶ παρ' ἑαυτῷ τὸ δίκαιον ἔχων Ζεύς.

Verba ἐπιστολὴν — ἐκ τῶν δακτύλων ἀναψάμενος Dinarchus sumsit ab Aeschine, ut vidit Bekkerus. Aeschines p. 551: ἐπιστολὰς — ἐξηρ-

τημένος ἐκ τῶν δακτύλων περιήεις. Lucianus T. VI, p. 307: δακτυλίους — ἐξημμένος τῶν δακτύλων. Vid. Budaeus in comment., p. 912. Thomas Mag. p. 327. In παρ' αὐτῷ errant, qui αὐτῷ pro σεαυτῷ positum esse existimant; sequitur enim περιεπορεύετο, quanquam περιήεις antecessit. Saepius oratores pro judicibus reos appellant, ad eosque orationem convertunt, ita tamen ut statim ad judices et ad explicationem criminum narrationemque revertantur.

Ibidem.

τὰς τῶν πενήτων ἀπορίας ὀνειδίζων.

ὀνειδίζειν est exprobrare, objicere, idem quod προφέρειν. Demosth. p. 242: ὁ τὴν 'Αλεξάνδρου ξενίαν ὀνειδίζων ἐμοί. Aeschines p. 455: ὁ τὴν ξενίαν ἐμοὶ προφέρων τὴν 'Αλεξάνδρου. Demosth. p. 311: ὀνειδίζειν τινὶ τὴν τύχην. ibid. προφέρειν τινὶ τὴν τύχην. Plutarch. Moral. T. I, p. 124: μηδενὶ τύχην ἐπαχθῶς — ὀνειδίζειν. Demosth. p. 612: τὰς ἰδίας συμφορὰς ὀνειδίζειν καὶ προφέρειν ἑκάστῳ. Sophocl. Philoct. v. 522: τοῦτ' οὐκ ἔσθ' ὅπως ποτ' εἰς ἐμὲ Τοὔνειδος ἕξεις ἐνδίκως ὀνειδίσαι. ὀνείδεα προφέρειν est apud Homerum v. H. Steph. Thes. T. IV, p. 115. Demosth. p. 576. ut *probra objicere* apud Livium XLIII, 8. ap. Ciceronem in Tuscul. I, 2. de Orat. II, 70. *probra objectare* Sallust. in Jug. c. 85. Cic. pro domo sua ad pont. c. 39. *crimina objicere* Liv. XXXIV, 32. XXXIX, 26 et 36. De ὀνειδίζειν cf. Isocrat. Paneg. c. 31. Aeschines p. 327. Valken. ad Herodot. p. 20. ed. Wessel. de προφέρειν Isocrat. Paneg. c. 29. ibique Coray. Lennep. ad Phalar. p. 340. Wyttenb. ad Plutarchi Moral. T. I,

A. R. II, p. 292, v. 9. πόλιν — πολεμῶν etc." Cf. Oudendorp. ad Thom. M. p. 703. Wesseling. ad Diodor. T. I, p. 150. p. 305. Tom. II, p. 112. Heyne ad Apollod. lib. III, 6, 3. p. 610. not. Lexicon MStum in biblioth. Monac. 505. Nr. συντάσσεται δὲ τὸ πολεμῶ ἐνίοτε καὶ αἰτιατικῇ.

## Pag. 30.

Κεφάλου τούτου ψήφισμα γράψαντος.

Id est: psephismate facto a Cephalo hoc, quem modo dixi. Bekkerus pro τούτου scribendum esse putavit, τοῦτο τό. Quam conjecturam egregiam non dubitarem commendare, si codicis alicujus auctoritate niteretur. Esset enim τοῦτο τὸ ψήφισμα, psephisma hujus argumenti, in quo scriptum est hoc, ἐξιέναι, βοηθήσοντας Ἀθηναίους τοῖς κατειληφόσι τῶν φυγάδων Θήβας. Ea autem est ratio pronominum οὗτος, τοιοῦτος, hic, is, ut non solum substantivi loco ad antecedens aliquod vel sequens nomen referantur, aut tanquam adjectiva verbum illud, cui adjunguntur, definiant, sed etiam ita definiant nomen, ut genitivi loco posita esse videantur; quod et in graeco fieri solet sermone et in latino. Aeschines p. 384: γράφουσί τινες ῥᾳδίως παρανόμους γνώμας καὶ ταῦθ' ἕτεροί τινες τὰ ψηφίσματα ἐπιψηφίζουσιν. Similis usus est in his: ἐγκώμιον, ἔπαινος, ἐλπίς, δέος, φόβος, δόξα, ὑποψία, laus, spes, metus, timor, suspicio. ea suspicio, τοιαύτη, αὕτη ἡ ὑποψία est ejus rei, ejus sceleris suspicio; quemadmodum nonnunquam loquuntur, ut παραδείγματα τοιούτων ἔργων pro παραδείγματα τοιαῦτα. cujus rei exemplum Caes. de bello Gall. VII,

c. 77.

c. 77. ibid.: cujus rei timore: de bello civ. I, c. 24: cujus rei magnam partem laudis pro cujus laudis.

Pag. 31.

ἐξεβλήθη ὁ Λακεδαιμονίων φρούραρχος, ἠλευθεροῦντο Θηβαῖοι, διεπέπρακτο ἡ πόλις ἡ ὑμετέρα ἄξια τῶν προγόνων.

Bekkeri emendationem: ἠλευθέρωντο verissimam maximeque necessariam esse existimo. Pro ὑμετέρα malim vulg: ἡμετέρα retineri.

Pag. 32.

σύμβουλοι καὶ ἡγεμόνες.

Vide p. 29. p. 51. p. 55. Valkenarii Diatrib. in Eurip. reliquias p. 254, a. qui locum hunc Dinarchi laudat.

Ibidem.

ἐκεῖνοι ἦσαν — οὐ τὰ τοιαῦτα κινάδη, οἳ πεποιήκασι μὲν οὐδὲν οὐδὲ πράξουσιν ἀγαθὸν ὑπὲρ τῆς πόλεως.

De κίναδος si quis accuratius velit doceri v. Spanhem. ad Aristoph. Plut. v. 275. Interpp. ad Aves v. 429. Bergl. ad Nub. v. 447. Lobeck ad Soph. Aj. v. 103.

κινάδη, οἳ est figura πρὸς ἔννοιαν s, ut alii appellant, πρὸς τὸ σημαινόμενον s. synesis. Sensus enim, qui inest in verbo κινάδη, non ratio grammatica spectatur. Ejus figurae duo potissimum sunt genera; unum, cum *genus*, alterum cum *numerus* verborum negligi videtur. Pro numero singulari post nomen singulare ponitur interdum pluralis. Longinus περὶ ὕψους p. 91. ed. Toup.: τοῖς τύποις ἑνικὰ ὄντα τῇ δυ-

νάμει κατὰ τὴν ἀνάθεώρησιν πληθυντικὰ εὑρίσκεται. cf. quae dixi ad p. 1. Dinarchi. Xenoph. Hist. Gr. lib. II: ἡ βουλὴ — ὁρῶσα — καὶ οὐκ ἀγνοοῦντες. i. e. οἱ βουλευταὶ οὐκ ἀγν. v. Buttmannus ad Demosth. orat. in Mid. p. 92. cf. interpp. ad Livii epit. XXIII. Eodem modo pluralis ponitur post verba πόλις Lycurg. in Leocrat. p. 29. ed. Pinzg. Aeschines p. 524: Θῆβαι πόλις — βουλευσάμενοι — κτησάμενοι. ubi cod. Bern: βουλευσαμένη — κτησαμένη. Xenoph. de Rep. Ath. 2, 9: θύουσιν οὖν δημοσίᾳ μὲν ἡ πόλις ἱερεῖα πολλά. nomen ὁ δῆμος. Aeschines p. 107. v. Moeris Att. p. 2. ibique Pierson. Wesseling. ad Diodor. T. I, p. 333. *populus locuti* sunt Rufinianus de Schemat. p. 252. ed. Ruhnk. Comprehenduntur enim verbis πόλις, civitas, δῆμος, populus, cives universi. Demost. p. 255: ὑμεῖς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸ δ' ὑμεῖς ὅταν λέγω [ita cod. Σ. caeteri omnes εἴπω, quod praestare videtur] τὴν πόλιν λέγω. Sallust. in Jug. c. 30: Vos autem, hoc est populus Romanus, invicti ab hostibus etc. Si quis plura requirat, v. Gregor. Corinth. p. 52. ibique interpp. Gazae Gramm. p. 533. ed. Bas. Suidas T. III, p. 772. ed. Kusteri. Henr. Stephan. de dialecto att. p. 125. D'Orvill. ad Charit. p. 380. Locella ad Xenoph. Ephes. p. 139. Wyttenb. ep. crit. p. 192. Thiersch Gramm. p. 457. A. G. Lange in Actis philol. Monac. T. III, fasc. I, p. 45. Drakenb. ad Liv. XXII, 1. Herzog ad Jul. Caes. de bello Gall. VII, 77. Ramshornii Gramm. Lat. p. 153. Ejusdem generis est Eurip. Hecub. v. 448: Ἕλλην πεφυκὼς — οἷσιν οὐκ ἐπιστροφαί. Cf. Porson. ad Eurip. Orest. v. 910. Drakenb. ad Liv. XXI, c. 50. Ruhnken. ad Vell. Paterc. lib. I, c. 4. Hemsterh. ad Lucian. T. I, p. 227. Orelli ad Isocr. Antid. p. 250.

Krueger. ad Dionysii Halic. epistol. ad Pompejum p. 32. Boeckh. ad Inscript. I, I, p. 109.

Genus autem permutari videtur, quum ad hominem, non ad praedicatum, quod homini attribuitur, refertur. Ejusmodi praedicata sunt παιδίον, μειράκιον, μειρακύλλιον, γερόντιον, γύναιον. Aeschines p. 65: ὅσα μὲν παῖς ὢν εἰς τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἡμάρτηκεν ἀφίημι — ἃ δὲ ἤδη φρονῶν καὶ μειράκιον ὢν — διαπέπρακται. ὢν ad Timarchum refertur: μειράκιον est praedicatum. Demosth. p. 539: (ἐγὼ) — μειρακύλλιον ὢν κομιδῇ. quo loco male unus cod. corr. habet: ὄν. Caeterum h. l. animadvertendus est usus verbi κομιδῇ, alias πάνυ, σφόδρα, quibus saepe utuntur ad vim verborum μειράκιον, νέος, nonnunquam etiam diminutivorum μειρακύλλιον, παιδίον intendendam; Romani admodum (oppido, Livius.) parvus, puer, adolescens, juvenis, grandis natu, senex, et admodum adolescentulus, Cicero, Corn. Nepos, Tacitus. peradolescentulus, Corn. Nep. cf. Beier ad Cic. Off. T. II, p. 91. Lucianus T. VII, p. 87: τοῦτον κομιδῇ μειράκιον ὄντα. Aeschines p. 212: σὲ — παιδίον ὄντα. cf. Demosth. p. 1315. Aristoph. Nub. v. 874. Plut. v. 88. Plutarchi Moral. T. I, p. 98. Demosth. p. 401: τὰς θυγατέρας, παιδία ὄντα pro οὔσας. Menander p. 143. ed. Meineke: ἐμὲ — γύναιον οὖσαν. Hinc Matth. Evang. 14, 11: ἐδόθη (ἡ κεφαλὴ) τῷ κορασίῳ καὶ ἤνεγκε τῇ μητρὶ αὐτῆς. Marc. Evang. 6, 28. Aristoph. in Eqq. v. 42: Δῆμος πυκνίτης, δύσκολον γερόντιον ὑπόκωφον. οὗτος etc. τέκεα ἐπαναβοῶντες Aristoph. Plut. v. 291. ubi v. Kuster. et Fischer. Wesseling. ad Diodor. T. I, p. 152. Plato in Timaeo p. 24, d: ᾠκεῖτε — καθάπερ εἰκὸς γεννήματα καὶ

*παιδεύματα* θεῶν ὄντας. (comma, quod est in editione Astii post εἰκός, delendum est.) Sophocl. Oedip. Tyr. v. 1167: τῶν Λαΐου τοίνυν τις ἦν γεννημάτων. ubi vid. Elmsley. Antig. 756: γυναικὸς ὢν δούλευμα ubi vid. Brunck. Evang. Matth. 12, 34: *γεννήματα* ἐχιδνῶν, πῶς δύνασθε ἀγαθὸν λαλεῖν, *πονηροὶ ὄντες*. Similia praedicata sunt παίδευμα, θρέμμα, v. Monkium et Valken. ad Eurip. Hippol. v. 11. et v. 408. Thierschii Gramm. §. 308, 5. τρίμμα, περίτριμμα, λάλημα v. Bergler ad Aristoph. Nub. v. 446. παιπάλημα Interpp. ad Aristoph. Av. v. 430. ἠπερόπευμα, al. Lobeck ad Soph. Aj. v. 379. προσφώνημα, πρέσβευμα, κτῆμα Reisig. enarrat. Oedip. Col. p. LXIX. Brunck. ad Sophocl. Antig. v. 320. κάθαρμα, θηρίον, κακὴ κεφαλή, κίναδος et simil. Demosth. p. 442: ὦ *κακὴ κεφαλή*, σὺ τὰ τῶν προγόνων ἔργα συλήσας, ἀπώλεσας. i. e. Aeschines. p. 552: καὶ ταῦτ' ἔλεγεν ἡ μιαρὰ καὶ ἀναιδὴς *αὕτη κεφαλὴ* ἐξεληλυθὼς παρ' Ἀριστάρχου. i. e. Midias. p. 278: ἡλίκα πράγματα ἡ μιαρὰ *κεφαλὴ* ταράξασα αὕτη δίκην οὐκ ἔδωκεν. p. 281: οὗς σὺ ζῶντας μέν, ὦ *κίναδος*, κολακεύων παρηκολούθεις. Cicero pro domo sua cap. 27: Hunc *tu* etiam, portentosa *pestis*, exulem appellare *ausus es*? Plura congesserunt H. Stephanus de dial. Att. p. 133 et 134. Hoogev. ad Viger. p. 62. quorum uterque nostrum hunc Dinarchi locum laudat. Boeckhius ad Pindari Pyth. p. 470. Pauca etiam ejus loquendi generis ex Ciceronis scriptis petita adjiciam. Pernicies, pestis, lues, labes, coenum, scelus, monstrum, prodigium — et similibus epithetis saepius Tullius ornavit eos, quos vehementer exagitavit. Cic. de Haruspicum respons. c. 3: Quid enim *hunc* persequar, *pecudem ac belluam*,

pabulo inimicorum meorum et glande corrup*tum*? *qui* si sensit — al: corrup*tam*. Epist. ad Divers. I, 9: primum *illa furia* muliebrium religionum, *qui* non pluris fecerat Bonam Deam etc. i. e. P. Clodius. Sed *illa furia* ex conjectura Victorii a nonnullis editoribus in textu ponitur; in edit. Martyni — Lagunae est: ille fur; plerique codd: *illa furta*, ut veri simillima sit Victorii conjectura. Cicero pro P. Sextio c. 17: Duo importuna prodi*gia*, *quos* egestas, *quos* aeris alieni magnitudo, *quos* levitas, *quos* improbitas tribuno plebis constric*tos* addixerat. in Verr. Act. II, I, 16: Quid hoc *homine* faciatis: aut ad quam spem tam perfidiosum, tam importunum *animal* reservetis? *qui* —. ib. II, 32: Quod unquam hujusmodi *monstrum*, aut *prodigium* audivimus, aut vidimus, *qui* cum reo decidat —? cf. IV, c. 21. de Republ. II, c. 26.

Ibidem.

οὓς χρὴ τεθνάναι — πάλαι, τοιαῦτα διαπεπραγμένους.

Recte Bekkerus emendavit χρῆν. Vide p. 35: Δημοσθένης — ὃν ἐκ τῶν ἄλλων προσῆκεν ἀπολωλέναι τῶν πεπολιτευμένων αὐτῷ.

Pag. 33.

οὐ φράσετε τοῖς πλησίον, ὅτι τρία τάλαντα λαβὼν μετέγραφε τὸν νόμον.

„Φράζειν est ostendere, indicare, dicere etc.“ Fischerus ad Aristoph. Plut. v. 1172. Hinc φράζειν et δηλοῦν conjunguntur apud Soph. in Aj. v. 31. cf. v. 732. et 733. Demosth. p. 342: φράσω πρὸς ὑμᾶς καὶ οὐκ ἀποκρύψομαι. Pro τοῖς πλησίον in cod. Z. est

πλείοσιν. Aristoph. Eccles. v. 16: οὐ. λαλεῖς τοῖς πλησίον.

Pag. 34.

Βιρισάδην καὶ Σάτυρον καὶ Γόργιππον — παρ' ὧν αὐτῷ χίλιοι μόδιοι τοῦ ἐνιαυτοῦ πυρῶν ἀποστέλλονται.

In his quamvis et homines et res mihi sint incogniti, illud tamen pro certo affirmare ausim non Dinarchum inculcasse verbum linguae latinae proprium μόδιος, sed indoctum aliquem librarium, atque verbum illud δεῖν ἐκκλείειν. καὶ ἐκκηρύττειν τοῦ ἑλληνικοῦ. Reiskius: „Mirans quidem vocabuli latini in scriptore graeco tam vetusto insolentiam, damnare non audeo, tametsi meminerim Athenienses non modiis sed medimnis usos fuisse.“ „Μόδιος, ου, ὁ, modius, mensura sedecim continens sextarios. Apud Dinarch. in Dem. χίλιοι μόδιοι.“ H. Stephanus in indice ad Thes. p. 1465. Vide Aug. Boeckh, die Staatshaushaltung der Atheuer p. 99. et seqq. — Sententiam meam de mutando verbo μόδιός his argumentis puto stabiliri; primum quod illa aetate Graeci nondum utebantur verbis latinis; itaque si Dinarchns verbum latinum ac barbarum in consessu judicum Atheniensium protulisset, non solum ejus orationem auribus respuissent, sed etiam, ut facere solebant, exsibilassent. Xenophon, qui in libro de Republ. Ath. II, 7. et 8. tradidit: Διὰ τὴν ἀρχὴν τῆς θαλάττης πρῶτον μὲν τρόπους εὐωχιῶν ἐξεῦρον (Athenienses), ἐπιμισγόμενοι ἀλλήλοις· καὶ ὅ, τι ἐν Σικελίᾳ ἡδὺ ἢ ἐν Ἰταλίᾳ ἢ ἐν Κύπρῳ ἢ ἐν Αἰγύπτῳ ἢ ἐν Λυδίᾳ ἢ ἐν τῷ Πόντῳ ἢ ἐν Πελοποννήσῳ ἢ ἄλλοθί που, ταῦτα πάντα εἰς ἓν ἡθροῖσθη διὰ τὴν

ἀρχὴν τῆς θαλάττης. Ἔπειτα φωνὴν τὴν πᾶσαν ἀκούοντες ἐξελέξαντο τοῦτο μὲν ἐκ τῆς, τοῦτο δὲ ἐκ τῆς. καὶ οἱ μὲν Ἕλληνες ἰδίᾳ μᾶλλον καὶ φωνῇ καὶ διαίτῃ καὶ σχήματι χρῶνται. Ἀθηναῖοι δὲ κεκραμένῃ ἐξ ἁπάντων τῶν Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων. non Latium dicit sed Graeciam magnam, ut Isocrates in Paneg. c. 44. et ne hoc quidem dilucide dicit, ex Graecia magna verba esse Athenas translata. Alterum argumentum est, quod ipsi et Graeci, iique aetatis posterioris verbum μόδιος alienum esse a sua lingua diserte pronuntiarunt; ut Julianus in Misopog. p. 139. ed. Paris. qui idem verbis latinis pro graecis usus est, ut p. 325: νοτάριος. p. 308: πρίβατα et Romani verbum μέδιμνος Atheniensium proprium fuisse docent. Corn. Nep. in Attico c. 2. Cicero sententiam illam, quae in proverbium abiit τῶν ἁλῶν μέδιμνον συγκατεσθίειν μετά τινος latine vertit: *multos modios salis simul edere.* Tertium est argumentum, quod ipse Dinarchus alias usurpavit et vocabulum μέδιμνος, ut testatur Harpocration in lex. rhet. p. 119: μέδιμνος. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Καλλισθένους. μέτρον ἐστὶ ξηρῶν οἷον πυρῶν ἢ κριθῶν. et verbum duplicatum ἡμιμέδιμνος, ut idem Harpocration p. 84. testatur. Quartum est argumentum, quod saepius permutantur μόδιος et μέδιμνος, modius et medimnus. Hemsterhusius ad Lucian. T. I, p. 441: „neque tamen non verum est, Graecos recentiores μόδιον et μέδιμνον nonnunquam confundere." Quanto facilius ab indoctis librariis permutata esse existimamus? Vide lectiones var. ad Cic. orat. in Verr. Act. II, III, c. 32. c. 34. c. 36. c. 37. c. 38. c. 39. c. 47. Apud Dinarchum igitur aut μέδιμνοι pro μόδιοι est restituendum, aut delendum

Vulg: τὰς ἀράς. Aeschin. p. 502: ἀκούσατε τῆς ἀρᾶς, quo loco unus cod: τὰς ἀράς. v. Schmidt.

Ibidem.

τῷ ψεύδεσθαι καὶ μηδὲν ὑγιὲς λέγειν ἑτοίμως χρῆται.

Codd. L et Z μηδεὲν; perperam; sed cf., si libet, Beck. ad Aristoph. Plut. v. 136. Dinarch. p. 65: δημηγορῶν οὐδὲν ὑγιές. Isocrat. in Antid. §. 198: οὐδὲν ὑγιὲς οὐδ' ἀληθὲς οὐδέτεροι τούτων λέγουσιν. Demosth. p. 233. p. 394. al. οὐδ' ὁτιοῦν ὑγιές p. 344. p. 396. vid. Wesseling. ad Diodor. T. I, p. 45. cf. Wyttenb. ad Platon. Phaedon. p. 238.

Pag. 37.

καὶ πάντων ποιῶ ἀτοπώτατον, ὡς οὗτός φησι, πρότερον μὲν ἐναντίον τῇ τῆς βουλῆς ἀποφάσει ἀγῶνα ἀπολογούμενος, νυνὶ δὲ συνηγορῶν αὐτῇ, κατηγορῶν τούτου περὶ τῆς γεγενημένης ἀποφάσεως.

Inter τούτου et περὶ commate oratio est distinguenda, ut περὶ τῆς γεγενημένης ἀποφάσεως referatur ad συνηγορῶν.

Ibidem.

Ἀνάγκη τὴν βουλήν, ὦ ἄνδρες, — κατὰ δύο τρόπους ποιεῖσθαι τὰς ἀποφάσεις πάσας. τίνας τούτους;

i. e. κατὰ τίνας τούτους. κατά quod antecedit cogitatione ad τίνας τούτους est repetendum. Dinarch. p. 51: παρὰ τί οἴεσθε τὰς πόλεις τοτὲ μὲν εὖ, τοτὲ δὲ φαύλως πράττειν; οὐδὲν εὑρήσετε ἄλλο πλὴν παρὰ τοὺς συμβούλους. Demosth. p. 318: ἐν τίσιν

οὖν σφοδρὸν εἶναι τὸν πολιτευόμενον δεῖ; ἐν οἷς τῶν ὅλων τι κινδυνεύεται — καὶ ἐν οἷς — ἐν τούτοις. quo loco praepositio nullo modo poterat omitti. ἐν τίσιν enim fere idem est, quod πότε, ἐν οἷς — ὅταν, ἐν τούτοις — τότε. Plutarch. Moral. T. I, p. 240: ἐν τίσιν οὖν σφοδρὸν εἶναι δεῖ τὸν φίλον καὶ πότε τῷ τόνῳ χρῆσθαι τῆς παῤῥησίας; ὅταν —. Omissa est praepositio in Cic. orat. in Pison. c. 37: Nobiles urbes fateris *ab hostibus* esse captas. *Quibus* autem *hostibus*? nempe *iis*, quos etc. pro Roscio Comoedo c. 16. Venit *ad Cluvium. Quem hominem? Levem? immo gravissimum.* de Senect. c. 6: *a rebus gerendis* senectus abstrahit? *quibus? an iis* — Phalar. epist. p. 92: ἀντὶ ποίας ἀδικίας, εἰπόντος μου —; Ἰδίας μὲν οὐδεμιᾶς, τῆς δὲ κοινῆς, ἀπεκρίναντο. Aristoph. Acharn. v. 61: οἱ πρέσβεις οἱ παρὰ βασιλέως; Δικαιόπολις. ποίου βασιλέως; Vesp. v. 792: πλὴν ἑνός. ποίου —; Lycurg. in Leocrat. p. 236: ὑμᾶς ἀξιώσει ἀκούειν αὐτοῦ ἀπολογουμένου κατὰ τοὺς νόμους. ὑμεῖς δ' ἐρωτᾶτε αὐτὸν ποίους; etc.

Eadem est ratio, cum ante pronomina relativa omittitur praepositio. Dinarch. p. 69: δῶρα εἰληφέναι παρὰ τῶν αὐτῶν, ὧνπερ νῦν ἀποπέφαγκεν ὑμᾶς ἡ βουλή. Aeschin. p. 110: ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἐτράποντο ἀπολογίαν, ἥνπερ — v. Bremi ad Aesch. T. I, p. 68. Heindorf. ad Platonis Gorg. p. 240. ad Sophist. p. 412. Bremi ad. Lysiam p. 201. Goeller ad Thucyd. T. I, p. 688. Cicero pro Ligario c. 1. se *in ea parte* fuisse, *qua* te. pro Roscio Amerino c. 44: non *in eum* (hoc dicam) *quem* vis et putas. Tuscul. I, c. 46: eos esse — *in iis malis*, *quibus* vulgo opinantur. de Fin. I, c. 15: *in eadem causa* sunt, *qua* antequam nati. Liv. XXXIX, c. 24:

quibus ποιεῖσθαι pro activo, ποιεῖν pró medio legitur, qui tamen in editionibus recentioribus maximam partem sunt emendati; plura ejus generis inveniuntur in iis, quae addi Bekkerus suae editioni orat. Attic. voluit T. III. et T. V. Demosth. p. 408. κρίσιν ποιεῖν. Aristoph. Ran. v. 792. cf. Coray in indice ad Isocr. in verbo ποιεῖσθαι. Vorstius de latinitate falso suspecta p. 110. ed. Berol. Matthiae §. 421. not. 2.

ποιεῖν autem, ut δρᾶν v. Heindorf. ad Plat. Soph. p. 403. et πράττειν, agere, rem gerere, saepe antecedentis alicujus verbi loco ponitur, ne unum idemque verbum sit iterandum. Demosth. p. 296: οὐδὲ ζῆν ἠξίουν, εἰ μὴ μετ' ἐλευθερίας ἐξέσται τοῦτο ποιεῖν. p. 242: ἐρώτησον αὐτοὺς μᾶλλον δ' ἐγὼ τοῦθ' ὑπὲρ σοῦ ποιήσω i. e. ἐρωτήσω, Cic. pro Quintio c. 17: Ergo pro te nunc hos consulo — quoniam tu consulere oblitus es. Demosth. p. 392: οὐκ ἀνέμειναν τὸν κήρυκα οὐδ' ἐποίησαν χρόνον οὐδένα. ad quem locum Reiskius: „non contemnenda est dictio ποιεῖν χρόνον, conterere tempus, tametsi in N. T. et scriptoribus sequioris graecitatis occurrit.“ Taylorus: „Forte restituendum ἐποιήσαντο. Quod in margine exaratum est γρ. ἀνήλωσαν ἤγουν ἔτριψαν utrumque pro glossa habeo.“ Cum Reiskio erravit Stallbaumius ad Platonis Phileb. p. 158. et Passovius (aut Schneiderus) in lexico gr. T. II, p. 494, a. edit. II. ἐποίησαν est fecerunt i. e. ἀνέμειναν i. e. οὐκ ἀνέμειναν — οὐδ' ἀνέμειναν χρόνον οὐδένα. οὐδένα χρόνον est accusativus temporis spatium definiens. Isocrat. in Archid. c. 37. εἰρήνην οὐδένα χρόνον παραμένουσαν. Antid. §. 262: οὐδ' ἐν ταῖς μνείαις οὐδένα χρόνον ἐμμένειν. Plato in Phaedone p. 90, e: πάντα τὰ ὄντα — ἄνω

καὶ

καὶ κάτω στρέφεται καὶ χρόνον οὐδένα ἐν οὐδενὶ μένει. cf. Thucyd. II, c. 84. III, c. 87. Isocr. in Archid. c. 32. Areop. c. 5. v. Siebelis annot. ad Pausaniam T. II, p. 12. οὐδεμίαν ἡμέραν Isocr. Paneg. c. 47. Eodem modo, quo apud Demosth. l. l., nostro hoc Dinarchi loco ποιήσειεν positum est pro ἀποφάσεις ποιήσαιτο, non pro ποιήσαιτο.

## Pag. 39.

πονηρὸν προδότην εἰσαγγείλας.

Scribendum videtur: πονηρὸν καὶ προδότην. Idem error erat ap. Demosth. p. 1035.

## Ibidem.

τὴν μαρτυρίαν — ἣν καὶ πρότερον παρεσχόμην μαρτυρουμένην τοῖς δικασταῖς.

Id est *pro* judicibus (non pro me). Aeschin. p. 641: ὅτῳ δὲ ταῦτα μὴ μαρτυρεῖται. ubi v. Bremi. Cf. varias lect. ad Lucian. T. IV, p. 361.

## Ibidem.

εἶτ' οὐ δεινόν, ὦ Ἀθηναῖοι, εἰ ὅτι μὲν εἷς ἀνὴρ ἔφησε Πιστίας Ἀρεοπαγίτης ὢν ἀδικεῖν με —

Vertit Pinzgerus: Wäre es nicht schrecklich, o Athener, wenn, weil ein Mann, Pistias etc. — Non recte. „*Viri* nomen ab hominis distinguit (Cicero), scribens ad Q. Fratrem: Sed quum veneris *virum* te putabo: si Sallustii Empedoclea legeris *hominem* non putabo. — Et similem Graeci inter ἄνδρα et ἄνθρωπον differentiam statuunt; ut apud Xenoph. in Tyranno οἷς δὲ ἐμφυῇ τιμῆς καὶ ἐπαίνου ἔρως, οὗτοι εἰσὶν ἤδη οἱ πλεῖστον τῶν βοσκημάτων διαφέροντες· ἄνδρες

δὲ καὶ οὐκέτι ἄνθρωποι μόνον νομιζόμενοι." Hottom. ad Cicer. orat. pro Rosc. Am. p. 188. Graev. Hinc ἀνήρ, vir, Mann, plerumque appellatur is, qui quasi *honoris causa* nominatur. ἄνθρωπος, homo, Mensch est aut *homo de plebe*, *homo infimi loci*, ut apud Platonem in Phaedone v. Petri Petiti Miscell. obss. Trajecti ad Rhen. 1682. p. 182. aut *homo miser* et misericordia dignus. Demosth. p. 394: πένητες ἄνθρωποι. p. 395: προέσθαι δυστυχοῦντας ἀνθρώπους πολίτας. aut *homo abjectus*, *nequam*, *pravus* et simil. Aeschin. p. 56: παρὰ μὲν ἀνδρὸς καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ — παρὰ δὲ ἀνθρώπου βδελυροῦ p. 157: ἀνδρῶν ἐρῶ πρεσβυτέρων καὶ γνωρίμων ὑμῖν ὀνόματα — καὶ πάλιν ὑμῖν ἀντιδιέξειμι ἀνθρώπων πεπορνευμένων αἰσχρῶς — ὀνόματα. cf. p. 174. p. 559. p. 614. Isocrat. Philipp. p. 59: ὑπ' ἀνθρώπου βαρβάρου — ὑπ' ἀνδρὸς ἕλληνος. ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι est: ihr Herren Athenienser. Saepius tamen et ἀνήρ et ἄνθρωπος significationem habent ἀδιάφορον. Aeschin. p. 147. τούσδέ τοὺς ἀγρίους ἄνδρας p. 504: οἱ προεστηκότες αὐτῶν ἄνδρες παρανομώτατοι Saepe etiam ἀνήρ ponitur pro τίς, i. e. *aliquis*, non *quidam*. Astius ad Plat. Phaedrum p. 365: „Equidem vero hoc mihi videor animadvertisse, Graecos saepenumero ἀνήρ usurpare, ubi nos ponimus pronomen einer, adeo ut ἀνήρ a pronomine indefinito τίς eo differat, quod hoc sit aliquis [i. e. quidam] irgend einer, ἀνήρ vero significantius et magis definite: einer. (nam lingua vernacula hoc discrimen exponere debemus, quia —)" etc. cf. Wyttenb. ad Phaedonem p. 257. Aeschin. p. 147: τὸ δὲ ἀσελγαίνειν ἀργυρίον τινὰ μισθούμενον ὑβριστοῦ καὶ ἀπαιδεύτου ἀνδρὸς ἔργον εἶναι

ἡγοῦμαι. p. 581: τί γάρ ἐστιν ἀνοσιώτερον ἀνδρὸς παράνομα λέγοντος. Demosth. p. 441: δεῖ — τὴν δικαίαν ψῆφον ὑπὲρ τῆς πατρίδος θέσθαι κατ' ἀνδρὸς, ὅς — i. e. gegen einen, der. contra *eum*, qui — Aeschin. p. 545: οὔτε πόλις οὔτ' ἀνὴρ ἰδιώτης i. e. *singuli*, ein einzelner. Demosth. p. 258. καὶ γὰρ ἄνδρα ἰδίᾳ καὶ πόλιν κοινῇ — δεῖ — πράττειν. Aeschin. p. 327: τοῖς καιροῖς συμπεριφέρεσθαι ἀνάγκη — καὶ τὸν ἄνδρα καὶ τὴν πόλιν. V. Isocr. de Pace c. 30. c. 38. Paneg. c. 44: εἰ δυστυχίας ἀνδρῶν ὀδυροίμην ἐν τοῖς τοιούτοις καιροῖς, ἐν οἷς Ἰταλία μὲν ἀνάστατος γέγονεν. Isocrat. Philipp. c. 26: οὐδεὶς ἀνήρ i. e. nemo. Sophocl. Philoct. v. 280. v. 436. Demosth. p. 440. ἔστιν οὖν ὅπως ταῦτ' ἂν ἐκεῖνα προειρηκὼς ὁ αὐτὸς ἀνὴρ — ἐτόλμησεν εἰπεῖν. Aeschin. p. 55: τὸν αὐτὸν ἄνθρωπον ἰδίᾳ μὲν εἶναι πονηρὸν, δημοσίᾳ δὲ χρηστόν. ὁ αὐτὸς ἀνήρ Aeschin. p. 395. p. 616. est ein und derselbe, *unus idemque*. Demosth. p. 275: πάντων εἷς ἀνὴρ τῶν μεγίστων αἴτιος κακῶν. Aeschin. p. 311: πρὸς πολλοὺς εἷς ἀνὴρ αἰτίαν ἐμβαλών. Demosth. p. 367. Isocrat. in Paneg. c. 35. Demosth. p. 326. p. 278. Dinarch. p. 11. et p. 100: οὐχ εἷς ἀνὴρ ἀλλὰ πᾶσα ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή. Hinc εἷς ἀνήρ cum superlativo i. q. unus (omnium) maxime. Valken. ad Herodot. p. 497. Ita h. l. εἷς ἀνὴρ ἔφησε Πιστίας — ἀδικεῖν με i. e. unus s. einer non (unus) *vir* s. (ein) Mann. Nam de eodem Dinarchus p. 37: ἠδικήθην ὑφ' ἑνὸς ἀνθρώπου πονηροῦ. Tragici liberius etiam ἀνήρ pro ἄνθρωπος dicunt. Sophocl. Oedip. Tyr. v. 281. ἀλλ' ἀναγκάσαι θεοὺς Ἂν μὴ θέλωσιν, οὐδ' ἂν εἷς δύναιτ' ἀνήρ.

Pag. 40.

ἴσχυσεν ἂν τὸ ψεῦδος τῆς ἀληθείας μᾶλλον — ἰσχύσει μᾶλλον τῆς ἀληθείας ἡ παρὰ τούτου ῥηθησομένη — διαβολή.

Non ab re fuerit paucis exponere, quibus vocabulis aut augeatur aut imminuatur verborum ἰσχύειν et similium potestas. Romani *aliquid*, *nihil*, *multum*, *tantum*, *quantum*, *aliquantum*, *plus*, *amplius*, *plurimum valere*, *posse*, *pollere* dicere solent. Graeci:

ἰσχύειν. Aristoph. Aves p. 488: οὕτω δ' ἴσχυσέ τε καὶ μέγας ἦν τότε καὶ πολύς, ὥστ' ἔτι καὶ νῦν ὑπὸ τῆς ῥώμης τῆς τότ' ἐκείνης. — οὐκ ἰσχύειν.

ἰσχύειν τι Demosth. p. 116. Isaeus p. 280.

ἰσχύειν οὐδέν Isaeus p. 261.

ἰσχύειν τοσοῦτον Lysias p. 174.

ἰσχύειν ὅσον Soph. Aj. v. 1396.

ἰσχύειν μέγα Menander p. 82. p. 102. Hertel. Themist. epp. p. 58. ed. Schoettg.

ἰσχύειν μεῖζον Thucyd. VI, c. 82. Demosth. p. 7. p. 502. p. 432. ubi cod. unus πλεῖον, alius πλέον habet. Isocrat epist. 4. Aeschin. p. 383. Aristoph. Av. v. 16. Eqq. v. 182.

ἰσχύειν πλέον s. πλεῖον Thucyd. I, c. 9. et c. Demosth. p. 990. Lycurg. in Leocrat. p. 242. Aesch. epp. p. 701. Aeschyl. Eumenid. v. 611. Eurip. v. 1178. Menand. p. 64.

ἰσχύειν μέγιστον Soph. Aj. v. 502.

ἰσχύειν ἔλαττον Demosth. p. 1340.

ἰσχύειν μεῖον Aeschyl. Prometh. v 510.

δύνασθαί τι Demosth. p. 753.

δύνασθαι ἴσον Aeschines p. 286. Poëtr. gr. A. Schneideri p. 299.

δύνασθαι μέγα Thucyd. VI, 59. Andocid. p. 116. Plato in Gorg. p. 466, e. 467, a. 468, d. c. 469, e. alias. Xenoph. Conviv. 4, 46. Lucian. T. IV, p. 201. T. V, p. 95. T. VI, p. 24. Aeschyl. Eumenid. v. 938.

δύνασθαι οὕτω μέγα Lysias p. 546. Plato in Gorg. p. 469, d.

δύνασθαι τοσοῦτον Lysias p. 355. p. 417. p. 606.

δύνασθαι μεῖζον. αἰτία μεῖζον δύναται τῶν ὅρκων Isocr. in Plataic. c. 8. in Callim. c. 24. Antidos. p. 121. ed. Orelli. Antiphon. p. 746. Lysias p. 252. p. 421. p. 778. p. 783. Isaeus p. 112. Demosth. p. 1126. Plato in Phaedro p. 263, b. Xenoph. Hier. 8, 2.

δύνασθαι πλέον Aeschin. epp. p. 661. Aristot. de mundo p. 184. Happ.

δύνασθαι μέγιστον Thucyd. II, c. 101. Andocid. p. 123. Lysias p. 850. Plato Gorg. p. 466, b. Alcibiad. I, p. 105, b. e. de Legg. IV, p. 770, e. VIII, p. 840, e. Isocrat. in Callim. c. 11. Antidos. p. 77. Orelli. Lucian. T. III. p. 7. T. VIII, p. 120.

δύνασθαι σμικρόν Plato Gorg. p. 470, a.

δύνασθαι ἔλαττον Andocid. p. 133. Lysias p. 601. Plato Gorg. p. 466, b. Xenoph. Ages. I, 4, 13. Demosth. p. 1126. p. 1340. Aeschin. epp. p. 661. ἧττον Xenoph. Mag. eqq. I, 10.

δύνασθαι ἐλάχιστον Plato in Gorg. p. 466, b. σμικρότατον ibid. d.

Eadem vocabula conjunguntur a poëtis cum verbo σθένειν. Φρονεῖν μέγα, οὕτω μέγα, τοσοῦτον, τηλικοῦτον, ἔλαττον, μεῖον, μεῖζον, μέγιστον, μικρόν, ταπεινόν, saepe legitur. Eodem modo verba ea, quibus affectus quidam interior, significatioque ejus affectus, i. e. clamor, ululatus, vul-

φρονεῖν. De μεγάλα δύνασθαι v. Hemsterh. ad Xenoph. Ephes. p. 207. Libellus de constructione verborum in libro Hermanni de emend. rat. gr. gr. p. 368: τὸ δύναμαι — ἔστι δ' ὅτε καὶ ἀναπόλυτον ἐν τοῖς οὖσιν ἐν ἀρχαῖς καὶ ἐν τέλει, συντασσόμενον αἰτιατικῇ, οἷον· μεγάλα παρὰ βασιλεῖ δύναμαι. Eadem sunt in lexico MSSt. Monac. 505. Nr. ποτὲ δὲ ἀπολύτως λαμβάνεται ἐπὶ τοῖς ἐν τέλει καὶ ἀρχῇ τινι, οἷον· μεγάλα παρὰ τῷ βασιλεῖ δύναται. Videtur hic locus sumtus esse ex Thucyd. libro I, c. 59: μέγα παρὰ βασιλεῖ δύνασθαι. μέγιστον δύνασθαι Xenoph. Anab. II, 6; 21. ubi codd. tres: μέγιστα. Aristoph. Plut. v. 129: τοῦ Διὸς πολὺ μεῖζον δυνάμενον, ubi Berglerus: „edd. Farrei et Brubachii μείζω, quod magis hic placet." Mihi quidem non magis placet, quam μεῖζον, Berglerus autem caussam suo judicio adjungere debebat. Xenoph. Ages. IV, 2: τὸν μείζω δυνάμενον. v. lexicon Xenophont. T. I, p. 778. Andocid. p. 127: μείζονα δύνασθαι, quod non erat cur Bekkerus, auctore Sluitero, in μεῖζον mutaret contra codd. auctoritatem. Apud Aeschinem p. 628. vera videtur esse codicum octo lectio: μείζω ἰσχύειν. Verisimilius enim est neutrum numeri singularis a librariis esse profectum.

τὰ μέγιστα δύνασθαι Lysias p. 5. Aelian. Var. Hist. XII, c. 10. τὰ πρῶτα v. Hemsterh. ad Xenoph. Ephes. l. l.

τὸ μέγιστον δύνασθαι Xenoph. Anab. VII, 6, 37. ubi v. Kruegerus.

ἐπὶ μεῖζον δύνασθαι Thucyd. I, c. 88. quo loco v. Goellerus.

μᾶλλον ἰσχύειν cum dicatur haec est ratio.

ἰσχύειν et δύνασθαι, etiamsi non adjungatur μέγα, est *posse*, *valere* i. q. *multum posse*. v. Siebelis ad Pausan. T. III, p. 105. Ita φρονεῖν idem est, quod μέγα φρονεῖν, quem usum Lamb. Bosius et Schaeferus p. 267. Lobeck ad Sophocl. Aj. v. 475. Siebelis ad Pausaniam T. II, p. 88. exemplis confirmarunt, de eoque sine causa addubitavit Dindorf. ad Xenoph. Cyrop. p. 253. Isocrat. Paneg. c. 25: τὸν οὕτω μέγα φρονήσαντα in oratione περὶ ἀντιδ., ubi ea Panegyrici pars repetitur, tres codices omittunt μέγα, quod tamen retinendum esse existimo v. Orelli p. 228. In comparatione igitur μᾶλλον, μάλιστα ἰσχύειν, φρονεῖν, δύνασθαι pro μᾶλλον μέγα ἰσχ. ponitur, ut locutus est Lucianus T. V, p. 168: μέγα φρονοῦντες ἐπὶ τῷ πράγματι μᾶλλόν περ ἢ ἐπ' εὐγενείαις. Isocrat. in epist. 3. p. 492. ed. Bekkeri. τοῖς μεῖζον τῶν ἄλλων φρονοῦσιν cod. Vatic. habet μᾶλλον, quod in textum est restituendum, si tanta est ejus codicis auctoritas. Demosth. p. 836: ἐφ' ᾧ μάλιστα φρονεῖ. quod idem est apud Herodem Att. p. 48. τὰ πράγματα τῆς πόλεως τότε μᾶλλον ἢ νῦν ἰσχύειν Aeschin. p. 568. Isocrat. Areop. c. 24. Thucyd. IV, c. 68. μᾶλλον δύνασθαι, plus valere Xenoph. Oecon. 7, 30.

Pag. 42. et 43.

τὸν τὴν μερίδα τὴν ἐξ Ἀρείου πάγου τολμήσαντα ἀποδόσθαι.

μερίς est pars in sacrificiis v. Inscript. graec. ed. Boeckh. T. I, I, p. 139, a. Julianus in Misop. p. 116. et portio in conviviis Lucian. T. III, p. 249. Synesii epist. p. 107. ed. Paris. Theophrasti Charact. περὶ βδελυρίας

[illegible] τέτου ἀπαι-

λ [illegible] convivio, [illegible]

b [illegible] [illegible]aucoui animadv.

τὸ [illegible] ἐπαγγέλλειν καὶ

οἰ [illegible]

τικ [illegible]

dem [illegible]

ἀπολ [illegible] — [illegible]

τινι, [illegible] —

Videtur [illegible] interdum

μέγα πα[illegible] orat. in Leo[illegible]

σθαι Xen[illegible] apud eundem

στα. Ar[illegible] H. Stephani The[illegible]

δυνάμεν [illegible] Var. Lex. VI. [illegible]

bachii μ[illegible]

non magis [illegible]

sam suo jud[illegible] προστάξει [illegible]

τὸν μείζο[illegible] τὸ δικαστήριον [illegible]

p. 778. Ando[illegible] est Reiskius pro φρ[illegible]

non erat cur [illegible]stis, mirorque a Bek-

mutaret contra [illegible] probatam. Nam [illegible]

p. 628. vera vid[illegible] [illegible]rchus certe etiam

ἰσχύειν. Veris[illegible] addidisset

gularis a librariis [illegible] ἀληθεῖς

τὰ μέγιστα [illegible] p. 627:

Var. Hist. XII, c. 1[illegible] [illegible]τω,

noph. Ephes. I. 1. [illegible]

τὸ μέγιστον δ[illegible]

ubi v. Kruegerus.

ἐπὶ μεῖζον δύναο[illegible]

v. Goellerus.

μᾶλλον ἰσχύειν [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

p. 90. ed. Fisch: ἀπὸ τῶν ξενίων μέρος τὸ αὐτοῦ ἀπαιτήσας ἀποδόσθαι. „Qui non interferant convivio, μερίδας missas acceperunt etc.“ Vide Casauboni animadv. p. 190. cf. Lucianus T. IX, p. 77: ὅσα ἐντραγεῖν καὶ ἐξῆν ἀποφέρεσθαι (e convivio) et p. 79.

Ibidem.

ἔχειν γὰρ τὴν αὐτοῦ μητέρα τοῦτον — τῷ τῆς μητρὸς ἀνδρί.

ἔχειν h. l. est uxorem habere. γυναῖκα interdum additum invenitur ut apud Lycurgum orat. in Leocr. p. 126. ed. Pinzg. Saepius omittitur ut apud eundem p. 82. apud Thucydidem et Xenoph v. H. Stephani Thes. T. I, p. 1315. Mureti Var. Lect. VI, c. 7.

Pag. 44.

τὸ μὲν γὰρ ἀληθὲς τῇ βουλῇ προσετάχθη ζητεῖν, τὸ δὲ συγγνώμης ἄξιον ἢ μὴ τὸ δικαστήριον ἔκρινε.

ἢ μή emendare sibi visus est Reiskius pro φημι, quod est in omnibus libris MSStis, mirorque a Bekkero hanc Reiskii opinionem esse probatam. Nam si τὸ συγγνώμης ἄξιον ἢ μή dixisset Dinarchus certe etiam in eo, quod antecedit τὸ μὲν γὰρ ἀληθές addidisset τὸ μὲν γὰρ ἀληθὲς ἢ ψευδές aut τὸ μὲν γὰρ ἀληθὲς ἢ μή, ut orationis ratio constaret. Demosth. p. 627: ὅταν δὲ ἐξετάζω περὶ τοῦ συμφέρειν ἢ μή —, ὁράτω, πότερ' ὀρθῶς ἔχοντας ποιοῦμαι (τοὺς λογισμούς) ἢ οὔ. quo loco facile illud ἢ μή poterat omitti. Antiphon. p. 762. Verbum φημί autem Graeci usurpant, cum saepius unum idemque dicere necessitate quadam quasi inviti coguntur, ut rei magnitudinem atrocitatemque audientium animis inculcent, eosque tanquam dormientes

excitent. Dinarch. p. 17: ἀροῦται καὶ σπείρεται τὸ Θηβαίων ἄστυ — ἀροῦται, φημί, καὶ οὐκ ἠλέησε, φημί, ὁ μιαρὸς οὗτος. quo loco Reiskius alterum φημί importunum esse dicit. Jam vide quam aptum sit huic loco verbum φημί. p. 41. dixerat Dinarchus: ἡ βουλὴ ζητεῖ τὰ προσταχθέντα —, ὑμεῖς — τῇ συγγνώμῃ πλέον ἀπονέμοντες. p. 43. iterum: ὑμεῖς τῇ συγγνώμῃ μᾶλλον — προσθέμενοι. nunc tertium jam idem dicit: τὸ δὲ συγγνώμης ἄξιον, φημί.

## Ibidem.

ἵνα μὴ λυσιτελὲς ᾖ τοῖς τοῦτο τολμῶσι ποιεῖν. (i. e. δωροδοκεῖν.)

μὴ λυσιτελὲς ᾖ dictum est per μείωσιν s. λιτότητα. Xenoph. Cyrop. I, 3, 9: εἰ φάρμακα ἐγχέοιεν μὴ λυσιτελεῖν αὐτοῖς (τοῖς οἰνοχόοις). Demosth. p. 429: οὕτως ἐχθρὸν ἡγοῦντο τὸ δωροδοκεῖν καὶ ἀλυσιτελὲς τῇ πόλει. Dinarch. p. 61: δωροδοκίας πράγματος ἀλυσιτελοῦς ὑμῖν. Sophocl. Oedip. Tyr. v. 315. Φεῦ, φεῦ. φρονεῖν ὡς δεινὸν ἔνθα μὴ τέλη λύει φρονοῦντι. cf. Demost. p. 13. Aeschin. p. 25. De ἀνωφελής et ἄχρηστος vide Heindorf. ad Platonis Protag. p. 549. Demosth. p. 529: ἐπειδὴ δ' εὗρεν οὐκ ἐπιτήδειον (τὸ πρᾶγμα i. e. τὴν ὕβριν sc. ὁ νομοθέτης), ubi cf. Schaefer. ἀνεπιτήδειος Xenoph. Hist. Gr. I, 4, 12. ἄτοπος apud scriptores posteriores v. Lennep. ad Phalar. p. 244. *incommodum* v. lexica. *inutilis* Cicero de Off. III, 21. et 27. Tuscul. I, 46. Livius IV, 31. VI, 40. Horat. Satyr. I, 4, v. 124. ibique Heindorf. v. Schelleri lex. *non opus* v. Gesneri Chrestom. Cicer. p. 176. ed. II.

Pag. 45.

τῶν πρότερον ἀποφανθέντων.

Ita emendarunt Reiskius et Scaliger, eaque emendatio a Bekkero est restituta in textum. Dinarch. p. 16: καὶ ὑπὲρ τῶν νῦν καὶ ὑπὲρ τῶν πρότερον γεγενημένων ἀδικημάτων. Demosth. p. 281, b: ἐκείνων τῶν πρότερον ἢ ἐγὼ ταύτην τὴν συμμαχίαν δοκιμασάντων. ubi unus cod.: προτέρων. Demades p. 270: ὁ πρότερον ἀπείρατος ὢν πολεμίας σάλπιγγος Εὐρώτας. cod. unus: πρότερος. Saepissime haec permutatio invenitur cf. Lennep. ad Phalar. p. 224.

Pag. 46.

χρωμένην τοῖς πατρῴοις νόμοις.

H. Wolfius scribendum esse judicavit: πατρίοις. Thucyd. VIII, p. 76: τοὺς πατρίους νόμους καταλύσαντας. „plerique libri πατρῴους. Male; notum est discrimen." Goeller. Recte tamen Bekkerus lectionem vulgatam eamque codicum auctoritate firmatam omnium in textu reliquit.

Ibidem.

παραδοθέντες τῷ ἐπὶ τῷ ὀρύγματι.

Lycurg. in Leocr. dixit: ὁ ἐπὶ τοῦ ὀρύγματος. qui sit ὁ ἐπὶ τοῦ ὀρ. V. der attische Procefs von Meier und Schoemann p. 75. Locella ad Xenoph. Ephes. p. 193. cf. Fischer ad Aristoph. Plut. v. 431. — Similiter et dativo et genitivo utuntur in ἐπὶ τοῦ θεωρικοῦ et ἐπὶ τῷ θεωρικῷ v. Taylor. ad Demosth. p. 243. Bremi ad Aeschin. p. 416.

Pag. 47.

μαρτύρομαι — τὴν Ἀθηνᾶν τὴν πολῖτιδα.

H. Wolfii conjectura est: *μαρτυροῦμαι*, quam recte refutavit Reiskius v. lexica. Verisimilius videtur quod idem H. Wolfius judicavit pro *πολίτιδα* scribendum esse *πολιάδα*. V. Bremi ad Aeschin. p. 383. Attamen non audeo damnare *πολίτιδα*, nec verum est quod scribit ad hunc locum Reiskius: „*πολῖτις* est civis foemina, quod de Dea non usurpatum est.“ Lucian. T. VI, p. 180: *τὸ χρυσίον τῇ πολίτιδι θεῷ πάλιν ἀπέδωκαν*. v. Siebelis ad Pausan. T. III, p. 243. Wesseling. ad Diodor. T. I, p. 35.

## Ibidem.

*μαρτύρομαι — ὅτι τοῦ δήμου παραδεδωκότος ὑμῖν τιμωρήσασθαι τὸν εἰληφότα τι.*

Ita ex quatuor codd. edidit Bekkerus pro vulg.: *οὐκ ἐτιμωρήσασθε*, quod corruptum esse nemo non videt. Ad *ὅτι* quod pertineat nihil est in iis, quae sequuntur; de qua anacoluthia verissime judicaveris cum Fischero ad Platonis Crit. p. 116. et cum Bornemanno ad Xenoph. Conviv. p. 74.

## Pag. 48.

*οἱ μὲν ἐχθροὶ καὶ κακόνοι τῆς πόλεως — ὅσοι δὲ εὖνοι τοῖς ὑμετέροις πράγμασι.*

Laudat hunc locum Marklandus ad Lysiam p. 603. ad probandam formam pluralem; vide exempla ab eo allata et lexica, unde colligi potest *κακόνους* cum dativo conjungi solere. Eadem est ratio verbi *εὖνους*. Genitivus, quem Dinarchus posuit, verbo *ἐχθροί* magis, quam verbo *κακόνοι* convenit.

φρονεῖν. De μεγάλα δύνασθαι v. Hemsterh. ad Xenoph. Ephes. p. 207. Libellus de constructione verborum in libro Hermanni de emend. rat. gr. gr. p. 368: τὸ δύναμαι — ἔστι δ' ὅτε καὶ ἀναπόλυτον ἐν τοῖς οὖσιν ἐν ἀρχαῖς καὶ ἐν τέλει, συντασσόμενον αἰτιατικῇ, οἷον· μεγάλα παρὰ βασιλεῖ δύναμαι. Eadem sunt in lexico MSSt. Monac. 505. Nr. ποτὲ δὲ ἀπολύτως λαμβάνεται ἐπὶ τοῖς ἐν τέλει καὶ ἀρχῇ τινι, οἷον· μεγάλα παρὰ τῷ βασιλεῖ δύναται. Videtur hic locus sumtus esse ex Thucyd. libro I, c. 59: μέγα παρὰ βασιλεῖ δύνασθαι. μέγιστον δύνασθαι Xenoph. Anab. II, 6; 21. ubi codd. tres: μέγιστα. Aristoph. Plut. v. 129: τοῦ Διὸς πολὺ μεῖζον δυνάμενον, ubi Berglerus: „edd. Farrei et Brubachii μείζω, quod magis hic placet." Mihi quidem non magis placet, quam μεῖζον, Berglerus autem caussam suo judicio adjungere debebat. Xenoph. Ages. IV, 2: τὸν μείζω δυνάμενον. v. lexicon Xenophont. T. I, p. 778. Andocid. p. 127: μείζονα δύνασθαι, quod non erat cur Bekkerus, auctore Sluitero, in μεῖζον mutaret contra codd. auctoritatem. Apud Aeschinem p. 628. vera videtur esse codicum octo lectio: μείζω ἰσχύειν. Verisimilius enim est neutrum numeri singularis a librariis esse profectum.

τὰ μέγιστα δύνασθαι Lysias p. 5. Aelian. Var. Hist. XII, c. 10. τὰ πρῶτα v. Hemsterh. ad Xenoph. Ephes. l. l.

τὸ μέγιστον δύνασθαι Xenoph. Anab. VII, 6, 37. ubi v. Kruegerus.

ἐπὶ μεῖζον δύνασθαι Thucyd. I, c. 88. quo loco v. Goellerus.

μᾶλλον ἰσχύειν cum dicatur haec est ratio.

ἰσχύειν et δύνασθαι, etiamsi non adjungatur μέγα, est *posse*, *valere* i. q. *multum posse*. v. Siebelis ad Pausan. T. III, p. 105. Ita φρονεῖν idem est, quod μέγα φρονεῖν, quem usum Lamb. Bosius et Schaeferus p. 267. Lobeck ad Sophocl. Aj. v. 475. Siebelis ad Pausaniam T. II, p. 88. exemplis confirmarunt, de eoque sine causa addubitavit Dindorf. ad Xenoph. Cyrop. p. 253. Isocrat. Paneg. c. 25: τὸν οὕτω μέγα φρονήσαντα in oratione περὶ ἀντιδ., ubi ea Panegyrici pars repetitur, tres codices omittunt μέγα, quod tamen retinendum esse existimo v. Orelli p. 228. In comparatione igitur μᾶλλον, μάλιστα ἰσχύειν, φρονεῖν, δύνασθαι pro μᾶλλον μέγα ἰσχ. ponitur, ut locutus est Lucianus T. V, p. 168: μέγα φρονοῦντες ἐπὶ τῷ πράγματι μᾶλλόν περ ἢ ἐπ' εὐγενείαις. Isocrat. in epist. 5. p. 492. ed. Bekkeri. τοῖς μεῖζον τῶν ἄλλων φρονοῦσιν cod. Vatic. habet μᾶλλον, quod in textum est restituendum, si tanta est ejus codicis auctoritas. Demosth. p. 836: ἐφ' ᾧ μάλιστα φρονεῖ. quod idem est apud Herodem Att. p. 48. τὰ πράγματα τῆς πόλεως τότε μᾶλλον ἢ νῦν ἰσχύειν Aeschin. p. 568. Isocrat. Areop. c. 24. Thucyd. IV, c. 68. μᾶλλον δύνασθαι, plus valere Xenoph. Oecon. 7, 30.

## Pag. 42. et 43.

τὸν τὴν μερίδα τὴν ἐξ Ἀρείου πάγου τολμήσαντα ἀποδόσθαι.

μερίς est pars in sacrificiis v. Inscript. graec. ed. Boeckh. T. I, I, p. 139, a. Julianus in Misop. p. 116. et portio in conviviis Lucian. T. III, p. 249. Synesii epist. p. 107. ed. Paris. Theophrasti Charact. περὶ βδελυρίας

p. 90. ed. Fisch: *ἀπὸ τῶν ξενίων μέρος τὸ αὐτοῦ ἀπαιτήσας ἀποδόσθαι.* „Qui non intererant convivio, *μερίδας* missas acceperunt etc." Vide Casauboni animadv. p. 190. cf. Lucianus T. IX, p. 77: *ὅσα ἐντραγεῖν καὶ ἐξῆν ἀποφέρεσθαι* (e convivio) et p. 79.

Ibidem.

*ἔχειν γὰρ τὴν αὐτοῦ μητέρα τοῦτον — τῷ τῆς μητρὸς ἀνδρί.*

*ἔχειν* h. l. est uxorem habere. *γυναῖκα* interdum additum invenitur ut apud Lycurgum orat. in Leocr. p. 126. ed. Pinzg. Saepius omittitur ut apud eundem p. 82. apud Thucydidem et Xenoph v. H. Stephani Thes. T. I, p. 1315. Mureti Var. Lect. VI, c. 7.

Pag. 44.

*τὸ μὲν γὰρ ἀληθὲς τῇ βουλῇ προσετάχθη ζητεῖν, τὸ δὲ συγγνώμης ἄξιον ἢ μ ή τὸ δικαστήριον ἔκρινε.*

*ἢ μή* emendare sibi visus est Reiskius pro *φημί*, quod est in omnibus libris MSStis, mirorque a Bekkero hanc Reiskii opinionem esse probatam. Nam si *τὸ συγγνώμης ἄξιον ἢ μή* dixisset Dinarchus certe etiam in eo, quod antecedit *τὸ μὲν γὰρ ἀληθές* addidisset *τὸ μὲν γὰρ ἀληθὲς ἢ ψ ε υ δ έ ς* aut *τὸ μὲν γὰρ ἀληθὲς ἢ μ ή*, ut orationis ratio constaret. Demosth. p. 627: *ὅταν δὲ ἐξετάζω περὶ τοῦ συμφέρειν ἢ μή —, ὁράτε, πότερ' ὀρθῶς ἔχοντας ποιοῦμαι (τοὺς λογισμούς) ἢ οὔ.* quo loco facile illud *ἢ μή* poterat omitti. Antiphon. p. 762. Verbum *φημί* autem Graeci usurpant, cum saepius unum idemque dicere necessitate quadam quasi inviti coguntur, ut rei magnitudinem atrocitatemque audientium animis inculcent, eosque tanquam dormientes

excitent. Dinarch. p. 17: ἀροῦται καὶ σπείρεται τὸ Θηβαίων ἄστυ — ἀροῦται, φημί, καὶ οὐκ ἠλέησε, φημί, ὁ μιαρὸς οὗτος. quo loco Reiskius alterum φημί importunum esse dicit. Jam vide quam aptum sit huic loco verbum φημί. p. 41. dixerat Dinarchus: ἡ βουλὴ ζητεῖ τὰ προσταχθέντα —, ὑμεῖς — τῇ συγγνώμῃ πλέον ἀπονέμοντες. p. 43. iterum: ὑμεῖς τῇ συγγνώμῃ μᾶλλον — προσθέμενοι. nunc tertium jam idem dicit: τὸ δὲ συγγνώμης ἄξιον, φημί.

## Ibidem.

ἵνα μὴ λυσιτελὲς ᾖ τοῖς τοῦτο τολμῶσι ποιεῖν. (i. e. δωροδοκεῖν.)

μὴ λυσιτελὲς ᾖ dictum est per μείωσιν s. λιτότητα. Xenoph. Cyrop. I, 3, 9: εἰ φάρμακα ἐγχέοιεν μὴ λυσιτελεῖν αὐτοῖς (τοῖς οἰνοχόοις). Demosth. p. 429: οὕτως ἐχθρὸν ἡγοῦντο τὸ δωροδοκεῖν καὶ ἀλυσιτελὲς τῇ πόλει. Dinarch. p. 61: δωροδοκίας πράγματος ἀλυσιτελοῦς ὑμῖν. Sophocl. Oedip. Tyr. v. 315. Φεῦ, φεῦ. φρονεῖν ὡς δεινὸν ἔνθα μὴ τέλη λύει φρονοῦντι. cf. Demost. p. 13. Aeschin. p. 25. De ἀνωφελής et ἄχρηστος vide Heindorf. ad Platonis Protag. p. 549. Demosth. p. 529: ἐπειδὴ δ' εὗρεν οὐκ ἐπιτήδειον (τὸ πρᾶγμα i. e. τὴν ὕβριν sc. ὁ νομοθέτης), ubi cf. Schaefer. ἀνεπιτήδειος Xenoph. Hist. Gr. I, 4, 12. ἄτοπος apud scriptores posteriores v. Lennep. ad Phalar. p. 244. *incommodum* v. lexica. *inutilis* Cicero de Off. III, 21. et 27. Tuscul. I, 46. Livius IV, 31. VI, 40. Horat. Satyr. I, 4, v. 124. ibique Heindorf. v. Schelleri lex. *non opus* v. Gesneri Chrestom. Cicer. p. 176. ed. II.

### Pag. 45.

τῶν πρότερον ἀποφανθέντων.

Ita emendarunt Reiskius et Scaliger, eaque emendatio a Bekkero est restituta in textum. Dinarch. p. 16: καὶ ὑπὲρ τῶν νῦν καὶ ὑπὲρ τῶν πρότερον γεγενημένων ἀδικημάτων. Demosth. p. 281, b: ἐκείνων τῶν πρότερον ἢ ἐγὼ ταύτην τὴν συμμαχίαν δοκιμασάντων. ubi unus cod.: προτέρων. Demades p. 270: ὁ πρότερον ἀπείρατος ὢν πολεμίας σάλπιγγος Εὐρώτας. cod. unus: πρότερος. Saepissime haec permutatio invenitur cf. Lennep. ad Phalar. p. 224.

### Pag. 46.

χρωμένην τοῖς πατρῴοις νόμοις.

H. Wolfius scribendum esse judicavit: πατρίοις. Thucyd. VIII, p. 76: τοὺς πατρίους νόμους καταλύσαντας. „plerique libri πατρῴους. Male; notum est discrimen.“ Goeller. Recte tamen Bekkerus lectionem vulgatam eamque codicum auctoritate firmatam omnium in textu reliquit.

### Ibidem.

παραδοθέντες τῷ ἐπὶ τῷ ὀρύγματι.

Lycurg. in Leocr. dixit: ὁ ἐπὶ τοῦ ὀρύγματος. qui sit ὁ ἐπὶ τοῦ ὀρ. V. der attische Procefs von Meier und Schoemann p. 75. Locella ad Xenoph. Ephes. p. 193. cf. Fischer ad Aristoph. Plut. v. 431. — Similiter et dativo et genitivo utuntur in ἐπὶ τοῦ θεωρικοῦ et ἐπὶ τῷ θεωρικῷ v. Taylor. ad Demosth. p. 243. Bremi ad Aeschin. p. 416.

### Pag. 47.

μαρτύρομαι — τὴν Ἀθηνᾶν τὴν πολῖτιδα.

H. Wolfii conjectura est: μ α ρ τ υ ρ ο ῦ μ α ι, quam recte refutavit Reiskius v. lexica. Verisimilius videtur quod idem H. Wolfius judicavit pro π ο λ ί τ ι δ α scribendum esse π ο λ ι ά δ α. V. Bremi ad Aeschin. p. 383. Attamen non audeo damnare πολίτιδα, nec verum est quod scribit ad hunc locum Reiskius: „πολίτις est civis foemina, quod de Dea non usurpatum est.“ Lucian. T. VI, p. 180: τὸ χρυσίον τῇ π ο λ ί τ ι δ ι θεῷ πάλιν ἀπέδωκαν. v. Siebelis ad Pausan. T. III, p. 243. Wesseling. ad Diodor. T. I, p. 35.

### Ibidem.

μ α ρ τ ύ ρ ο μ α ι — ὅτι τοῦ δήμου παραδεδωκότος ὑμῖν τ ι μ ω ρ ή σ α σ θ α ι τὸν εἰληφότα τι.

Ita ex quatuor codd. edidit Bekkerus pro vulg.: οὐκ ἐτιμωρήσασθε, quod corruptum esse nemo non videt. Ad ὅτι quod pertineat nihil est in iis, quae sequuntur; de qua anacoluthia verissime judicaveris cum Fischero ad Platonis Crit. p. 116. et cum Bornemanno ad Xenoph. Conviv. p. 74.

### Pag. 48.

οἱ μὲν ἐχθροὶ καὶ κακόνοι τ ῆ ς π ό λ ε ω ς — ὅσοι δὲ εὖνοι τοῖς ὑμετέροις πράγμασι.

Laudat hunc locum Marklandus ad Lysiam p. 603. ad probandam formam pluralem; vide exempla ab eo allata et lexica, unde colligi potest κακόνους cum dativo conjungi solere. Eadem est ratio verbi εὖνους. Genitivus, quem Dinarchus posuit, verbo ἐχθροί magis, quam verbo κακόνοι convenit.

Pag. 45.

τῶν πρότερον ἀποφανθέντων.

Ita emendarunt Reiskius et Scaliger, eaque emendatio a Bekkero est restituta in textum. Dinarch. p. 16: καὶ ὑπὲρ τῶν νῦν καὶ ὑπὲρ τῶν πρότερον γεγενημένων ἀδικημάτων. Demosth. p. 281, b: ἐκείνων τῶν πρότερον ἢ ἐγὼ ταύτην τὴν συμμαχίαν δοκιμασάντων. ubi unus cod.: προτέρων. Demades p. 270: ὁ πρότερον ἀπείρατος ὢν πολεμίας σάλπιγγος Εὐρώτας. cod. unus: πρότερος. Saepissime haec permutatio invenitur cf. Lennep. ad Phalar. p. 224.

Pag. 46.

χρωμένην τοῖς πατρῴοις νόμοις.

H. Wolfius scribendum esse judicavit: πατρίοις. Thucyd. VIII, p. 76: τοὺς πατρίους νόμους καταλύσαντας. „plerique libri πατρῴους. Male; notum est discrimen.“ Goeller. Recte tamen Bekkerus lectionem vulgatam eamque codicum auctoritate firmatam omnium in textu reliquit.

Ibidem.

παραδοθέντες τῷ ἐπὶ τῷ ὀρύγματι.

Lycurg. in Leocr. dixit: ὁ ἐπὶ τοῦ ὀρύγματος. qui sit ὁ ἐπὶ τοῦ ὀρ. V. der attische Procefs von Meier und Schoemann p. 75. Locella ad Xenoph. Ephes. p. 193. cf. Fischer ad Aristoph. Plut. v. 431. — Similiter et dativo et genitivo utuntur in ἐπὶ τοῦ θεωρικοῦ et ἐπὶ τῷ θεωρικῷ v. Taylor. ad Demosth. p. 243. Bremi ad Aeschin. p. 416.

Pag. 47.

μαρτύρομαι — τὴν Ἀθηνᾶν τὴν πολίτιδα.

H. Wolfii conjectura est: μαρτυροῦμαι, quam recte refutavit Reiskius v. lexica. Verisimilius videtur quod idem H. Wolfius judicavit pro πολίτιδα scribendum esse πολιάδα. V. Bremi ad Aeschin. p. 383. Attamen non audeo damnare πολίτιδα, nec verum est quod scribit ad hunc locum Reiskius: „πολίτις est civis foemina, quod de Dea non usurpatum est." Lucian. T. VI, p. 180: τὸ χρυσίον τῇ πολίτιδι θεῷ πάλιν ἀπέδωκαν. v. Siebelis ad Pausan. T. III, p. 243. Wesseling. ad Diodor. T. I, p. 35.

Ibidem.

μαρτύρομαι — ὅτι τοῦ δήμου παραδεδωκότος ὑμῖν τιμωρήσασθαι τὸν εἰληφότα τι.

Ita ex quatuor codd. edidit Bekkerus pro vulg.: οὐκ ἐτιμωρήσασθε, quod corruptum esse nemo non videt. Ad ὅτι quod pertineat nihil est in iis, quae sequuntur; de qua anacoluthia verissime judicaveris cum Fischero ad Platonis Crit. p. 116. et cum Bornemanno ad Xenoph. Conviv. p. 74.

Pag. 48.

οἱ μὲν ἐχθροὶ καὶ κακόνοι τῆς πόλεως — ὅσοι δὲ εὖνοι τοῖς ὑμετέροις πράγμασι.

Laudat hunc locum Marklandus ad Lysiam p. 603. ad probandam formam pluralem; vide exempla ab eo allata et lexica, unde colligi potest κακόνους cum dativo conjungi solere. Eadem est ratio verbi εὖνους. Genitivus, quem Dinarchus posuit, verbo ἐχθροί magis, quam verbo κακόνοι convenit.

### Ibidem.

τί γὰρ ἐροῦμεν, ὦ Ἀθηναῖοι, πρὸς τοὺς περιεστηκότας —; τίσιν ὀφθαλμοῖς ἕκαστος ὑμῶν τὴν πατρῴαν ἑστίαν οἴκαδε ἀπελθὼν ἰδεῖν τολμήσειεν, ἀπολελυκότες μὲν τὸν προδότην —.

Hoc loco aut in priori membro ante τολμήσειεν addendum est ἄν aut, quae est verissima Bekkeri conjectura, τολμήσει scribendum. Aeschin. p. 512: ποίοις ὄμμασι τὰς ἱκεσίας ποιήσεσθε, τούτους παρέντες ἀτιμωρήτους; Demosth. p. 799: τί οὖν ἐρεῖτε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ προέμενοι τοὺς νόμους ἔξιτε; ποίοις προσώποις ἢ τίσιν ὀφθαλμοῖς πρὸς ἕκαστον τούτων ἀντιβλέψετε; πῶς δ' εἰς τὸ μητρῷον βαδιεῖσθε; etc. Xenoph. Cyrop. V, 3, 33: πῶς δ' ἂν ἀντιβλέψαι τις ἡμῶν δύναιτο Γαδάτᾳ, εἰ ἡττῴμεθα αὐτοῦ. cf. Sophocl. Oedip. Tyr. v. 1371. Vide quae affert Abramius ad Ciceronis orat. pro C. Rabirio Postumo c. 17. T. III, p. 83. ed. Graevii. Lobeck ad Sophoclis Aj. v. 462. Apud Achillem Tatium, quem laudat Abramius est: ποίῳ γὰρ ἴδοιμι προσώπῳ τὸν πατέρα, μάλιστα μὲν οὕτως αἰσχρῶς φυγών; In his ὀφθαλμοί et πρόσωπον est *vultus*. Ovidius in Her. Ep. VI, v. 145. (quem laudat Lobeck): Quo *vultu* natos — videres; Cic. de Legg. I, 9: *Voltus* — cujus vim Graeci norunt, nomen omnino non habent.

### Ibidem.

τὸν πρῶτον εἰς τὸν ἴδιον οἶκον εἰσενεγκάμενον τὸ δεδωροδοκημένον χρυσίον.

Ante Bekkerum deerat οἶκον. „Addendum fortasse εἰς τὸν ἴδιον οἶκον, sed malim εἰς τὸν οἶκον." H. Wolfius. Prius illud Wolfii probarunt H. Stephanus et

Reiskius, atque ita edidit ex codd. A. et Z. Bekkerus. *οἶκος* enim h. l. non potest per ellipsin supprimi, quod alias fieri solet v. Lamb. Bos. p. 341. Cornel. Nep. in Timoth. cap. 1. Timotheus — *cives suos* agro atque urbibus augeri maluit, quam id sumere, cujus partem *domum suam* (i. e. *εἰς τὸν ἴδιον οἶκον*) ferre posset. ad quem locum cf. Bremi. Cic. in Verrem act. sec. lib. IV, c. 54: Marcellus — putavit, si urbis ornamenta *domum suam* non contulisset, domum suam ornamento *urbi* futuram. Idem de Republ. lib. II, c. 9: Romulus — quum ipse nihil ex praeda *domum suam* reportaret, locupletare *cives* non destitit. Apud Demosthenem p. 564: *πάντα ἐκ τῶν ἰδίων οἴκων ἐδαπανῶμεν* non debebat Bekkerus codicum duorum neque eorum bonorum (kr.) auctoritate uncis notare verbum *οἴκων*. Thucyd. VIII, 63: *εἰσφέρειν αὐτοὺς ἐκ τῶν ἰδίων οἴκων προθύμως χρήματα καὶ ἤν τι ἄλλο δέῃ.* Phalar. epp. p. 358: *ἐκ τῶν ἰδίων οἴκων εἰσφέρειν.*

In Dinarchi orationibus mira quadam librariorum negligentia et incogitantia factum est, ut nonnulla verba, quae maxime sunt necessaria ad sententiam, omitterentur, alia, quae non modo non necessaria et supervacua, sed etiam aliena sunt a ratione grammatica, inculcarentur. Omissa sunt p. 5. post *πατρίδι* praepositio *δι'* i. e. *διά*. p. 5: *προορῶσα ἡ βουλὴ — τὴν τούτων ἰσχὺν καὶ τὴν ἐν τῷ λέγειν καὶ πράττειν δύναμιν.* deest *δύναμιν* in edd. vulg. et in codd. L Z. p. 11: *ὅτι χρήματ' αὐτὸς ἔφη παρὰ χίων — εἰληφέναι* excidit fortasse *'Αριστοφῶν* v. Bekk. p. 13: *οὐδ' οἰόμενος δεῖν τοὺς ὀμωμοκότας κατὰ τοὺς νόμους οἴσειν τὴν ψῆφον — ἀλλ' ὑπομένων καὶ κρίνεσθαι* etc. post *ψῆφον* Wolfius excidisse putavit *ἐπιορκεῖν*, quae ingeniosa Wolfii conjectura

confirmata est codice A., in quo a manu recentiore supra textum est scriptum: ἄλλο τι προὐργιαίτερον ποιεῖσθαι τῆς εὐσεβείας, quae verba Bekkerus in textu posuit. Error autem inde est ortus, quod utrumque membrum a litteris eisdem incipit, ut librarii alicujus oculi neglecto altero illo ἄλλο ad alterum ἀλλ' delaberentur. προὐργιαίτερον ποιεῖσθαι cum alii saepe dicebant, tum ipse Dinarchus p. 9: τῆς βουλῆς — τὸ δίκαιον προὐργιαίτερον πεποιημένης sc. τῆς Δημοσθένους δυνάμεως. p. 77: οὐ χάριν προὐργιαιτέραν τῆς τοῦ δήμου χειροτονίας ἐποιησάμην.

Simile mendum latet p. 85. καθ' ἑκάστην δημοσίᾳ ἀρὰς ποιούμενοι κατὰ τῶν πονηρῶν. ubi Reiskius: „subaudi ἐκκλησίαν.“ Haec ellipsis nova est et inaudita; ipse Dinarchus p. 35. dixit: κατάρατος καθ' ἑκάστην ἐκκλησίαν γενόμενος. p. 33: μετεσκεύαζε τὸν νόμον καθ' ἑκάστην ἐκκλησίαν. Demosth. p. 110. p. 564. p. 363: Ἀρά. ταῦθ' ὑπὲρ ὑμῶν καθ' ἑκάστην τὴν ἐκκλησίαν ὁ κῆρυξ εὔχεται. [τήν addidit Bekkerus ex codd. duobus cf. Heindorf. ad Plat. Cratyl. p. 137. et Dindorf. ad Isocratis Paneg. c. 85. qui tamen modum excedit.] p. 653: διόπερ καταρᾶται καθ' ἑκάστην ἐκκλησίαν ὁ κῆρυξ, εἴ τις — p. 319: τῷ δ' ὁ κῆρυξ καταρᾶται δικαίως; ubi in codd. tribus γρ. καταρᾶται καθ' ἑκάστην ἐκκλησίαν. Non autem tam saepe erat haec locutio in ore, ut ea ellipsis possit aliqua ratione probari. Ambiguum etiam est, utrum in verbis καθ' ἑκάστην cogitandum sit ἐκκλησίαν an ἡμέραν. Et verisimilius est alterum illud ἡμέραν per ellipsin omitti, quod saepissime hac locutione utuntur, ut Isocr. in Archid. c. 32: καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐνδεεῖς ὄντας τῶν ἀναγκαίων. ib. c. 28. Areop. c. 10. c. 16.

c. 16. de Pace c. 9. c. 41. Paneg. c. 6. c. 35. ubi v. Dindorf. Aeschines p. 553. Demosth. p. 247. alias. Sed ne ἡμέραν quidem videtur in hac locutione ab Atticis praetermissum esse; quamvis id doceat Gregorius Corinth. p. 32: ἀπλῶς δὲ αἱ ἐλλείψεις τῶν Ἀττικῶν μὲν ἴδιαι, οἷον· καθ' ἑκάστην, λείπει γὰρ ἡμέραν ἢ ὥραν ἢ ὅμοιόν τι τοιοῦτο. Vide quam incertum sit hoc praeceptum. Verius H. Stephanus in Thes. T. I, p. 1458: „ἑκάστης ἡμέρας vel καθ' ἑκάστην ἡμέραν et interdum etiam καθ' ἑκάστην sine substantivo." et quae Schaeferus attulit ejus ellipseos exempla ad Lamb. Bos. p. 179. ea omnia a scriptoribus aetatis deterioris sunt sumta, quibus addo auctorem fabularum Aesop. et Hermogenem. Contra apud ἡμέραν per ellipsin saepissime omittunt adjectivum ἑκάστην, ut in ὁ βίος ὁ καθ' ἡμέραν Isocrat. Areop. c. 20. c. 24. de Pace c. 12. c. 35. Demosth. p. 298. ἡ καθ' ἡμέραν δίαιτα Aeschin. p. 312. p. 560. p. 563. τὰ καθ' ἡμέραν Isocr. Philipp. c. 50. Paneg. c. 9. c. 44. Archid. c. 23. de Pace c. 16. Paneg. c. 22: τὰ καθ' ἑκάστην τὴν ἡμέραν ἐπιτηδεύματα. Adjectivis autem τῇ ὑστεραίᾳ, τῇ προτεραίᾳ, εἰς τὴν ὑστεραίαν, τῇ ἐπιούσῃ plerumque non additur ἡμέρᾳ, ἡμέραν. v. Thiersch. Gramm. p. 473. Lobeck ad Phrynich. p. 464. Bremi ad Aesch. p. 242. Scribendum est igitur hoc Dinarchi loco: καθ' ἑκάστην ἐκκλησίαν.

Quae emendatio etiam verisimilior erit, cum cogitaveris ab eodem Dinarcho verba alia, quae ab caeteris Atticis saepius solent supprimi, esse posita. v. supra ἐπιτρέπειν κρῖναι περί τινος. et ζητῶ πυθέσθαι.

Dinarch. p. 93: τὸ καθ' αὑτὸν μέρος ἅπαντ' ἀνατετραφώς. p. 96: ἀποδώσεται τὸ καθ' αὑτὸν τὴν

Μουνυχίαν. Raro in hac locutione μέρος ponitur ut ap. Isocrat. in Lochit. c. 8. Lycurg. in Leocrat. p. 78. ed. Pinzg. τὰ τείχη — ὧν τὴν φυλακὴν — ἔρημον τὸ καθ' αὑτὸν μέρος κατέλιπεν. p. 126: ὥστε καὶ ὑμᾶς δεῖ — τοῦτον' κολάζειν τὸν ἅπασι τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασιν ἔνοχον ὄντα κατὰ τὸ ἑαυτοῦ μέρος. τοὺς μὲν γὰρ θεοὺς τοὺς [leg. τὰς] πατρίους τιμὰς ἀπεστέρηκε, τοὺς δὲ γονεῖς τοῖς πολεμίοις ἐγκατέλιπε, τοὺς δὲ τετελευτηκότας τῶν νομίμων οὐκ εἴασε τυχεῖν. Hoc loco verba κατὰ τὸ ἑαυτοῦ μέρος male esse collocata et sententia Lycurgi ostendit et alii loci ejusdem oratoris declarant. p. 114. ed. Pinzg. τὸ γὰρ τούτου μέρος ἐκλελειμμένη (ἡ πατρὶς) τοῖς πολεμίοις ὑποχείριός ἐστιν. p. 162: οὐδ' ἐν ἐλευθέρῳ ἐδάφει τῆς πατρίδος ταφῆναι τὸ καθ' αὑτὸν μέρος παρέδωκεν. p. 164: τοῦ — τοὺς νεὼς κατασκάπτεσθαι τὸ καθ' ἑαυτὸν γέγονεν αἴτιος. cf. p. 84. p. 92. init. Itaque illum locum p. 126. ita constituendum esse judico: — ἔνοχον ὄντα. τοὺς μὲν γὰρ θεοὺς τὰς πατρίους τιμὰς ἀπεστέρηκε κατὰ τὸ ἑαυτοῦ μέρος, τοὺς δὲ γονεῖς etc. κατὰ τὸ ἑαυτοῦ μέρος est etiam apud Isaeum v. H. Stephanus de dial. att. p. 115. et 116. Phalar. epp. p. 266.

Dinarch. p. 72: τῶν χρημάτων ἕνεκα προϊεμένους τὰ τοῦ δήμου συμφέροντα. p. 79. ἕνεκ' ἀργυρίου. Attici plerumque aut ἐπὶ μισθῷ, ἐπὶ ἀργυρίῳ, ἐπὶ χρήμασιν, aut μισθοῦ, ἀργυρίου, χρημάτων (omisso ἕνεκα). v. Matth. Gr. §. 364. Dinarch. p. 74: μισθοῦ δίκας λέγειν. v. Pierson ad Moer. p. 63. qui laudat Dinarchi h. l. et Abresch. lect. Aristaenet. p. 197. ἕνεκα χρημάτων est apud Antiphontem p. 746. Lysiam p. 7. Aeschin. p. 317.

De τοῦ λοιποῦ χρόνου et εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον infra.

Dinarch. p. 100: τὸ τοῦ δήμου πλῆθος pro τὸ πλῆθος s. ut alii loquuntur τὸ τῶν πολιτῶν πλῆθος Aeschin. p. 311. Plato de Legg. III, p. 700, d. Ammonius de differ. affinium voc. p. 40: δῆμος βαρυτόνως, τὸ πλῆθος τῆς πόλεως. Plato de Legg. III, p. 684: ὅπερ δῆμός τε καὶ πλῆθος πόλεώς ἐστιν. ib. 684, c. v. Taylor ad Demosth. p. 424.

Jam pauca disseram de iis, quae sunt a librariis inculcata. p. 24: βουλεύσας μετ' ἐκείνου τὸν Νικοδήμου θάνατον κατασκευασθέντα. quo loco delendum esse verbum κατασκευασθέντα supra demonstravimus. p. 98: οὓς ἡ τύχη καὶ ὁ κλῆρος ὑπὲρ τοῦ δήμου δικάσοντας ἐπέτρεψε, q. l. ejecto verbo δικάσοντας pro οὓς scribendum esse οἷς ad p. 19. docuimus.

P. 89: δυοῖν θάτερον ἐπὶ τοῦ λοιποῦ χρόνου ποιήσει. „Praepositionem ἐπί habet cod. A. a correctore." Bekkerus. Hic corrector idem videtur esse, cui egregium illud complementum debetur p. 13: ἄλλο τι προὐργιαίτερον ποιεῖσθαι τῆς εὐσεβείας. Sed ἐπί quod h. l. addidit sine dubio est rejiciendum. Utuntur enim ea praepositione ad designandum tempus definitum aut praesens aut praeteritum, ut Dinarchus p. 66: ἐπὶ Εὐβούλου. ut alias saepe: ἐπὶ ἄρχοντος —, ἐφ' ἡλικίας, ἐπὶ γήρως, ἐπὶ τελευτῆς, ἐφ' ἡμῶν, ἐπὶ τούτου τοῦ καιροῦ, χρόνου, ἐπὶ ταύτης τῆς ἀρχῆς, ἐπὶ τῶν τριάκοντα, ἐπὶ τῶν Λακεδαιμονίων. Tempus futurum definitur praepositione εἰς. *in posterum*, *in reliquum*, *in futurum*, *in posteritatem*, *in posterum tempus*, *in reliquum tempus*.

εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον Dinarch. p. 61: αἱ

σεμναὶ θεαὶ τῇ πρὸς Ὀρέστην — κρίσει — συνοίκους ἑαυτὰς εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον κατέστησαν. Isocrat. Paneg. c. 12. Demosth. p. 297. Lycurg. in Leocr. init. Inscriptio apud Boeckh. Staatshaushaltung der Ath. p. 344. p. 352. Similiter εἰς τὸν ἔπειτα (consequens, reliquum) χρόνον Plato de Legg. II, p. 656, c. III, p. 688, d. IV, p. 704, a. Xenoph. Cyrop. I, 5, 9. εἰς τὸν ἐπίλοιπον χρόνον, εἰς τὸ ἐπιόν, εἰς ἀεί, εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον.

τὸν λοιπὸν χρόνον Isocrat. Areop. c. 18. Plato in Phaedone p. 81, a. Polit. V, p. 469, a. de Legg. VIII, p. 840, d. Xenoph. Oecon. I, 23. Sophocl. Philoct. v. 84. Aristoph. Vesp. v. 1041. Thesmoph. v. 1166. ut τὸν ἐπίλοιπον χρόνον Isocr. Panath. c. 3. Plato de Legg. I, p. 628, a.

ἐς τὸ λοιπόν Thucyd. VI, c. 75. ἐςτολοιπόν Aristoph. Vesp. v. 778.

ἐς τὰ λοιπά Alexis p. 414. Macho p. 752. ed. Hertelii. ut ἐς τὰ ἔπειτα Thucyd. VI, 56.

πρὸς τὸ λοιπόν Lucian. T. V, p. 289. VII, p. 283. ut πρὸς τὸ ἐπιόν Phalar. epp. p. 204.

τὸ λοιπόν Dinarch. p. 78. Demosth. p. 515. p. 526. Plato in Phaedro p. 256, c. Sophocl. Oedip. Tyr. v. 1273. Philoct. v. 454. v. 460. Elect. v. 457. al. Aeschyl. Eumenid. v. 753: τὸ λοιπόν εἰς ἅπαντα πλειστήρη χρόνον. τολοιπόν conjunctim scribere solet Porson in editione Euripidis et Invernizius in Aristophanis ed. codicis Ravennatis auctoritatem sequens v. Beck. ad Aristoph. Plut. v. 316. Saepe tamen τὸ λοιπόν est relictum.

τὰ λοιπά Sophocl. Oedip. Col. v. 1137. Electr. v. 1226.

λοιπόν Anacreon p. 4. ed. Fischer. Palaephatus c. 44. (?)

τοῦ λοιποῦ χρόνου cf. Hermann. ad Vig. p. 706. legitur in Thucyd. libro VIII, c. 29. Isocr. in Euthyn. c. 12. Plato de Legg. XI, p. 929, e. XII, p. 954, d. Aristoph. Ran. v. 593. ubi cf. Berglerus. Sophocl. Electr. v. 817. ut τοῦ ὑπολοίπου χρόνου Thucyd. VIII, 69.

τοῦ λοιποῦ Thucyd. IV, c. 98. Plato de Legg. VII, p. 816, c. Xenoph. Hist. Gr. II, 3, 30. III, 4, 4. IV, 1, 38. V, 3, 12. Cyrop. IV, 4, 10. ib. 5, 6. Anab. V, 7, 34. Isocr. Busir. c. 22. Demosth. p. 383. p. 387. Aristid. declamat. Lept. p. 38. p. 65. Lucian. T. VI, p. 171. et p. 176. cf. Winer das neutestamentliche Sprachidiom p. 211.

τῶν λοιπῶν non dicitur graece v. Schaeferus ad Phalar. p. 337.

ἐκ τοῦ λοιποῦ Xenoph. Hist. Gr. III, 4, 9. v. lexicon Xenoph. T. III, p, 48.

ἐκ τῶν λοιπῶν Isocr. Trapez. c. 9. Antid. §. 271. Plato de Legg. IV. p. 709, e.

ἐκ τοῦ λοιποῦ χρόνου Demosth. p. 1360. (von nun an hinfort. Reiskius in indice Demosth. in v. λοιπός).

Hinc apparet apud Dinarchum aut delendam esse praepositionem, aut ἐκ pro ἐπί scribendum.

Ibidem.

σεμνότατον συνέδριον (Areopagus)

Meursius de Areopago cap. IV, p. 17. „Fuit autem senatui huic (Areopago) dignitas maxima etc. Demosthenes, orat. in Aristocratem dicit: σεμνότατον πάν-

των τὸ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δικαστήριον. Lysias, in Andocidem: ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἐν τῷ σεμνοτάτῳ καὶ δικαιοτάτῳ δικαστηρίῳ. etc." vid. Boeckh. in Seebodii Archiv. anni 1826. V. et VI. fascic. p. 122.

Pag. 49.

τί ἐροῦμεν; γράψεις σὺ Δημόσθενες πολεμεῖν — ἢ πολεμεῖν μὲν οὐ γράψεις, ἀποδιδόναι δὲ — κελεύσεις;

Recte post H. Wolfium et H. Stephanum Reiskius et Bekkerus ita ediderunt pro eo, quod est in codicibus: γράφεις σὺ — et κελεύεις. In re tam perspicua nemo certe argumenta requiret.

Pag. 50.

ἀπὸ τῶν ἰδίων κτημάτων εἰσφέρειν.

Xenoph. Hier. 9, 1: ἀπὸ τῶν ἰδίων κτημάτων — δαπανᾷν εἰς τὸ κοινὸν ἀγαθόν. Dinarch. p. 50: φανερὰν κεκτῆσθαι τὴν οὐσίαν καὶ ἀπὸ ταύτης εἰσφέρειν. κτήματα, οὐσία in his est fortunae, bona, i. e. fundus, domus, pecunia. ἐκ τῆς ἰδίας οὐσίας s. ἐκ τῶν ἰδίων διδόναι, εἰσφέρειν etc. est *ex sua re familiari*, ut loquitur Cornel. Nep. Timoth. c. 4. Attic. c. 7. tributum conferre *ex privato* Liv. XXX, 44. XXXIV, 34.

Pag. 51.

καὶ τοὺς μὲν νόμους προλέγειν τῷ ῥήτορι καὶ τῷ στρατηγῷ, τὴν παρὰ τοῦ δήμου πίστιν ἀξιοῦντι λαμβάνειν, παιδοποιεῖσθαι κατὰ τοὺς νόμους, γῆν ἐντὸς ὅρων κεκτῆσθαι, πάσας τὰς δικαίας πίστεις παρακαταθέμενον οὕτως ἀξιοῦν προεστάναι τοῦ δήμου· σὲ δὲ τὴν πατρῴαν γῆν πεπρακέναι, τοὺς δὲ οὐ

*γεγεννημένους υἱεῖς σαυτῷ προσποιεῖσθαι παρὰ τοὺς νόμους τῶν ἐν ταῖς κρίσεσιν ἕνεκα γινομένων ὅρκων.*

Hujus loci structura cum implicita possit videri, non ab re esse visum est paucis exponere de figura, qua usus est h. l. Dinarchus. Opponuntur inter se: A. *τοὺς μὲν νόμους* B. *σὲ δέ.* Aa. *παιδοποιεῖσθαι κατὰ τοὺς νόμους.* Ab. *τοὺς δὲ οὐ γεγεννημένους υἱεῖς σαυτῷ προσποιεῖσθαι.* Ba. *γῆν ἐντὸς ὅρων κεκτῆσθαι.* Bb. *τὴν πατρῴαν γῆν πεπρακέναι.* Ordo igitur est hic: A. Aa. Ba — Bb. Ab. cum esse debeat: A. Aa. Ba — Ab. Bb. Haec figura a littera X aptissime est appellata Chiasmus, cujus est forma:

Aa X Bb
Ba X Ab

V. Coray ad Isocratis Schol. T. I, p. 442. Schol. Aristid. p. 104. cf. Vossius Instit. orator. T. II, p. 64. Est autem hujus figurae ratio ea, quod mens hominis res propiores (praesertim si sunt potiores) primum solet cogitatione repetere iisque alia adjungere, deinde similiter caetera repetens ad remotiora regredi. Theramenes apud Xenophontem in Hist. Gr. II, 3, 35: *ἀλλὰ πρῶτον μὲν μνησθήσομαι, ὃ τελευταῖον κατ' ἐμοῦ εἶπε* (*Κριτίας*). Demosth. p. 687: *πρῶτον μὲν ἵνα τῶν τελευταίων πρῶτον μνησθῶμεν.* v. p. 571. Aeschylus in Eumenid. v. 437:

Minerva: *λέξας δὲ χώραν καὶ γένος καὶ ξυμφορὰς*
*τὰς σάς, ἔπειτα τόνδ' ἀμυνάθου φόγον —*
*εἴπερ πεποιθὼς τῇ δίκῃ, βρέτας τόδε*
*ἧσαι φυλάσσων ἑστίας ἀμῆς πέλας.*

Orestes: Ἄνασσ' Ἀθάνα, πρῶτον ἐκ τῶν ὑστάτων
τῶν σῶν ἐπῶν μέλημ' ἀφαιρήσω μέγα.
οὐκ εἰμὶ προστρόπαιος, οὐδ' ἔχει μύσος
πρὸς χειρὶ τῇ 'μῇ τὸ σὸν 'ἐφεζομένη
βρέτας —
γένος δὲ τοὐμὸν ὡς ἔχει πεύσῃ τάχα.
Ἀργεῖός εἰμι —.

cf. Persei orationem ad legatos Romanos Liv. XLII, c. 41.

Similis est cogitationum ordo is, cum in enumerandis rebus gestis vel hominibus eos primum ponimus, qui sunt nostrae aetati propiores, ut fecit Cicero pro domo sua ad Pontif. c. 43: O Q. Catule (*patremne appellem, an filium? recentior memoria filii* est et cum rebus meis gestis conjunctior) tantumne te fefellit —?— Venio nunc *ad patrem*. Isocrat. de Pace c. 27: Ἀριστείδης καὶ Θεμιστοκλῆς καὶ Μιλτιάδης. Demosth. p. 35: τὴν Ἀριστείδου καὶ Μιλτιάδου οἰκίαν. ib. p. 689. p. 172: Θεμιστοκλέα τὸν τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν στρατηγοῦντα καὶ Μιλτιάδην τὸν ἡγούμενον Μαραθῶνι. ibid. §. 22. p. 686. Aeschin. epp. p. 666. Aristot. Rhetor. II, 22: πῶς ἂν δυναίμεθα ἐπαινεῖν τοὺς Ἀθηναίους, εἰ μὴ ἔχοιμεν τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν ἢ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην ἢ τὰ ὑπὲρ Ἡρακλειδῶν πραχθέντα.

Eadem ratio est pronominum ὁ μέν, οὗτος μέν, *hic*, *alter* et ὁ δέ, ἐκεῖνος δέ, *ille*, *alter*. ὁ μέν, οὗτος μέν plerumque ad ea, quae proxime antecedunt, referuntur. Isocrat. Nicocl. c. 6: τὰς μὲν ἐργασίας καθίστη αὐτοῖς κερδαλέας, τὰς δὲ πραγματείας ἐπιζημίους, ἵνα τὰς μὲν φεύγωσι, πρὸς δὲ τὰς προθύμως ἔχωσιν. Sed hujus structurae tam infinita est

exemplorum copia, ut, si plura congererem, timendum esset mihi, ne satietatem afferrem ac fastidium legentibus, eorumque otio et mea charta male abusus esse existimarer. Illud adjiciam nonnunquam ordine immutato ὁ μέν ad rem remotiorem, ὁ δέ ad propiorem referri: exempla sumam ab Isocrate, cujus est politissimum et perfectissimum genus dicendi. In Archid. c. 44: εἰ ταῖς διανοίαις ὥσπερ παρεστῶτας ἴδοιτε τοὺς γονέας καὶ τοὺς παῖδας τοὺς ὑμετέρους αὐτῶν, τοὺς μὲν (γονέας) παρακελευομένους μὴ καταισχῦναι τὸ τῆς Σπάρτης ὄνομα — τοὺς δ' ἀπαιτοῦντας τὴν χώραν ἣν οἱ πρόγονοι κατέλιπον. de Pace. c. 9. Ἀθηνόδωρος καὶ Καλλίστρατος, ὁ μὲν (Ἀθηνόδωρος) ἰδιώτης ὤν, ὁ δὲ φυγάς. Paneg. c. 15: ἀνελόμενος πόλεμον ὑπὲρ μὲν τῶν τελευτησάντων πρὸς Θηβαίους, ὑπὲρ δὲ τῶν παίδων τῶν Ἡρακλέους πρὸς τὴν Εὐρυσθέως δύναμιν, τοὺς μὲν (Θηβαίους) ἐπιστρατεύσαντες ἠνάγκασαν ἀποδοῦναι θάψαι τοὺς νεκρούς — Πελοποννησίων δέ — Πελοποννησίων iterum posuit ambiguitatis vitandae causa; de qua iteratione v. Abresch. lect. Aristaenet. p. 33. Hoogeveen. ad Viger. p. 3. Immutati ordinis verborum ὁ μέν — ὁ δέ multa exempla coacervavit Fischerus in animadversionibus ad Velleri Gramm. T. I, p. 239. Homerica praebet Thiersch. Gramm. p. 468. Livius XXX, c. 30: Melior tutiorque, *certa pax*, quam sperata *victoria; haec (pax)* in tua, *illa* in deorum manu est. Cicero in Tuscul. I, c. 49: melior *Enni*, quam *Solonis* oratio. *Hic enim noster* — At vero *sapiens ille* —. V. Dukerus et Drakenb. ad Liv. XXIV, c. 29. Ruhnkenius ad Rutil. Lup. p. 126. Bangii obss. p. 925. et inprimis Gernhardus ad Cic. de Amic. p. 22. Cic. de

Fin. III, 21: *emolumenta* et *detrimenta* — *quorum altera prosunt*, *nocent altera*. cf. de Petit. consul. c. 3. de Amicit. c. 8: *Pyrrho* — *Hannibale* — *ab altero* (Pyrrho) — *alterum* —. Livius XXXV, c. 10: *Scipio* — *Quinctius* — *alter* — *in Quinctio*. Cic. de Fin. II, c. 30: *Epaminondas* — *Leonidas* — *alter* — *Leonidas autem*. In pronominibus igitur, hic, ille, alter, alter, ὁ μέν, ὁ δέ, οὗτος μέν, ἐκεῖνος δέ in consuetudinem abiit figura chiasmi.

Rarius chiasmo utuntur, cum verba singula aut singulae sententiae inter se opponuntur. Cicero pro Murena c. 18: Duae res vehementer in praetura desideratae sunt, quae ambae in consulatu Murenae profuerunt: una, exspectatio *muneris* —: altera, *quod ii, quos* in provincia — testes habuerat, nondum decesserant —. Nam et Luculli *exercitus* — et *munus* amplissimum —. Idem Philipp. III, c. 9. edictum quoddam Antonii, in quo erat scriptum: Nulla contumelia est, quam *facit dignus*. ita percenset: Primum quid est *dignus?* — quid est porro *facere contumeliam*. pro Dejotaro c. 8: Reliqua pars accusationis duplex fuit: una regem semper in speculis fuisse, quum a te *animo* esset *alieno*; altera *exercitum* eum contra te comparasse. De *exercitu* dicam breviter — *Alieno* a te *animo* fuit. de Harusp. responsis c. 26: Sequitur illud, ne *deterioribus repulsisque* honos augeatur. *Repulsos* videamus; nam *deteriores* qui sint post docebo. pro Rosc. Amerino c. 43: *dicam* — *taceam* — *taceo* — *dico*. cf. in Verr. I, c. 7. de Nat. Deor. II, c. 60: quorum *celeritas* atque *vis* nobis ipsis affert *vim* et *celeritatem*. v. Ruhnken. ad Terent. p. 37. Heindorf. ad Horat. Satyr. I, 3. v. 52. Homer Iliad. 15, v. 271:

ὥστ' ἢ ἔλαφον κεραὸν ἢ ἄγριον αἶγα
ἐσσεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιῶται·
τὸν μὲν ἠλίβατος πέτρη καὶ δάσκιος ὕλη
εἰρύσατο.

Buttmannus in lexilogo T. II, p. 177: Es liegt am Tage, dafs, ungeachtet der etwas ungenauen Struktur, der Fels auf den Steinbock, der Wald auf den Hirsch sich bezieht. Isocrates in Paneg. c. 35: (Λακεδαιμόνιοι) πρότερον μὲν τοὺς τυράννους ἐξέβαλλον, τῷ δὲ πλήθει τὰς βοηθείας ἐποιοῦντο, νῦν δὲ τοσοῦτον μεταβεβλήκασιν, ὥστε ταῖς μὲν πολιτείαις πολεμοῦσι, τὰς δὲ μοναρχίας συγκαθιστᾶσιν. Dinarch. p. 28: ὁ τοῦ συμβουλεῦσαι καὶ γράψαι κύριος — ἔγραψάς τι — συνεβούλευσας; p. 30: Ἀριστείδην καὶ Θεμιστοκλέα — τοὺς ὀρθώσαντας τὰ τείχη καὶ τοὺς [addendum videtur τούς] φόρους ἀνενεγκόντας. Isocrat. Paneg. c. 25: πλεῦσαι μὲν διὰ τῆς ἠπείρου, πεζεῦσαι δὲ διὰ τῆς θαλάττης, τὸν μὲν Ἑλλήσποντον ζεύξας, τὸν δ' Ἄθω διορύξας (Lysias in Epitaph. p. 94: ὁδὸν μὲν διὰ τῆς θαλάσσης ἐποιήσατο, πλοῦν δὲ διὰ τῆς γῆς ἠνάγκασε γενέσθαι, ζεύξας μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διορύξας δὲ τὸν Ἄθω.) Isocr. Philipp. c. 6: δύναμιν καὶ πλοῦτον, ἃ μόνα τῶν ὄντων καὶ πείθειν καὶ βιάζεσθαι πέφυκεν. ad quem locum cf. Coray. T. II, p. 67. Plato in Gorg. p. 474, c: οὐ ταὐτὸν ἡγῇ σὺ — καλόν τε εἶναι καὶ ἀγαθὸν καὶ κακὸν καὶ αἰσχρόν. Xenoph. in Conviv. 8, 27: οὐδὲ γὰρ (οἰόντε) ἀναισχυντίαν καὶ ἀκρασίαν παρεχόμενον ἐγκρατῆ καὶ αἰδούμενον τὸν ἐρώμενον ποιῆσαι. Sophocl. Antig. 1158: Τύχη γὰρ ὀρθοῖ καὶ τύχη καταῤῥέπει Τὸν εὐτυ-

χοῦντα, τόν τε δυστυχοῦντ' ἀεί. Xenoph. Anab. lib. III, 5, 15: Σοῦσά τε καὶ Ἐκβάτανα — ἔνθα θερίζειν καὶ ἐαρίζειν λέγεται βασιλεύς. „θερίζειν Ecbatana spectat etc." Kruegerus. Demosth. p. 298: σύμβουλος — ῥήτωρ — λόγος — βουλεύσασθαι. Plato in Menex. p. 238, d. ubi cf. Loers Demosth. p. 312: τὴν μικρὰν καὶ φαύλην (τύχην κυριωτέραν εἶναι) τῆς ἀγαθῆς καὶ μεγάλης. p. 149: τούτων μὲν ἐκ πτωχῶν ἔνιοι ταχὺ πλούσιοι γεγόνασι καὶ ἐξ ἀνωνύμων καὶ ἀδόξων ἔνδοξοι καὶ γνώριμοι, ὑμεῖς δὲ ἐκ μὲν ἐνδόξων ἄδοξοι, ἐκ δ' εὐπόρων ἄποροι. Plutarch. Moral. T. I, p. 262: σώφρων καὶ φρόνιμος καὶ ἀνδρεῖος ἐκ δειλοῦ καὶ ἀνοήτου καὶ ἀκρατοῦς ἀποτελεσθείς. Matth. Evang. 12, 22: ὥστε τὸν τυφλὸν καὶ κωφὸν καὶ λαλεῖν καὶ βλέπειν. Rufinian. p. 220. ed. Ruhnk. παράδοξον sive ὑπομονή *sustentatio* sive *inopinatum*. Schiller T. XVI, p. 49: Der Arme und Schwache diente und empfieng, der Starke und Reiche gab und gieng müſsig. V. Valken. ad Eurip. Phoeniss. p. 242. Nonnunquam etiam verba singula vel sententiae nullo omnino ordine servato inter se opponuntur. Demosth. p. 310: γραφὰς — εὐθύνας — εἰσαγγελίας — εἰσηγγελλόμην — τὰς γραφὰς ἀπέφευγον — τὰς εὐθύνας. Isocrat. Paneg. c. 14: οὐ γὰρ μικροὺς οὐδ' ὀλίγους οὐδ' ἀφανεῖς ἀγῶνας ὑπέμειναν, ἀλλὰ πολλοὺς καὶ δεινοὺς καὶ μεγάλους. Xenoph. Memor. II, 6, 12: εἰ τὸν εἰδότα ὅτι μικρός τε καὶ αἰσχρὸς καὶ ἀσθενής ἐστιν ἐπαινοίη λέγων ὅτι καλός τε καὶ μέγας καὶ ἰσχυρός ἐστιν. Isocrat. Antid. §. 217 — 220: ἡδονῆς ἢ κέρδους ἢ τιμῆς ἕνεκα —. πότερ' ἂν ἡσθείημεν —.

οὐδὲ τιμῆς μεγάλης τύχοιμεν —. οὐδὲ — χρήματα πλεῖστ' ἂν λάβοιμεν. Concludam hanc de chiasmo disputationem eximio quodam et notabili exemplo ex Lysiae oratione ὑπὲρ τοῦ ἀδυνάτου sumto, in quo simul chiasmus inest, et inversus est ordo membrorum p. 752: οὐ γὰρ πενομένους καὶ λίαν ἀπόρως διακειμένους ὑβρίζειν εἰκός, ἀλλὰ τοὺς πολλῷ πλείω τῶν ἀναγκαίων κεκτημένους· οὐδὲ τοὺς ἀδυνάτους τοῖς σώμασιν ὄντας, ἀλλὰ τοὺς μάλιστα πιστεύοντας ταῖς αὑτῶν ῥώμαις· οὐδὲ τοὺς ἤδη προβεβηκότας τῇ ἡλικίᾳ, ἀλλὰ τοὺς ἔτι νέους καὶ νέαις ταῖς διανοίαις χρωμένους. οἱ μὲν γὰρ πλούσιοι τοῖς χρήμασιν ἐξωνοῦνται τοὺς κινδύνους, οἱ δὲ πένητες ὑπὸ τῆς παρούσης ἀπορίας σωφρονεῖν ἀναγκάζονται· καὶ οἱ μὲν νέοι συγγνώμης ἀξιοῦνται τυγχάνειν παρὰ τῶν πρεσβυτέρων, τοῖς δ' ἑτέροις ἐξαμαρτάνουσιν ὁμοίως ἐπιτιμῶσιν ἀμφότεροι· καὶ τοῖς μὲν ἰσχυροῖς ἐγχωρεῖ μηδὲν αὐτοῖς πάσχουσιν, οὓς ἂν βουληθῶσιν, ὑβρίζειν, τοῖς δὲ ἀσθενέσιν οὐκ ἔστιν οὔτε ὑβριζομένους ἀμύνεσθαι τοὺς ὑπάρξαντας, οὔτε —. Vide de hac re inprimis Cicer. de Invent. lib. I, c. 23. Caeterum de figuris et de praeceptis grammaticorum statuendum est idem, quod statuit Cicero de praeceptis rhetorum in libro de Orat. I, c. 32. „Verum ego hanc vim intelligo esse in praeceptis omnibus, non ut ea secuti oratores, eloquentiae laudem sint adepti, sed quae sua sponte homines eloquentes facerent, ea quosdam observasse atque digessisse: sic esse non eloquentiam ex artificio, sed artificium ex eloquentia natum."

Ad caetera priusquam aggrediar, paucis exponam, quid sit hoc loco verbum προλέγειν, cum neque in H. Stephani Thes. T. II, p. 620. neque in Passovii lexico

T. II, p. 558. significatio ejus verbi apta huic loco inveniatur. Lycurg. in Leocrat. p. 138: ὁ νόμος πέφυκε προλέγειν, ἃ μὴ δεῖ πράττειν. Demosth. p. 1323: ὁ νόμος οὗτος — τοῖς προαιρουμένοις ἢ γράφεσθαι γραφὰς ἢ φαίνειν ἢ ἄλλο τι ποιεῖν τῶν ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ γεγραμμένων προλέγει διαῤῥήδην, ἐφ' οἷς ἕκαστόν ἐστι τούτων ποιητέον. Plato de Legg. V, p. 741, b: τῷ ἀπειθοῦντι νόμος προστάττει, προειπὼν ἐπὶ τούτοις κληροῦσθαι τὸν ἐθέλοντα ἢ μὴ κληροῦσθαι —. cf. Demosth. p. 711. in his προλέγειν est praedicere, praestituere, praecipere, monere; leniusque est hoc verbum, quam προστάττειν, κελεύειν, ἀπαγορεύειν, quibus verbis in hac re saepissime solent uti.

Deinde pluralis οἱ νόμοι non est lex aliqua certa, ut visum est Schoemanno, sed leges (significatione latiore) i. e. id, quod convenit atque conjunctum est cum ratione legum institutarum. Et ex verbo τῷ — ἀξιοῦντι id est si quis cupiat, facile intelligitur, non fuisse lege aliqua cautum, ne quis ad rempublicam accederet, qui liberis careret etc. Has ob caussas non omnia, quae scripsit Schoemannus de ea re in libro de Comitiis Atheniensium p. 112. et 113. probabilia mihi videntur. Scripsit autem: „Voluerunt eos, qui populi fide et publica auctoritate digni videri vellent, matrimonium nullum contraxisse, quod non esset legitimum, et fundos intra Atticae fines possidere. Laudatur ejusmodi lex a Dinarcho, sed ita, ut haud facile intelligas, utrum omnes omnino, qui in comitiis verba faciant, ea teneri dicat, an potius verba illa: τῷ ῥήτορι τὴν παρὰ τοῦ δήμου πίστιν ἀξιοῦντι λαβεῖν, ita accipienda sint, ut designentur ii, qui munere aliquo publico, legatione puta vel publicae causae patrocinio aliisque similibus

a populo ornari cupiant.“ Cautius disputavit Meierus der attische Procefs p. 203. Bei den Feldherrn (τῷ ῥήτορι καὶ τῷ στρατηγῷ Dinarch.) bezog sich die Anakrisis, wenn wir aus Dinarch g. Demosthenes p. 51. etwas folgern dürfen auch darauf, ob der Kandidat Grundstücke innerhalb Attika's besitze und in gesetzlicher ehelicher Verbindung Kinder gezeugt hätte. A. Wolfius ad Platonis Conviv. p. 52: Bei den Lacedämoniern haftete nach Lykurgs Einrichtung schwere Schande auf den Verächtern der Ehe etc. Was und ob überhaupt etwas hierüber in Athen vestgesetzt gewesen, kann ich aus Mangel an Beweisstellen nicht bestimmen. In der Rede Dinarch's wider Demosthenes, worauf die gemeinen Bücher über die Alterthümer verweisen, finde ich nichts; denn wenn p. 51. ed. R. gemeint ist, so sucht man in diesen Worten mehr als darin liegt. Videtur autem haec esse sententia Dinarchi: Leges praecipiunt, ut, si quis cupiat valere apud populum Atheniensem fide et auctoritate, is et liberos habeat legitimo connubio procreatos et fundum possideat intra fines Atticos. Liberi enim et fundi proprii maxima sunt vincula, quibus conjunguntur cives singuli cum civitate universa, fideque obstringuntur. Hinc Demosthenes p. 665. de Kersoblepte: οὐδ' ὁτιοῦν γάρ ἐστι παρ' ὑμῖν αὐτῷ, οὐ παῖδες, οὐκ εἰκών, οὐ συγγενεῖς, οὐκ ἄλλο οὐδέν. καὶ μὴν εἰ μήτε φύσει πιστὸς Κερσοβλέπτης etc. Antiphon p. 743: οὔτε γὰρ ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν καλῶς εἶχεν αὐτῷ (ἱκανὰ γὰρ ἦν τὰ ἐνέχυρα, ἃ εἴχετε αὐτοῦ, οἵ τε παῖδες καὶ τὰ χρήματα). Lysias p. 685: ὡς δ' ἦν δημοτικός, ἐγὼ ὑμῖν ἀποδείξω — ἐξὸν αὐτῷ τὴν οὐσίαν ἀφανῆ καταστήσαντι μηδὲν ὑμᾶς ὠφελεῖν, εἵλετο μᾶλλον συνειδέναι ὑμᾶς, ἵν', εἰ καὶ

T. II, p. 558. significatio ejus verbi apta huic loco inveniatur. Lycurg. in Leocrat. p. 138: ὁ νόμος πέφυκε προλέγειν, ἃ μὴ δεῖ πράττειν. Demosth. p. 1323: ὁ νόμος οὗτος — τοῖς προαιρουμένοις ἢ γράφεσθαι γραφὰς ἢ φαίνειν ἢ ἄλλο τι ποιεῖν τῶν ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ γεγραμμένων προλέγει διαῤῥήδην, ἐφ' οἷς ἕκαστόν ἐστι τούτων ποιητέον. Plato de Legg. V, p. 741, b: τῷ ἀπειθοῦντι νόμος προστάττει, προειπὼν ἐπὶ τούτοις κληροῦσθαι τὸν ἐθέλοντα ἢ μὴ κληροῦσθαι —. cf. Demosth. p. 711. in his προλέγειν est praedicere, praestituere, praecipere, monere; leniusque est hoc verbum, quam προστάττειν, κελεύειν, ἀπαγορεύειν, quibus verbis in hac re saepissime solent uti.

Deinde pluralis οἱ νόμοι non est lex aliqua certa, ut visum est Schoemanno, sed leges (significatione latiore) i. e. id, quod convenit atque conjunctum est cum ratione legum institutarum. Et ex verbo τῷ — ἀξιοῦντι id est si quis cupiat, facile intelligitur, non fuisse lege aliqua cautum, ne quis ad rempublicam accederet, qui liberis careret etc. Has ob caussas non omnia, quae scripsit Schoemannus de ea re in libro de Comitiis Atheniensium p. 112. et 113. probabilia mihi videntur. Scripsit autem: „Voluerunt eos, qui populi fide et publica auctoritate digni videri vellent, matrimonium nullum contraxisse, quod non esset legitimum, et fundos intra Atticae fines possidere. Laudatur ejusmodi lex a Dinarcho, sed ita, ut haud facile intelligas, utrum omnes omnino, qui in comitiis verba faciant, ea teneri dicat, an potius verba illa: τῷ ῥήτορι τὴν παρὰ τοῦ δήμου πίστιν ἀξιοῦντι λαβεῖν, ita accipienda sint, ut designentur ii, qui munere aliquo publico, legatione puta vel publicae causae patrocinio aliisque similibus

a populo ornari cupiant." Cautius disputavit Meierus der attische Procefs p. 203. Bei den Feldherrn (τῷ ῥήτορι καὶ τῷ στρατηγῷ Dinarch.) bezog sich die Anakrisis, wenn wir aus Dinarch g. Demosthenes p. 51. etwas folgern dürfen auch darauf, ob der Kandidat Grundstücke innerhalb Attika's besitze und in gesetzlicher ehelicher Verbindung Kinder gezeugt hätte. A. Wolfius ad Platonis Conviv. p. 52: Bei den Lacedämoniern haftete nach Lykurgs Einrichtung schwere Schande auf den Verächtern der Ehe etc. Was und ob überhaupt etwas hierüber in Athen vestgesetzt gewesen, kann ich aus Mangel an Beweisstellen nicht bestimmen. In der Rede Dinarch's wider Demosthenes, worauf die gemeinen Bücher über die Alterthümer verweisen, finde ich nichts; denn wenn p. 51. ed. R. gemeint ist, so sucht man in diesen Worten mehr als darin liegt. Videtur autem haec esse sententia Dinarchi: Leges praecipiunt, ut, si quis cupiat valere apud populum Atheniensem fide et auctoritate, is et liberos habeat legitimo connubio procreatos et fundum possideat intra fines Atticos. Liberi enim et fundi proprii maxima sunt vincula, quibus conjunguntur cives singuli cum civitate universa, fideque obstringuntur. Hinc Demosthenes p. 665. de Kersoblepte: οὐδ' ὁτιοῦν γάρ ἐστι παρ' ὑμῖν αὐτῷ, οὐ παῖδες, οὐκ εἰκών, οὐ συγγενεῖς, οὐκ ἄλλο οὐδέν. καὶ μὴν εἰ μήτε φύσει πιστὸς Κερσοβλέπτης etc. Antiphon p. 743: οὔτε γὰρ ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν καλῶς εἶχεν αὐτῷ (ἱκανὰ γὰρ ἦν τὰ ἐνέχυρα, ἃ εἴχετε αὐτοῦ, οἵ τε παῖδες καὶ τὰ χρήματα). Lysias p. 685: ὡς δ' ἦν δημοτικός, ἐγὼ ὑμῖν ἀποδείξω — ἐξὸν αὐτῷ τὴν οὐσίαν ἀφανῆ καταστήσαντι μηδὲν ὑμᾶς ὠφελεῖν, εἵλετο μᾶλλον συνειδέναι ὑμᾶς, ἵν', εἰ καὶ

*βούλοιτο κακὸς εἶναι μὴ ἐξῇ αὐτῷ, ἀλλ' εἰσφέροι τε τὰς εἰσφορὰς καὶ λειτουργοίη*. cf. p. 693.

Quod dicit Dinarchus Demosthenem *οὐ γεγενημένους υἱεῖς αὐτῷ προσποιεῖσθαι παρὰ τοὺς νόμους τῶν ἐν ταῖς κρίσεσιν ἕνεκα γινομένων ὅρκων*, id ita expediri posse arbitror. Qui vel accusabant alios, vel ipsi accusabantur, aut aliis vel accusantibus vel accusatis praesto erant in judiciis, causam suam testimoniaque aut sua ipsorum aut aliorum jurejurando confirmare solebant. v. Schoemannus der attische Procefs p. 686. et seqq.; in fine jurisjurandi adjiciebatur fidei adstringendae causa: *ἐξώλειαν ἐπαρᾶσθαι ἑαυτῷ* i. e. ut qui pejerasset, eum dii *funditus* perderent, sive si quis haberet liberos, cum stirpe sua. Atque hoc vel simile quid in omni jurisjurandi formula additum est. Vide jurisjurandi formulam apud Demosth. p. 747. cf. Andocid. p. 49. p. 63. Antiphon p. 709. Demosth. p. 1348. Aeschin. p. 265. p. 709. Putabant enim facile fieri posse, ut homo perjurus poenas legibus humanis constitutas effugeret, deos autem serius ocius poenas aut ab eo ipso aut a stirpe ejus expetituros. Solon in poëtis Gnomicis ed. Brunck. p. 75: *αὖτις ἀναίτιοι ἔργα τίνουσιν Ἢ παῖδες τούτων ἢ γένος ἐξοπίσω*. cf. Hesiod. *ἔργα καὶ ἡμ.* v. 260. Lycurg. in Leocrat. p. 192: *τοὺς δὲ θεοὺς οὔτ' ἂν ἐπιορκήσας τις λάθοι οὔτ' ἂν ἐκφύγοι τὴν ἀπ' αὐτῶν τιμωρίαν, ἀλλ' εἰ μὴ αὐτὸς, οἱ παῖδές γε αὐτοῦ καὶ τὸ γένος ἅπαν τὸ τοῦ ἐπιορκήσαντος μεγάλοις ἀτυχήμασι περιπίπτει*. Inde orta est prava consuetudo per liberos jurandi. Atque hic *κατὰ τῶν παιδῶν ὅρκος* non lege aliqua constitutus esse videtur, sed sua sponte nec judiciorum instituto nec ab adversariis coacti ad hanc diram jurandi formulam descendebant

debant ii, qui verbis suis fidem quaesiverunt. Quod Schoemannus (der attische Procefs p. 689.) scribit arbitrari se jusjurandum κατὰ τῶν παιδῶν fuisse idem et jusjurandum κατὰ ἱερῶν τελείων, nisi quod hoc (posteriori) obstringi soliti sint ii, qui liberis caruerint, non videtur esse verisimile. — Demosthenes p. 435. reprehendens Aeschinem: ἐν τῷ δήμῳ κατηρῶ Φιλίππῳ κα κατὰ τῶν παίδων ὤμνυες ἦ μὴν ἀπολωλέναι Φίλιππον ἂν βούλεσθαι. Atque hoc Aeschines non coactus a quoquam, sed sua sponte fecit. De ὀμόσαι παραστησάμενον τοὺς παῖδας v. Schoemannus l. l. et Lucian. T. VII, p. 253. ad quem locum Reitzius: „Jac. Elsn. ad Evang. Matth. — pluribus testimoniis docet, in foro Atheniensi consuetudinem obtinuisse, ut is, qui alium gravioris criminis reum ageret, se ac liberos suos diris devoveret, si falso accusasset.“ id facere solebant ἐν ταῖς κρίσεσιν i. e. tanquam κρίνοντες et tanquam κρινόμενοι. Hoc si Elsnerus, cujus librum frustra in hac urbe quaesivi, accurate docuit et scriptorum antiquorum testimoniis confirmavit, satis perspicuum est, quid significent verba: τοὺς οὐ γεγενημένους υἱεῖς ἑαυτῷ προσποιεῖσθαι παρὰ τοὺς νόμους τῶν ἐν ταῖς κρίσεσιν ἕνεκα γινομένων ὅρκων. Habebat autem Demosthenes filiam unicam, quae teneris annis est mortua. v. Aeschines p. 469. Plutarchus in vita Demosth. c. 22. Moral. T. I, p. 416. Caeterum etiam Romae hic mos non erat inusitatus, ut patet ex Plinii epp. lib. II. ep. 20, qui scribit de Regulo: O hominem nequam — qui sibi per salutem filii pejerasset! Facit hoc Regulus non minus scelerate, quam frequenter, quod iram Deorum, quos quotidie fallit, in caput infelicis pueri detestatur. cf. interpretes ad h. l. et jusjurandum Samnitium apud Livium X, c. 38.

**Ibidem.**

*ἐγένετο πόλις, ἐγένετο μεγίστη.*

Mira haec est epizeuxis, cujus simile exemplum vix inveneris in innumera exemplorum multitudine, quae coacervarunt D' Orvill. ad Charit. p. 321. et p. 388. Fischerus ad Aristoph. Plut. v. 114. Kruegerus in annotat. ad Demosth. Phil. I, p. 22. 23. Commoda autem mihi videtur epizeuxis illa, qua usus est Dinarchus p. 19: *μόνως γὰρ οὕτως, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μόνως καὶ τοὺς ἄλλους ποιήσετε βελτίους.* Aeschines, quem Dinarchus, ut multis aliis locis, ita h. l. quoque imitatus est, p. 58: *μόνως γὰρ ἂν οὕτως ἀνεκτοὶ γένοιντο.* Pinzgerus Dinarchi locum corruptum esse opinatur; scribit enim: Das zweite *μόνως* scheint mir durchaus überflüfsig und unpassend, entweder mufs *οὕτως* dahinter eingeschoben, oder das zweite *μόνως* ganz gestrichen werden. Cujus sententiae tantum abest ut assentiar, ut, si adesset alterum *οὕτως*, demendum esse existimarem; repetito enim verbo *οὕτως* eveniret id, quod ne eveniret, timebat Pinzgerus, ut vis sententiae infringeretur. Caetera epizeuxeos exempla, quae apud Dinarchum inveniuntur, haec fere sunt: p. 20: *μισθωτὸς οὗτος, ὦ Ἀθηναῖοι, μισθωτὸς οὗτός ἐστι παλαιός.* p. 35: *πολλοί, ὦ ἄνδρες, πολλοὶ τῶν πολιτῶν.* p. 48: *τίνας δέ; ὦ Ἀθηναῖοι (σκοπεῖτε γὰρ πρὸς ὑμᾶς αὐτούς), τίνας τὰς ἐλπίδας ἕξομεν —;* p. 54: *τότε, ὦ Ἀθηναῖοι, τότε οἱ μὲν πρότερον ὄντες λαμπροί.* p. 54: *μή, ὦ Ἀθηναῖοι, μή.* p. 89: *καλῶς γάρ, ὦ Ἀθηναῖοι, καλῶς οἱ πρόγονοι.* p. 102: *ἀκριβῶς γὰρ ἴστε, ὦ Ἀθηναῖοι, ἀκριβῶς ὅτι —.* p. 9: *δίκαια μὲν οὖν, δίκαια τρόπον γέ τινα πάσχει τὸ συνέδριον.* p. 32:

ἐ κ ε ῖ ν ο ι ἦσαν, ἐ κ ε ῖ ν ο ι, ὦ Ἀθηναῖοι, ἄξιοι σύμβουλοι. v. Grauert. ad Aristid. Declamat. Lept. p. 96.

Pag. 52.

ὅπαντες ἂν ὁμολογήσαιεν π ρ ε σ β ύ τ ε ρ ο ι, παρ' ὧνπερ κἀγὼ τοὺς λόγους ἀκούων ἐρῶ.

Ad verbum πρεσβύτεροι addendus est articulus οἱ, ut recte vidit Bekkerus. Dinarchus p. 16. p. 54: ὡ ς ο ἱ π ρ ε σ β ύ τ ε ρ ο ι λέγουσιν. cf. Demosth. p. 419. p. 430. Demades p. 267. alias. Audivi *ex majoribus natu* Cic. de Off. I, c. 30. pro Murena c. 28. Isocrates in antid. §. 174: οἶμαι δ' ὑμᾶς οὐκ ἀγνοεῖν ὅτι τὰ πράγματα τῆς πόλεως τοῖς ἐπιγιγνομένοις καὶ τοῖς τηλικούτοις οἱ πρεσβύτεροι παραδιδόασιν. τοιαύτης οὖν ἀεὶ τῆς περιόδου γιγνομένης —.

Ibidem.

Πελοπίδας ἡγεῖτο — τοῦ ἱεροῦ λόχου.

Dux fuit delectae manus. Corn. Nep. Pelop. c. 4. Vid. Wesseling. ad Diodor. T. II, p. 66.

Ibidem.

τὴν ἀ π ό ρ θ η τ ο ν εἶναι νομιζομένην Λακεδαιμονίων χώραν.

Erat enim Laconica non solum civium virtute tuta, sed etiam montibus cincta et natura ipsa situque munita contra incursiones hostiles, ut ante hanc Thebanorum irruptionem nunquam in sua terra hostem viderint Lacedaemonii. Diodorus Sicul. T. II, p. 52: οἱ μὲν οὖν περὶ τὸν Ἐπαμινώνδαν ὁρῶντες τὴν τῶν Λακεδαιμονίων χώραν δ υ σ ε ί σ β ο λ ο ν οὖσαν. quo loco plura eodem pertinentia congessit Wesselingius. Idem Dio-

dorus ibid. p. 53: οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι πεντακόσια ἔτη τὴν Λακωνικὴν τετηρηκότες ἀπόρθητον. quo loco v. Wesselingius, qui laudat hunc Dinarchi l. Aeschines p. 174. narrat: Senex quidam Lacedaemonius cives suos reprehendit, quod consilium hominis cujusdam nequam sequi constituissent καὶ τοιοῦτό τι ἐβλασφήμησεν, ὡς οὐ πολὺν χρόνον τὴν Σπάρτην ἀπόρθητον οἰκήσουσι, τοιούτοις ἐν ταῖς ἐκκλησίαις συμβούλοις χρώμενοι. Lysias p. 914: Λακεδαιμόνιοι — μόνοι οἰκοῦντες ἀπόρθητοι. cf. Xenoph. Hist. Gr. lib. VI, 5, 24. et Aeliani Var. Hist. XIII, c. 42.

## Ibidem.

Μεσσήνην τετρακοσιοστῷ ἔτει κατῴκισαν.

Non constat inter scriptores, quantum temporis spatium intersit inter Messenem a Lacedaemoniis eversam et restitutam a Thebanis. Dinarchus enim annos quadringentos, Lycurgus orator quingentos intercessisse memorant, veri simillimum videtur, quod Isocrates, Dionysius Halicarnasseus, Pausanias memoriae prodiderunt, trecentos post annos, quam esset excisa, restitutam esse a Thebanis. Bene de hac re exposuerunt Wesselingius ad Diodor. T. II, p. 53. Pinzgerus ad Lycurgi orat. in Leocr. p. 205.

## Ibidem.

τότε — (Thebani) ἔνδοξοι παρὰ πᾶσιν ἦσαν. πότε δ' αὖ τοὐναντίον ταπεινὰ — διεπράξαντο; ὅτ' ἐδωροδόκει — Τιμόλαος etc.

„Dinarchus postquam res Epaminondae — executus esset, Thebani, inquit, ἔνδοξοι etc. — egregie The-

banorum ducum, qui Epaminondam et Pelopidam exceperunt, artes et scelera declarans." Wesseling. ad Diod. T. II, p. 72.

Pag. 53.

ἡγεμὼν δὲ τῆς φάλαγγος κατέστη Θεαγένης.

Ita Bekkerus ex codicibus A et B edidit pro eo, quod est in Reiskii editione et in codd. L Z: κατεστάθη. Passivum κατεστάθην per se non est improbandum; Demosth. p. 266. ἐπὶ τοῦ θεωρικοῦ κατασταθείς, sed usitatior est aoristus secundus activi, cujus vis est et intransitiva et passiva. Isocrat. in Paneg. c. 33: ἑτέρων ἡγεμόνων καταστάντων. Archid. c. 43. Paneg. c. 9: στρατηγοὶ καταστάντες αὐτῶν. c. 25: στρατηγὸς καταστῆναι τολμήσας. Opus autem est hoc Dinarchi loco vi intransitiva.

Ibidem.

ἡ πόλις μετὰ τῶν Ἑλλήνων ἁπάντων ἀπώλετο καὶ συνδιεφθάρη. οὐ γὰρ ψεῦδός ἐστιν ἀλλὰ καὶ λίαν ἀληθὲς τὸ τοὺς ἡγεμόνας αἰτίους ἁπάντων γίνεσθαι καὶ τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν ἐναντίων τοῖς πολίταις.

Bekkerus edidit: διεφθάρη, ut est in cod. A. priori manu scriptum. Recte, ut mihi videtur. Saepius quidem verba ea, quibus praepositio σύν est adjuncta cum substantivis conjunguntur addita praepositione μετά, ut apud Isocr. in Paneg. c. 40: μετά τινος συνακολουθεῖν, ubi v. Coray et Spohnius. συστρατεύεσθαι μετά τινος Aeschines p. 314. συσσιτεῖν μετά τινος idem p. 295. p. 69. συνᾴδειν μετά τινος p. 326. συμπαραπέμπειν μετά τινος p. 331. συναποκτείνειν μετά τινος p. 314. v. Demosth. p. 304. p. 434. Romani dicere solent: *simul*, *simul cum*,

*una cum*. Saepius etiam σύν librariorum negligentia aut praetermissum est aut additum, ut potest intelligi ex Isocr. Areop. c. 5. Philipp. c. 37. Demosth. p. 307. Aeschin. p. 503. Tamen nostro hoc loco abesse malim σύν, quod etiam verbum ἀπώλετο, quod antecedit, praepositione caret. Caeterum verbo συνδιαφθείρειν usus est Dinarchus p. 100: οὐ συνδιέφθαρται τὸ τοῦ δήμου πλῆθος τῶν ῥητόρων — τισίν. Isocr. de Pace c. 16: μήπω συνδιεφθαρμένος ἡμῖν. — τὸ τοὺς ἡγεμόνας αἰτίους etc. Hanc Dinarchi sententiam laudat Wesseling. ad Diodor. T. I, p. 566.

Pag. 54.

Ἰφικράτης ἀνεῖλε τὴν Λακεδαιμονίων μόραν.

In codicibus est μοῖραν, quod H. Wolfius, Scaliger, Reiskius, Bekkerus mutandum esse censuerunt in μόραν, quorum judicio libenter assentior, quamquam editor novissimus codicum auctoritate nisus confirmare conatur μοῖραν. Wesselingius ad Diodor. T. II, p. 26. scribit: „nullum est discrimen inter μοῖρα et μόρα, nisi quod haec forma Laconicae sit dialecti. Promiscue utrumque adhibetur.“ Xenoph. de rep. Laced. c. 11: οὕτωγε μὴν κατεσκευασμένων μόρας μὲν διεῖλεν (Lycurgus) ἓξ καὶ ἱππέων καὶ ὁπλιτῶν. Ἑκάστη δὲ τῶν μορῶν ἔχει πολέμαρχον ἕνα etc. cf. Xenoph. Ages. c. 2, 23. Ubbo Emmius Graecorum resp. p. 304. p. 321. Corn. Nep. Iphicrat. c. 2: Hic (Iphicrates) exercitu *moram* Lacedaemoniorum intercepit. Cic. in Tuscul. II, c. 16. V. Taylorus ad Aeschinem p. 635. Wyttenb. Eclog. Hist. p. 415. Schneiderus ad Xenoph. Hier. c. 9, 5. quo loco itidem μοῖρα legitur. Apud Aristidem declamat. Lept. p. 77: καὶ τὴν μόραν κεκοφὼς Ἰφι-

κράτης Mor: μοῖραν. cod. Vat: μῶραν. cf. Grauert p. 189. et Wesseling. ad Diodor. T. I, p. 712. Henr. Steph. Thes. II, p. 844. Plutarchi apoph. Lac. p. 11. ed. Gierig. Apud scriptores aetatis inferioris saepius legitur μοῖρα, pars exercitus. Lucian. T. IV, p. 195. Julian. p. 46. Utrumque nomen a verbo μείρω ductum esse apparet.

Ibidem.

οἱ μὲν πρότερον ὄντες λαμπροὶ διὰ τοὺς ἡγεμόνας Λακεδαιμόνιοι καὶ ὑπὸ τοῖς ἐκείνων ἤθεσι τραφέντες.

Reiskius corrigendum esse judicat: καὶ οἱ τοῖς ἐκείνων ἤθεσιν ἐντραφέντες. quod certe deterius est, quam id, quod legitur in codd. ἐκεῖνοι autem sunt οἱ ἡγεμόνες. nam, ut dicit Dinarchus, quales sunt principes civitatis, talem necesse est evadere civitatem universam. (de sententia cf. Cicer. de Legg. III, c. 14. Epist. Fam. I, 9.) Graece porro dicitur τρέφεσθαι ἐν et ὑπὸ ἤθεσιν et ὑπὸ ἀνθρώπῳ. ἐν ἤθεσιν τρέφεσθαι v. Lennep. ad Phalar. p. 382. Thucyd. II, c. 44. et c. 61. Plato Polit. IX, p. 572, D. de Legg. I, p. 625, a. III, p. 695, e. VI, p. 751, c. Xenoph. Memorab. III, 9, 1: ἐν τοῖς αὐτοῖς νόμοις τε καὶ ἔθεσι τρεφομένους. Plato Polit. VIII, p. 558, d: υἱὸς ὑπὸ τῷ πατρὶ τεθραμμένος ἐν τοῖς ἐκείνου ἤθεσιν. VII, p. 538, c: δόγματα, ἐν οἷς ἐκτεθράμμεθα ὑπὸ γονεῦσι. — ἐν φωνῇ βαρβάρῳ τεθραμμένος Plato Protag. p. 341, c. ἐν φιλοσοφίᾳ τεθρ. Theaet. p. 172, c. ἐν μαθήμασι Timaeus p. 18, a. ἐν ἐλευθερίᾳ τρ. Theaet. p. 175, d. Xenoph. Hist. Gr. II, 3, 24. Cyrop. IV, 5, 54. ἐν νόμοις

τρ. Plato de Legg. VI, p. 771, a. Protag. p. 327, c. ἐν πολλοῖς χρήμασι τραφῆναι Plato Polit. VII, p. 537, e. Libanius T. I, p. 18. ἐν ἀφθόνοις Demosth. p. 312. ἐντρέφεσθαι ἐν μαθήμασιν Aristot. Metaph. I, p. 15. ed. Brandis. Plato de Legg. VII, p. 802, d. ἐντρέφεσθαι cum dativo nudo Plato de Legg. VII, p. 798, a. v. Wyttenb. animadv. ad Plutarch. T. I, p. 210. ὑπὸ τοιούτοις ἤθεσιν ἐπιτροπευθῆναι καὶ τραφῆναι καὶ παιδευθῆναι Isocr. Big. c. 11. ὑπὸ πόλεσι καὶ νόμοις οἰκοῦντες Isocr. Philipp. c. 6. *sub legibus vivere* Livius lib. XXI, c. 3. XXVI, c. 40. ὑπὸ τῇ ἑρμογλυφικῇ τραφείς Lucianus T. I, p. 13. παιδευόμεν ὑπὸ κωμῳδίαις Lucianus T. VII, p. 180. ὑπὸ φειδωλῷ πατρὶ τεθραμμένος Plato Polit. IX, p. 572, c. ὑπὸ πατρὶ φειδομένῳ τρεφόμενος Lucianus T. VIII, p. 248. ὑπὸ τῷ σοφωτάτῳ Χείρωνι τρεφόμενος Plato Polit. III, p. 391, c. cf. Laches p. 184, e. Aelian. V. H. XII, c. 1. Multa ejus generis congessit Matthiae in Gramm. max. §. 395.

## Pag. 55.

τὸν τῆς Ἑλλάδος ἀλιτήριον.

In edd. superioribus est: ὄλεθρον; in codd. L et Z est lacuna; ἀλιτήριόν sumsit Bekkerus ex codicibus A et B. „Nullius frugis homines — ὀλέθρους dictitabant Attici etc.“ Valkenarius in animadv. ad Ammon. p. 43. cf. Elmley ad Sophocl. Oedip. Tyr. v. 1336. Sed sine dubio verum est ἀλιτήριον, quod et librorum MSStorum auctoritate confirmatur, et apud Aeschinem bis legitur (ἀλιτήριος τῆς Ἑλλάδος) p. 521. et p. 544. ubi v. Bremi. Aeschinis autem dicendi genus

saepius imitatum esse Dinarchum supra demonstravimus.

Pag. 56.

*συσκευασάμενος τῆς διοικήσεως ὀκτὼ τάλαντα οὐδὲ φροντίσας τῆς τότε παρούσης ἀπορίας.*

Ante verbum *διοικήσεως* addenda est praepositio *ἐκ*. Pro *οὐδέ* ante verbum *φροντίσας* H. Wolfius emendavit *οὐδέν*, quam emendationem probarunt Reiskius et Bekkerus. *οὐδὲν φροντίζειν*. Isocr. Areop. c. 5. c. 38. Archid. c. 25. de Pace c. 38. Paneg. c. 34. Demosth. p. 320. p. 834. p. 1022. *οὐδέ* autem nonnunquam etiam in optimis codicibus, ut in cod. Σ. Demosth., pro *οὐδέν* ponitur ante verbum *φροντίζειν*. *οὐδέ* est ne — quidem; quod quum conjungitur cum *φροντίζειν*, *μέλειν*, aliisque ejus generis verbis, dicendum est: *οὐδ' ὁτιοῦν*, *οὐδὲ μικρόν*, *οὐδὲ βραχύ*, *οὐδ' ὀλίγον*, *οὐδὲ μικρότατον φροντίζειν*. Quare non probo, quae disseruit de *οὐδὲ μέλει* Bornemannus ad Xenoph. Conv. p. 129.

Pag. 57.

*Νικάνορι διὰ τῆς ἀρχιθεωρίας ἐντυχεῖν ἐβούλετο.*

De Nicanore Wesseling. ad Diodor. T. II, p. 263.

Ibidem.

*οὐκ ἂν ἔφασκεν ἐκ τῆς πόλεως ἐξελθεῖν οὐδὲ τὸν ἕτερον πόδα.*

„*ἀντὶ τοῦ οὐδὲ τῷ ἑτέρῳ ποδί*. nisi forte subintelligitur *ἐκβιβάσει*. aut simile quodpiam verbum.“ H. Wolfius. „Haec parum intelligo, vulgatam satis, quae idem dicit, atque si dixisset *οὐδὲ τὸν ἑαυτοῦ πόδα*

[illegible]

... Eandem hanc Aristophanis locum [illegible] in Gramm. p. 625. ed. Bas. H. Steph[illegible] Att. p. 172. quos cf. Aeschines p. 214: [illegible] φιλανθρωπίαν. p. [illegible] ὡς ἐκπεπλήχατε [illegible] v. Matth. Gramm. §. 466. Ipse Dinarchus p. 8: [illegible] τοῦ [illegible] μέλλοντος. Non igi[illegible], quin genitivus h. l. sit restituendus. Neque [illegible] quidem judicio, confirmari potest accusati[illegible] Aeschyli loco in Persis v. 977: Λέλειπται γὰρ [illegible] ἡλικίαν ἐσιδόντ' ἀστῶν. ubi [illegible] cod. habet ἐσιδόντος. v. Wellauerus ad h. l., [illegible] ad Choëph. v. 405. Elmsley ad Eurip. Heracl.

v. 693. in addendis. Cujus structurae equidem rationem nullo modo possum perspicere.

Ibidem.

τῶν ὀμωμοκότων πείθεσθαι τοῖς νόμοις — τί ποιήσετε; προήσεσθε —;

Pro πείθεσθαι substituendum videtur futurum πεισθήσεσθαι cum quod pendet infinitivus e verbo ὀμωμοκότων, tum praecipue quod sequuntur futura, quae ad πεισθήσεσθαι sunt referenda. Est autem praesens etiam apud Demosthenem p. 575: ὀμωμόκατε — τοῖς νόμοις πείθεσθαι.

Pag. 60.

τουτὶ τὸ συνέδριον — καὶ ὁ αὐτὸς τόπος καὶ ταῦτα τὰ δίκαια.

cod. B: ταῦτ' αὐτά. Vera videtur esse Wolfii emendatio: ταὐτά, quam Reiskius quoque probavit.

Pag. 61.

αὐταὶ αἱ σεμναὶ θεαὶ τῇ πρὸς Ὀρέστην ἐν τούτῳ τῷ συνεδρίῳ κρίσει γενομένῃ καὶ τῇ τούτου ἀληθείᾳ συνοίκους ἑαυτὰς εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον κατέστησαν.

Cf. de historia Abramius ad Cic. orat. pro Milone p. 798. Eurip. Orest. v. 698. seqq. Aeschyl. Eumenid. v. 673. et seqq. v. 904. et seqq. Demosth. p. 641. p. 644. inprimis Meursius de Areopago c. X, p. 85. qui diligenter omnium nomina congessit, quorum causae temporibus antiquissimis in Areopago judicatae sunt.

Ibidem.

οἱ πάντων φάσκοντες εἶναι εὐσεβέστεροι.

Sophocl. Oedip. Col. v. 260: Εἰ τάς γ' Ἀθήνας φασὶ θεοσεβεστάτας Εἶναι. ibid. v. 1125. Lycurgi orat. in Leocr. p. 147.

Comparativum eodem modo posuit Dinarchus p. 74: πλουσιώτερον ὄντα τῶν ἐν τῇ πόλει. ad quem locum Bekkerus: „quidni πλουσιώτατον?" Major vis videtur esse comparativi cum adjectivo πάντων conjuncti, quam superlativi; πάντων σοφώτατος enim est omnium sapientissimus, πάντων σοφώτερος sapientior, quam omnes reliqui. οἱ ἄλλοι autem omitti posse docet Schaeferus ad Lamb. Bos. p. 848. Demosth. p. 451: πάντων τῶν ἄλλων χείρων πολίτης. Comparativi pro superlativo positi exempla plura congesserunt Matth. Gramm. §. 457. Varennius in syntaxi graeca p. 5. Lennepius ad Phalar. p. 155. Fischerus in animadv. ad Velleri Gramm. T. III. p. 326. et 327. qui h. Dinarchi locum laudat. Schaeferus ad Lamb. Bos. p. 113. Marcus Evang. 4, 31: μικρότερος πάντων τῶν σπερμάτων ἐπὶ γῆς. Plura exempla ex N. T. scriptoribus attulit Winerus Grammatik des neutestamentlichen Sprachidioms p. 97. Philemon p. 38. ed. Osanni. comparativum ab superlativo recte destinxit in hunc modum: Ἀτρείδη κύδιστε, φιλοκτεανώτατε πάντων. πρὸς τὰ ὁμογενῆ μέντοι τῷ ὑπερτιθεμένῳ δεῖ τὴν ὑπέρθεσιν γίνεσθαι, ὥσπερ ἐνταῦθα, Ἀτρείδης ἄνθρωπος ὤν, πάντων ἀνθρώπων φιλοχρημάτων ὑπερτίθεται. ἀλλὰ ἔνθα ἂν μὴ ὁμογενῆ παρατιθέμενα ᾖ, ἀλλ' ἐν πολλῶν μὴ ὁμογενῶν ὑπερτίθηται, συγκριτικῶς τοῦτο προφέρομεν· ὡς ὅταν φῶ, δεινότερον πάντων θηρίων τὸν ἄνθρωπον εἶναι. οὐ γὰρ δεινότατον, ὅτι μὴ ὁμογενῆ τῷ ἀνθρώπῳ ἐστὶ τὰ θηρία. Unde apparet apud comparativum pro superlativo positum, si res ejusdem generis inter se

componuntur, cogitandum esse τῶν ἄλλων, caeteris, reliquis.

Ibidem.

ἐὰν σωφρονῆτε.

Ita saepe loquuntur oratores. Dinarch. p. 67. p. 72. p. 78. Plato in Protag. p. 332, a: ὅταν πράττωσιν ἄνθρωποι ὀρθῶς τε καὶ ὠφελίμως — σωφρονεῖν σοι δοκοῦσιν —. τοὐναντίον ἄρ' ἐστὶ τὸ ἀφρόνως πράττειν τῷ σωφρόνως. ib. p. 333, d: τὸ δὲ σωφρονεῖν λέγεις εὖ φρονεῖν.

Pag. 62.

ὧν οἴεσθε τὴν αἰτίαν τουτοισὶν ἀναθεῖναι.

Recte Wolfius ad hunc locum: „τὸ οἴεσθε ad δωροδόκους, τὸ τουτοισίν ad judices pertinet." ν ἐφελκυστικόν, quod omnes codd. habent, confirmatur etiam Grammaticorum veterum testimoniis v. Buttmanni Gramm. max. p. 315. not. idque multis aliis locis, in quibus Bekkerus, aliique qui eum sequebantur, omiserunt, ex bonis codd. restituendum videtur. — De τουτοισίν i. e. his, qui adsunt, τοῖς δικασταῖς v. Taylorus ad Demosth. p. 321, a.

Reiskio ad verbum ἀναθεῖναι, videtur deesse δεῖν, quod quam saepe supprimatur, docent Buttmannus in excurs. ad Demosth. orat. in Mid. p. 131. Schaeferus ad Demosth. p. 537. Heindorf. ad Platonis Protag. p. 595. cf. Lobeck in Parerg. p. 755. Equidem emendari malim ἂν ἀναθεῖναι, quamvis etiam particula ἂν nonnunquam praetermittatur, ut docet Bremius in excurs. ad Lysiae orat. p. 445. p. 446. Alius generis est, quod legitur apud Dinarchum p. 84: Δημοσθένει οὐδε-

μίαν φέσθε δεῖν συγγνώμην ἔχειν. quo loco in cod. Z. abest δεῖν, quod prorsus est necessarium. Sed haec naturali quodam sensu sunt judicanda, neque constitui videtur posse certa aliqua norma et regula, ad quam ea res dirigatur. δεῖν cum significat necesse est nunquam omitti posse existimo, quod fieri solet, cum significat posse, debere, oportere.

Ibidem.

Ἔγραψεν — φυλάττειν Ἀλεξάνδρῳ τὰ εἰς τὴν Ἀττικὴν ἀφικόμενα μετὰ Ἁρπάλου χρήματα. οὕτως οὖν, ὦ ἄριστε, εἰπέ μοι, φυλάξομεν, ἐὰν σὺ μὲν εἴκοσι τάλαντα λαβὼν ἔχῃς ἴδια, ἕτερος δὲ πεντεκαίδεκα. Δημάδης δέ etc.

Hoc loco aptissimum est verbum ἔχειν, quamvis addatur λαβών. Dicit enim Dinarchus pecuniam illam esse apud Demosthenem, non apud populum. Sed quid est ἴδια? si tu viginti talenta habes *propria* i. e. non aliena, non donata, non credita etc. ab alio quoquam. Eurip. in Phoeniss. v. 565: οὔτοι τὰ χρήματ' ἴδια κέκτηνται βροτοὶ Τὰ τῶν θεῶν δ' ἔχοντες ἐπιμελούμεθα. Plutarchus in Moral. T. I, p. 404. laudans hos Euripidis versus addit: οὐ δεῖ οὖν δυσφορεῖν, ἐὰν, ἃ ἔχρησαν ἡμῖν πρὸς ὀλίγον, ταῦτα ἀπαιτῶσιν. Dinarchus h. l. refert, quanta pecuniae pars ad singulos pervenerit, docetque Demosthenem viginti talenta *pro parte* accepisse, alium quindecim sc. pro parte accepisse; *summam* autem ejus pecuniae, id est partes omnes in unum collectas, esse talentorum sexaginta quatuor. Scribendum est igitur ἰδίᾳ. De ἰδίᾳ si quis argumenta requirat v. Demosth. p. 236. p. 430. Aeschin. p. 538. Lucian. T. II, p. 67. Eadem permutatio verborum

ἴδια

ἴδια et ἰδίᾳ est apud Dinarch. p. 65. — De re conferendus est scholiasta ad Hermog., cujus verba ex apographo Werferi subjiciam: κωμῳδεῖ δὲ αὐτὸν (Demosthenem) Τιμοκλῆς ἐπὶ τοῖς Ἁρπαλείοις λέγων· Δημοσθένης τάλαντα πεντήκοντα ἔχει· μακάριος εἴπερ μεταδίδωσι μηδενί. Timocles p. 654. ed. Hertelii. v. Pausanias T. I, p. 354. et Siebelis not. p. 252.

## Ibidem.

κάλλιόν ἐστι, πρὸς δὲ δικαιότερον.

Reiskii conjectura: πρὸς δὲ καί non est necessaria. Invenitur enim saepius πρὸς δέ v. Fischerus ad Velleri Gramm. T. IV, p. 250. Lycurg. in Leocrat. p. 178: πρῶτον μὲν — ἔπειτα — πρὸς δέ —. v. Wesseling. ad Diod. T. II, p. 66. atque ita poëtae πρός γε etc. v. Reisig. comment. crit. ad Oedip. Col. p. 308. quamvis Attici addant plerumque aut καί aut dativum τούτοις. πρὸς δὲ καί Thucyd. III, c. 58. Xenoph. Cyrop. VI, 4, 8. VIII, 2, 2. de Republ. Ath. II, 2. Plato Protag. p. 321, d. Cf. Reitzius de prosodiae Graecae accentus inclinatione p. 37. Kruegerus ad Xenoph. Anab. III, 2, 2. πρὸς δ' ἔτι καί Xenoph. Anab. III, 2, 2. Histor. Graec. VI, 5, 50. Saepe legitur: πρὸς δὲ τούτοις, πρὸς δὲ τούτοις καί, πρὸς τούτοις, πρὸς τούτοις καί, ἔτι πρὸς τούτοις, καὶ ἔτι πρὸς τούτοις, καὶ πρὸς τούτοις (quod est apud Dinarchum p. 5. et p. 61.) καὶ πρός est in oraculo ap. Demosth. p. 531. ubi v. Schaeferus. et Wesseling. ad Herodot. p. 75. Romanos similiter *adque* dixisse docuit Beierus ad Cic. Offic. T. II, p. 153.

.. Sophocl. Oedip. Col. v. 260: Εἰ τάς γ' Ἀθήνας φασὶ θεοσεβεστάτας Εἶναι. ibid. v. 1125. Lycurgi orat. in Leocr. p. 147.

Comparativum eodem modo posuit Dinarchus p. 74: πλουσιώτερον ὄντα τῶν ἐν τῇ πόλει. ad quem locum Bekkerus: „quidni πλουσιώτατον?" Major vis videtur esse comparativi cum adjectivo πάντων conjuncti, quam superlativi; πάντων σοφώτατος enim est omnium sapientissimus, πάντων σοφώτερος sapientior, quam omnes reliqui. οἱ ἄλλοι autem omitti posse docet Schaeferus ad Lamb. Bos. p. 848. Demosth. p. 451: πάντων τῶν ἄλλων χείρων πολίτης. Comparativi pro superlativo positi exempla plura congesserunt Matth. Gramm. §. 457. Varennius in syntaxi graeca p. 5. Lennepius ad Phalar. p. 155. Fischerus in animadv. ad Velleri Gramm. T. III. p. 326. et 327. qui h. Dinarchi locum laudat. Schaeferus ad Lamb. Bos. p. 113. Marcus Evang. 4, 31: μικρότερος πάντων τῶν σπερμάτων ἐπὶ γῆς. Plura exempla ex N. T. scriptoribus attulit Winerus Grammatik des neutestamentlichen Sprachidioms p. 97. Philemon p. 38. ed. Osanni. comparativum ab superlativo recte destinxit in hunc modum: Ἀτρείδη κύδιστε, φιλοκτεανώτατε πάντων. πρὸς τὰ ὁμογενῆ μέντοι τῷ ὑπερτιθεμένῳ δεῖ τὴν ὑπέρθεσιν γίνεσθαι, ὥσπερ ἐνταῦθα, Ἀτρείδης ἄνθρωπος ὢν, πάντων ἀνθρώπων φιλοχρημάτων ὑπερτίθεται. ἀλλὰ ἔνθα ἂν μὴ ὁμογενῆ παρατιθέμενα ᾖ, ἀλλ' ἐν πολλῶν μὴ ὁμογενῶν ὑπερτίθηται, συγκριτικῶς τοῦτο προφέρομεν· ὡς ὅταν φῶ, δεινότερον πάντων θηρίων τὸν ἄνθρωπον εἶναι. οὐ γὰρ δεινότατον, ὅτι μὴ ὁμογενῆ τῷ ἀνθρώπῳ ἐστὶ τὰ θηρία. Unde apparet apud comparativum pro superlativo positum, si res ejusdem generis inter se

componuntur, cogitandum esse τῶν ἄλλων, caeteris, reliquis.

Ibidem.

ἐὰν σωφρονῆτε.

Ita saepe loquuntur oratores. Dinarch. p. 67. p. 72. p. 78. Plato in Protag. p. 332, a: ὅταν πράττωσιν ἄνθρωποι ὀρθῶς τε καὶ ὠφελίμως — σωφρονεῖν σοι δοκοῦσιν —. τοὐναντίον ἄρ' ἐστὶ τὸ ἀφρόνως πράττειν τῷ σωφρόνως. ib. p. 333, d: τὸ δὲ σωφρονεῖν λέγεις εὖ φρονεῖν.

Pag. 62.

ὧν οἴεσθε τὴν αἰτίαν τουτοισὶν ἀναθεῖναι.

Recte Wolfius ad hunc locum: „τὸ οἴεσθε ad δωροδόκους, τὸ τουτοισίν ad judices pertinet.“ ν ἐφελκυστικόν, quod omnes codd. habent, confirmatur etiam Grammaticorum veterum testimoniis v. Buttmanni Gramm. max. p. 315. not. idque multis aliis locis, in quibus Bekkerus, aliique qui eum sequebantur, omiserunt, ex bonis codd. restituendum videtur. — De τουτοισίν i. e. his, qui adsunt, τοῖς δικασταῖς v. Taylorus ad Demosth. p. 321, a.

Reiskio ad verbum ἀναθεῖναι, videtur deesse δεῖν, quod quam saepe supprimatur, docent Buttmannus in excurs. ad Demosth. orat. in Mid. p. 131. Schaeferus ad Demosth. p. 537. Heindorf. ad Platonis Protag. p. 595. cf. Lobeck in Parerg. p. 755. Equidem emendari malim ἂν ἀναθεῖναι, quamvis etiam particula ἂν nonnunquam praetermittatur, ut docet Bremius in excurs. ad Lysiae orat. p. 445. p. 446. Alius generis est, quod legitur apud Dinarchum p. 84: Δημοσθένει οὐδε-

μίαν φέσθε δεῖν συγγνώμην ἔχειν. quo loco in cod. Z. abest δεῖν, quod prorsus est necessarium. Sed haec naturali quodam sensu sunt judicanda, neque constitui videtur posse certa aliqua norma et regula, ad quam ea res dirigatur. δεῖν cum significat necesse est nunquam omitti posse existimo, quod fieri solet, cum significat posse, debere, oportere.

Ibidem.

Ἔγραψεν — φυλάττειν Ἀλεξάνδρῳ τὰ εἰς τὴν Ἀττικὴν ἀφικόμενα μετὰ Ἁρπάλου χρήματα. οὕτως οὖν, ὦ ἄριστε, εἰπέ μοι, φυλάξομεν, ἐὰν σὺ μὲν εἴκοσι τάλαντα λαβὼν ἔχῃς ἴδια, ἕτερος δὲ πεντεκαίδεκα. Δημάδης δέ etc.

Hoc loco aptissimum est verbum ἔχειν, quamvis addatur λαβών. Dicit enim Dinarchus pecuniam illam esse apud Demosthenem, non apud populum. Sed quid est ἴδια? si tu viginti talenta habes *propria* i. e. non aliena, non donata, non credita etc. ab alio quoquam. Eurip. in Phoeniss. v. 565: οὔτοι τὰ χρήματ' ἴδια κέκτηνται βροτοὶ Τὰ τῶν θεῶν δ' ἔχοντες ἐπιμελούμεθα. Plutarchus in Moral. T. I, p. 404. laudans hos Euripidis versus addit: οὐ δεῖ οὖν δυσφορεῖν, ἐάν, ἃ ἔχρησαν ἡμῖν πρὸς ὀλίγον, ταῦτα ἀπαιτῶσιν. Dinarchus h. l. refert, quanta pecuniae pars ad singulos pervenerit, docetque Demosthenem viginti talenta *pro parte* accepisse, alium quindecim sc. pro parte accepisse; *summam* autem ejus pecuniae, id est partes omnes in unum collectas, esse talentorum sexaginta quatuor. Scribendum est igitur ἰδίᾳ. De ἰδίᾳ si quis argumenta requirat v. Demosth. p. 236. p. 430. Aeschin. p. 538. Lucian. T. II, p. 67. Eadem permutatio verborum

ἴδια

Ἴδια et ἰδίᾳ est apud Dinarch. p. 65. — De re conferendus est scholiasta ad Hermog., cujus verba ex apographo Werferi subjiciam: κωμῳδεῖ δὲ αὐτὸν (Demosthenem) Τιμοκλῆς ἐπὶ τοῖς Ἁρπαλείοις λέγων· Δημοσθένης τάλαντα πεντήκοντα ἔχει· μακάριος εἴπερ μεταδίδωσι μηδενί. Timocles p. 654. ed. Hertelii. v. Pausanias T. I, p. 354. et Siebelis not. p. 252.

## Ibidem.

κάλλιόν ἐστι, πρὸς δὲ δικαιότερον.

Reiskii conjectura: πρὸς δὲ καί non est necessaria. Invenitur enim saepius πρὸς δέ v. Fischerus ad Velleri Gramm. T. IV, p. 250. Lycurg. in Leocrat. p. 178: πρῶτον μὲν — ἔπειτα — πρὸς δέ —. v. Wesseling. ad Diod. T. II, p. 66. atque ita poëtae πρός γε etc. v. Reisig. comment. crit. ad Oedip. Col. p. 308. quamvis Attici addant plerumque aut καί aut dativum τούτοις. πρὸς δὲ καί Thucyd. III, c. 58. Xenoph. Cyrop. VI, 4, 8. VIII, 2, 2. de Republ. Ath. II, 2. Plato Protag. p. 321, d. Cf. Reitzius de prosodiae Graecae accentus inclinatione p. 37. Kruegerus ad Xenoph. Anab. III, 2, 2. πρὸς δ' ἔτι καί Xenoph. Anab. III, 2, 2. Histor. Graec. VI, 5, 50. Saepe legitur: πρὸς δὲ τούτοις, πρὸς δὲ τούτοις καί, πρὸς τούτοις, πρὸς τούτοις καί, ἔτι πρὸς τούτοις, καὶ ἔτι πρὸς τούτοις, καὶ πρὸς τούτοις (quod est apud Dinarchum p. 5. et p. 61.) καὶ πρός est in oraculo ap. Demosth. p. 531. ubi v. Schaeferus. et Wesseling. ad Herodot. p. 75. Romanos similiter *adque* dixisse docuit Beierus ad Cic. Offic. T. II, p. 153.

Pag. 63.

Πολλοὺς οὗτος ἐρεῖ καὶ παντοδαποὺς λόγους, ὦ ἄνδρες, καὶ οὐδὲ πώποτε τοὺς αὐτούς.

πολλοὶ καὶ παντοδαποί, *multi variique* tritum est et apud Graecos et apud Romanos genus loquendi. Isocr. de Pace c. 15. Demosth. p. 1406. Cic. de petit. consul. c. 8. Liv. XL, c. 11. alias saepe. Dinarchus, ut fecit saepius, etiam h. l. imitatus est Aeschinem, qui p. 139. dixit: ἐγὼ δέ, ὦ Δημόσθενες, περὶ μὲν τῶν ἀναθημάτων — πολλοὺς καὶ παντοδαποὺς καὶ οὐδέποτε τοὺς αὐτοὺς ἀκούω λόγους λεγομένους. Lobeck ad Herodian. p. 458: „οὐδεπώποτε de futuro tempore dici et Thomas vetat et ratio ipsa." Idem ibidem οὐδέποτε etiam cum tempore praeterito conjungi multis exemplis docuit. Unde colligitur vim verbi οὐδέποτε latius patere, quam verbi οὐδεπώποτε. Οὐδέποτε ὁ αὐτός saepe invenitur, ut in Platonis Phaedone p. 78, c. d. e. p. 79, a. Gorg. p. 527, d. alias. Thucyd. V, c. 45: ὡς οὐδὲν ἀληθὲς ἐν νῷ ἔχουσιν οὐδὲ λέγουσιν οὐδέποτε ταὐτά. Plato in Gorg. p. 491, b: οὐδέποτε ταὐτὰ λέγεις. Xenoph. Memorab. IV, 2, 21: ὃς ἂν βουλόμενος τἀληθῆ λέγειν μηδέποτε τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν λέγειν — ib. 4, 6. οὐδέποτε ταὐτὰ λέγειν fere idem est, quod ψεύδεσθαι, mentiri. Jam neminem recusaturum esse existimo, quin nostro h. l. pro οὐδὲ πώποτε scribatur: οὐδέποτε.

Ibidem.

ἵνα πλέον κακοδαιμονῶμεν.

Reiskius κακοδαιμονεῖν infinitivum esse contendit, H. Wolfius κακοδαιμονᾷν. Berglerus ad Aristoph. Plut. v. 372: „Hoc Aeschylus disjunctim expressit Choëph. v. 564: δαιμονᾷ δόμος κακοῖς. etc" v. Spanhem. ib. Idem Spanh. ad v. 386: „βαρυδαίμων — unde βαρυδαιμονεῖν. Noster Eqq. v. 555. sicut κακοδαιμονεῖν Dinarch. adv. Demosth. p. 51. a quo diversum ut vidimus ad v. 381. κακοδαιμονᾷν pro intemperiis agi." Accurate et ingeniose Lobeck de hoc verbo exposuit ad Phrynichum p. 81. „Atticos — veteres probabile est propriam hujus flexurae vim consectantes et exemplum simplicis δαιμονᾷν intuentes, κακοδαιμονᾷν dixisse de iis, qui magnitudine malorum a mente consilioque deducuntur, atque unum ex alio sibi infortunium arcessunt. Is est sensus, eaque forma apud Aristoph. Plut. 372. etc. — Dinarch. c. Demosth. p. 63. de quo loco Wolfio potius, quam Reiskio assentior." Κακοδαιμᾷν legitur apud Aristid. Declam. Lept. p. 20: καὶ τίσιν οὐκ ἂν δόξαιμεν κακοδαιμονᾷν, εἰ, τὸ συμφέρον ἡμῖν παντὸς μᾶλλον εἰδότες, ἡμεῖς δ' ἐξεπίτηδες δρῶμεν ἃ παντὸς ἡμᾶς μᾶλλον ἐκτρίψει;

Pag. 64.

οὐ προετέον ἐστιν ὑμᾶς αὐτοὺς ὦ Ἀθηναῖοι ταῖς τοῦ μιαροῦ καὶ γόητος τούτου δεήσεσιν, οὐδὲ προσδεκτέον τοὺς οἴκτους καὶ τοὺς φενακισμοὺς τούτου.

Pro προετέον libri προσεκτέον. H. Wolfius: „ἀντὶ τοῦ ὑμῖν αὐτοῖς ut Isocrat. Evagora, οὐ δουλευτέον τούς γε νοῦν ἔχοντας τοῖς οὕτω κακῶς φρονοῦσι. Sed puto legendum οὐ προετέον ὑμᾶς αὐτούς.

παρὰ τὸ προΐεμαι. non committendum est, ut vosmet ipsi precibus ejus condonetis h. e. ut iis moveamini. sicut dicunt προΐεσθαι χρήματά τινι.“ Reiskius: „Alterutrum verum est, aut servato προσεκτέον delendum est αὐτούς, quod tum est inutile et officit sententiae, aut hoc αὐτούς servato necessario legendum est προετέον. non decet vos, vosmetipsos hujus precibus et obtestationibus prodere et quasi in deditionem tradere.“ προετέον Bekkerus in textu posuit, quamvis in codd. quatuor invenerit προσεκτέον. Accusativus, ut ex Wolfii explicatione licet intelligi, non erat in causa, cur corruptus hic locus videretur. Dinarch. p. 75: οὐ προσεκτέον ὑμῖν ἐστι τοῖς τούτων λόγοις, εἰδότας, ὅτι — v. H. Stephanus de dial. Att. p. 135. Wyttenb. ad Plutarchi Moral. animadv: T. II, p. 118. Heindorf. ad Platonis Soph. p. 283. Matth. Gramm. p. 422. Sed pronomen αὐτούς, quod certe poterat praetermitti. Sed quod et in codicibus est προσεκτέον et id verbum cum sententia hujus loci magis est congruens; nam προετέον quam non sit aptum ex interpretatione Wolfii et Reiskii satis perspicitur; retinendum erit προσεκτέον, si illud αὐτούς poterit confirmari. Redundare autem videtur pronomen αὐτῶν etc. non solum apud accusativum cum infinitivo, ut apud Dinarchum p. 23: εἰς ποῖον καιρὸν ἀποθήσεσθε τοῦτον ὑπολαβόντες χρήσιμον ὑμῖν αὐτοῖς ἔσεσθαι. Lysias p. 551: οἰόμενοι εἰς τὸ λοιπὸν χρησίμους ὑμῖν ἔσεσθαι. sed alias etiam, ut docet Kruegerus in comment. de Thucyd. historiarum parte postrema p. 340. qui ex Thucyd. libro VIII, c. 65. affert: ἔστιν ἀφ' ὧν χωρίων καὶ ὁπλίτας ἔχοντες σφίσιν αὐτοῖς συμμάχους ἦλθον. cf. Andr. Dunaei praelect. in Demosth. orat.

de Pace p. 264. ed. Beck. Lysias p. 510. quo loco Bekkerus in addendis vult deleri.

οἶκτος est misericordia, οἶκτοι, miseratio, miserationes. Thucyd. III, c. 67: μήδὲ ὀλοφυρμῷ καὶ οἴκτῳ ὠφελείσθωσαν, πατέρων τε τάφους τῶν ὑμετέρων ἐπιβοώμενοι. i. e. neque lamentis et misericordia (vestra), quam lamentis (ὀλοφυρμῷ) movere conabantur; pergit Thucydides: ὧν πατέρες etc. — οἴκτου τε ἀξιώτεροι τυγχάνειν αἱ —; v. H. Stephani Thes. T. II, p. 1234. τοὺς ὀδυρμοὺς καὶ τοὺς οἴκτους, Plato Polit. III, p. 387, d. εἴ ποτ' ἄρα δεῖ τοιούτων οἴκτων γίγνεσθαι τοὺς πολίτας ἐπηκόους XII, p. 949. οἴκτοις γυναικείοις Politic. p. 305, b. οἴκτους καὶ ὀλοφυρμούς Plutarchi Moral. T. I, p. 408. Gorgias ὑπὲρ Παλαμ. p. 119: οἶκτος μὲν οὖν καὶ λιταὶ καὶ φίλων παραιτήσεις ἐν ὄχλῳ μὲν οὔσης τῆς κρίσεως χρήσιμα· παρὰ δ' ὑμῖν — οὐ φίλων βοηθείαις οὐδὲ λιταῖς οὐδὲ οἴκτοις δεῖ πείθειν ὑμᾶς. quo loco scribendum est: οἶκτοι μὲν οὖν —. Similiter ἔλεος, misericordia dicitur, ἔλεοι miseratio, miserationes, Dinarch. p. 74: ἀφέντες οὖν τοὺς ἐλέους καὶ τοὺς φενακισμοὺς τοὺς τούτου τὴν ὁσίαν καὶ δικαίαν φέρετε ψῆφον. p. 72: οὐ καταπληκτέον ἐστίν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὐδὲ προετέον — τοῖς Δημοσθένους ἐλέοις τὴν κοινὴν καὶ δικαίαν ὑπὲρ τῆς πόλεως ἀπολογίαν. Plato Polit. X. p. 606, e.

## Ibidem.

δι' ἡντιναδήποτε αἰτίαν ἢ τύχην (ἐῶ γὰρ τοῦτο νῦν)

Demosth. p. 232: ὅτου δήποτε ἕνεκα (ἐῶ γὰρ τοῦτό γ' ἐν τῷ παρόντι) p. 276: τοὺς ὁποιουσδήποθ' ὑμεῖς

ἐξεπέμπετε στρατηγοὺς (ἐῶ γὰρ τοῦτό γε) p. 314: ἐπειδὴ δ' εἰς τοὺς δημότας ἐνεγράφης ὁπωσδήποτε (ἐῶ γὰρ τοῦτό γε) quo loco quatuor codd. omittunt γε. Malim igitur apud Dinarchum scribi ἐῶ γὰρ τοῦτό γε νυν aut ἐῶ γὰρ τοῦτό γε omisso νῦν. Τοῦτό γε est: hoc quidem.

## Pag. 65.

ἐπειδὴ πρὸς ταῖς ἄλλαις ἀπορίαις καὶ τοῖς περιεστηκόσιν ἡμᾶς κινδύνοις καὶ ἡ τῶν ἐξ αὐτῆς τῆς πόλεως δωροδοκία προσγέγονε καὶ περὶ αἰσχρᾶς αἰτίας κοινῇ πάντες ἀγωνιζόμεθα καὶ περὶ τοῦ μὴ δοκεῖν τὰ ἰδίᾳ παρά τισιν ὄντα χρήματα κοινῇ τὸν δῆμον ἔχειν, τηνικαῦτα συμβουλεύοντα καὶ διοικοῦντα τοῦτον σώσειν ὑμᾶς; (ὅςτις ἐλπίζει — sc.)

διοικοῦντα sumsit Bekkerus ex codd. A. et B. πολεμοῦντα habent edd. superiores et codd. LZ. Πολεμοῦντα non videtur aptum esse huic loco, nec διοικοῦντα placet. διοικεῖν enim est administrare, cumque nudum ponitur hoc verbum, quaeritur, quam rem quis dicatur administrare; opus igitur est accusativo aliquo ut τὰ κοινά s. τὰ δημόσια s. τὰ τῆς πόλεως s. τὴν πόλιν s. τὴν πολιτείαν, praesertim cum neque ex iis, quae sequuntur, neque ex iis, quae antecedunt, ejusmodi nomen possit cogitatione repeti. Dinarchus primum loquitur de bello, τοῖς περιεστηκόσιν ἡμᾶς κινδύνοις, deinde contendit Demosthenem neque bello neque pace esse virum probum. Verbum autem utrumque et συμβουλεύειν et διοικεῖν ad res domesticas; s. ad pacem est referendum. Jam si cogitaveris quomodo verba πολεμοῦντα et διοικοῦντα, quorum utrumque per se facillimum est intellectu, permutari potuerint

inter se, si intellexeris in πολεμοῦντα inesse aliquid, quod non modo aptum, sed necessarium etiam sit ad sententiam hujus loci constituendam, perspicuum erit scribendum esse: πολέμους διοικοῦντα, ut loquitur Dinarchus p. 49: ubi fere eadem est sententia: τί δὲ — ἐὰν κατὰ τὸ ψήφισμα τὸ Δημοσθένους ἀπαιτῇ πέμψας ἡμᾶς Ἀλέξανδρος τὸ χρυσίον — τί ἐροῦμεν; γράψεις σὺ Δημόσθενες πολεμεῖν, ἐπειδὴ καὶ τοὺς πρότερον πολέμους καλῶς διῴκησας; — ἢ πολεμεῖν μὲν οὐ γράψεις, ἀποδιδόναι δὲ κατὰ τὸ γεγραμμένον ὑπὸ σοῦ ψήφισμα κελεύεις Ἀλεξάνδρῳ τὸ κεκομισμένον χρυσίον; Isocr. ep. 2: διοικεῖν τὰ περὶ τοὺς πολέμους.

Ibidem.

ὡς οὐ δεῖ τὸν δῆμον ἀμφισβητεῖν τῶν ἐν οὐρανῷ τιμῶν Ἀλεξάνδρῳ.

Reiskius hunc locum corruptum putat esse addens; suspicatus aliquando sum, Dinarchum reliquisse τῶν ἴσων τοῖς ἐν οὐρανῷ. Bekkerus verbo τιμῶν facile se carere dicit. Mihi secus videtur; displicet quidem οὐρανός, sed τιμῶν mea quidem sententia nullo modo poterat praetermitti. De τιμαῖς divinis cf. Kirchmannus de funeribus Rom. lib. IV, c. 13. p. 558. Lennep. ad Phalar. epp. p. 303. Wesseling. ad Diodor. T. I, p. 21. De re Hemsterh. ad Lucian. T. II, p. 482.

Pag. 66.

εὐθὺς παραχρῆμα.

V. quae affert Schmidtius ad h. l. et Xenoph. de rep. Laced. VIII, 4. *repente e vestigio* Cicero in divin. in Caecil. c. 17. *repente subito*, et alia id genus collegit Bangius in obss. p. 150.

Ibidem.

ὡς ἐπιβουλευομένων τῶν νεωρίων.

De hac re cf. Plutarch. in vita Demosth. c. 15.

Ibidem.

τὸν ἐν ταῖς πολεμικαῖς πράξεσιν ἄπιστον γεγενημένον.

H. Wolfius: Quid si τάξεσιν? Plato de Legg. IX, p. 878, d: ὑπὲρ ἐκείνου ταττέσθω πολεμικὰς τάξεις. Sed hac Wolfii conjectura non esse opus quivis facile intelliget.

Pag. 68.

οὐ κρίνειν ἀλλήλους —; — οὐ γράφεσθαι παρανόμων;

Eadem fere dicit Aeschines p. 583.

Ibidem.

πολλῶν ὄντων καὶ δεινῶν παρανόμων.

Bekkeri conjectura est: δεινῶς παρανόμων. Malim: δεινῶν καὶ παρανόμων cf. ad pag. 39.

Pag. 69.

ἢ ποῦ τὴν τοῦ ῥήτορος βοήθειαν καὶ δύναμιν ἐξεταζομένην εἴδομεν;

Demosth. p. 318: ταύτην (τὴν ἐμπειρίαν) εὑρήσετε ἐν τοῖς κοινοῖς ἐξεταζομένην ὑπὲρ ὑμῶν ἀεί. v. Wyttenb. animadv. ad Plutarch. T. I, p. 435.

Ibidem.

παρακρούσετε.

Recte Bekkerus emendat: παρακρούσεσθε. Forma media utitur Dinarchus p. 52. p. 73. Eadem incuria et

negligentia saepius librarii peccarunt in futuris ἐπαινέσεσθε, ἀκούσεσθε, ἐπαινέσετε codd. nonnulli apud Aeschinem p. 355. de quo futuro v. Buttmanni Gramm. max. T. II, p. 52. Elmsley ad Eurip. Bacch. p. 145. Lucian. T. IV, p. 140. et Schaefer. ad Demosth. p. 538. ἀκούσετε vulg. ap. Demosth. p. 281. cf. Werfer ad Nilum Ascet. (sive potius Joann. Geometram) in Actis Phil. Mon. T. III, fasc. 1. p. 90. De activo παρακρούειν cf. Schmidt h. l.; de propria verbi παρακρούεσθαι vi, et de decipiendi significatione accurate exposuerunt Valken. ad Ammon. animadv. p. 191. et Barlaeus ad Luciani Timon. p. 255.

Ibidem.

πείθειν τούτους, λέγοντας ὡς οὐκ ἔστιν ὑμῖν οὐδεμία σωτηρία.

Solent Graeci ad ea verba, in quibus inest significatio dicendi, ut βλασφημεῖν, ἐπιπλήττειν, κατηγορεῖν, ἐξαπατᾶν, παρακρούεσθαι, προφασίζεσθαι, σεμνύνεσθαι, φιλοτιμεῖσθαι, σχετλιάζειν, δεῖσθαι, διεξιέναι, alia, addere λέγων s. καὶ λέγει ὡς, ὅτι. Isaeus p. 11: ἰσχυρίζονται ταῖς διαθήκαις λέγοντες ὡς — Dinarch. p. 9: περιέρχεται Δημοσθένης περὶ τῆς βουλῆς βλασφημῶν λέγων ὡς — Isocrates in Antid. §. 228: τολμῶσι βλασφημεῖν περὶ αὐτῶν καὶ λέγειν ὡς —. Demosth. p. 252: ὦ βλασφημῶν περὶ ἐμοῦ καὶ λέγων, ὡς —. Isocr. Areop. c. 5: τῶν καθεστηκότων κατηγοροῦμεν καὶ λέγομεν, ὡς —. Aeschines p. 583: ἐτόλμα σεμνύνεσθαι λέγων ὅτι. ib. ἐφιλοτιμεῖτο λέγων ὅτι —. Isocr. Paneg. c. 2. Philipp. c. 7. c. 37. Demosth. p. 414: τῶν Εὐβοέων τεταραγμένων τὴν πρὸς τὴν πόλιν οἰκειότητα

Φιλίππῳ γεγενημένην, ὅτι „οὐ λελῆσθαι multorum librorum Msstorum auctoritate est καὶ λεγόντων ὅτι — ap. Aeschinem τιδιαπλέκει πρὸς τοῦτο εὐθέως ὡς οὐτ habent octo codd. λέγων ὡς —.

Ibidem.

ἐν τοῖς ἔξω τὰς ἐλπίδας ἔχετε, ταῖς κολακείαις πρὸς τοὺς ὁμολογοῦντας — τοῖς ἔξω mihi neutrius generis esse videtur. tenb. animadv. ad Plutarch. T. I, p. 469.

Pag. 71.

Τιμωρίας δ' ἕνεκα τῆς κατὰ τῶν ἐνόχ
Cf. Zeunius ad Vig. p. 630.

Ibidem.

οὐδενὶ καταχαρισάμενοι τῶν κοινῶν δικαί
καταχαρίζεσθαι cum accusativo rei solet Aeschines p. 441: τὸν ἀγῶνα καταχαριζόμ Plato in Apolog. p. 35, c: καταχαρίζεσθαι δίκαια. v. Reiskii indices ad Demosth. et H. Steph. Thes. T. IV, p. 362. Recte igitur Reiskii emendat: οὐδὲν οὐδενὶ καταχαρισάμενοι.

Pag. 72.

ἢ πᾶσιν ἀνθρώποις παράδειγμα ἐξοί ὅτι μισεῖτε τοὺς προδότας.

Demosth. p. 323: δεῖγμα δ' ἐξέφερε καθ τοῦ, ὅτι — p. 344: τούτου — τούτῳ ὑπὸ δὲ ἐξενηνοχότος περὶ αὐτοῦ. quo loco Reiskiu causa παρ' αὐτοῦ vult emendari. cf. Plato de Leg

ocr. περὶ ἀντιδ. p. 18. ed. Orelli: σημεῖον ἀρετῆς. Isocr. ep. 7. τεκμήριον ἐκ- ...cianus T. VIII, p. 67. Plura vide in Reiskii mosth. in v. δεῖγμα et ἐκφέρειν. apud Henr. s. T. I, p. 926. et Budaeum Comm. p. 508. ...cus in Acharn. v. 999: τοῦ βίου δ' ἐξέβαλε τάδε τὰ πτερὰ πρὸ τῶν θυρῶν. δεῖγμα ...um, documentum, παράδειγμα exemplar, ex- ' Permutantur haec verba inter se apud Isocr. c. 29. ubi Bekkerus pro vulgato παράδειγμα ...ῖγμα. Et verisimile est etiam hoc loco παρά- ... librariis pro δεῖγμα substitutum esse, quam- ...αδείγματα (exempla) ἐκφέρειν sit apud [De- ... p. 1482.

Ibidem.

Οὐ καταπληκτέον ἐστίν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὐδὲ ...έον, ἐὰν σωφρονῆτε, τοῖς Δημοσθένους ἐλέοις ...οινὴν καὶ δικαίαν ὑπὲρ τῆς πόλεως ἀπολογίαν. ... γὰρ ὑμῶν ἠνάγκαζε τοῦτον τὰ μὴ προσήκοντα ...ατα λαμβάνειν τὰ καθ' ὑμῶν — οὐδ' ἀπολο- ...θαι νῦν ὑπὲρ τῶν ὡμολογημένων ἀδικημάτων —. Bekkerus ἀπολογίαν in τιμωρίαν mutandum esse ...ratur. Cujus sententiae ut assentiar tantum abest, ... aptum quidem esse h. l. τιμωρίαν esse existimem. ...e enim convenit cum adjectivo κοινήν, et Dinarchi ...ntia est: Nolite Demostheni remittere officium et ...sitatem sui defendendi eam, quam et publica salus ...gnitas (κοινήν), et jus postulat judiciale (δικαίαν). ... nemo vestrum eum coëgit, ut pecuniam acciperet, nunc quisquam eum cogit, ut se defendat, sed ipse ... eam necessitatem adduxit etc. Itaque nolite De-

Φιλίππῳ γεγενημένην, ὅτι „οὐ λελήθατε ἡμᾶς“ — multorum librorum Msstorum auctoritate scribendum est καὶ λεγόντων ὅτι — ap. Aeschinem p. 424: ἀντιδιαπλέκει πρὸς ταῦτα εὐθέως ὡς οὐτ᾽ ἔλαχε recte habent octo codd. λέγων ὡς —.

Ibidem.

ἐν τοῖς ἔξω τὰς ἐλπίδας ἔχετε, ἁμιλλώμενοι ταῖς κολακείαις πρὸς τοὺς ὁμολογοῦντας. —

τοῖς ἔξω mihi neutrius generis esse videtur. V. Wyttenb. animadv. ad Plutarch. T. I, p. 469.

Pag. 71.

Τιμωρίας δ᾽ ἕνεκα τῆς κατὰ τῶν ἐνόχων.

Cf. Zeunius ad Vig. p. 630.

Ibidem.

οὐδενὶ καταχαρισάμενοι τῶν κοινῶν δικαίων.

καταχαρίζεσθαι cum accusativo rei solet conjungi. Aeschines p. 441: τὸν ἀγῶνα καταχαριζόμενος. Plato in Apolog. p. 35, c: καταχαρίζεσθαι τὰ δίκαια. v. Reiskii indices ad Demosth. et Lysiam, H. Steph. Thes. T. IV, p. 362. Recte igitur Reiskius h. l. emendat: οὐδὲν οὐδενὶ καταχαρισάμενοι.

Pag. 72.

ἢ πᾶσιν ἀνθρώποις παράδειγμα ἐξοίσετε, ὅτι μισεῖτε τοὺς προδότας.

Demosth. p. 323: δεῖγμα δ᾽ ἐξέφερε καθ᾽ ἑαυτοῦ, ὅτι — p. 344: τούτου — τοῦτο τὸ δεῖγμα ἐξενηνοχότος περὶ αὐτοῦ. quo loco Reiskius sine causa παρ᾽ αὐτοῦ vult emendari. cf. Plato de Legg. VII,

p. 788. a. Isocr. περὶ ἀντιδ. p. 18. ed. Orelli: σημεῖον ἐκφέρεις ἀρετῆς. Isocr. ep. 7. τεκμήριον ἐκφέρειν Lucianus T. VIII, p. 67. Plura vide in Reiskii ind. ad Demosth. in v. δεῖγμα et ἐκφέρειν. apud Henr. Steph. Thes. T. I, p. 926. et Budaeum Comm. p. 508. Hinc Comicus in Acharn. v. 999: τοῦ βίου δ' ἐξέβαλε δεῖγμα τάδε τὰ πτερὰ πρὸ τῶν θυρῶν. δεῖγμα est indicium, documentum, παράδειγμα exemplar, exemplum. Permutantur haec verba inter se apud Isocr. de Pace c. 29. ubi Bekkerus pro vulgato παράδειγμα edidit δεῖγμα. Et verisimile est etiam hoc loco παράδειγμα a librariis pro δεῖγμα substitutum esse, quamvis παραδείγματα (exempla) ἐκφέρειν sit apud [Demosth.] p. 1482.

Ibidem.

οὐ καταπληκτέον ἐστίν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὐδὲ προετέον, ἐὰν σωφρονῆτε, τοῖς Δημοσθένους ἐλέοις τὴν κοινὴν καὶ δικαίαν ὑπὲρ τῆς πόλεως ἀπολογίαν. οὐδεὶς γὰρ ὑμῶν ἠνάγκαζε τοῦτον τὰ μὴ προσήκοντα χρήματα λαμβάνειν τὰ καθ' ὑμῶν — οὐδ' ἀπολογεῖσθαι νῦν ὑπὲρ τῶν ὡμολογημένων ἀδικημάτων —.

Bekkerus ἀπολογίαν in τιμωρίαν mutandum esse arbitratur. Cujus sententiae ut assentiar tantum abest, ut ne aptum quidem esse h. l. τιμωρίαν esse existimem. Neque enim convenit cum adjectivo κοινήν, et Dinarchi sententia est: Nolite Demostheni remittere officium et necessitatem sui defendendi *eam*, quam et publica salus ac dignitas (κοινήν), et jus postulat judiciale (δικαίαν). *Nam* nemo vestrum eum coëgit, ut pecuniam acciperet, nec nunc quisquam eum cogit, ut se defendat, sed ipse se in eam necessitatem adduxit etc. Itaque nolite: De-

Φιλίππῳ γεγενημένην, ὅτι· „οὐ λελήθατε ἡμᾶς“ — multorum librorum Mstorum auctoritate scribendum est καὶ λεγόντων ὅτι — ap. Aeschinem p. 424: ἀντιδιαπλέκει πρὸς τοῦτο εὐθέως ὡς οὔτ᾽.. ἔλαχε recte habent octo codd. λέγων ὡς —.

Ibidem.

ἐν τοῖς ἔξω τὰς ἐλπίδας ἔχετε, ἁμιλλώμενοι ταῖς κολακείαις πρὸς τοὺς ὁμολογοῦντας. —

τοῖς ἔξω mihi neutrius generis esse videtur. V. Wyttenb. animadv. ad Plutarch. T. I, p. 469.

Pag. 71.

Τιμωρίας δ᾽ ἕνεκα τῆς κατὰ τῶν ἐνόχων.

Cf. Zeunius ad Vig. p. 630.

Ibidem.

οὐδενὶ καταχαρισάμενοι τῶν κοινῶν δικαίων.

καταχαρίζεσθαι cum accusativo rei solet conjungi. Aeschines p. 441: τὸν ἀγῶνα καταχαριζόμενοι. Plato in Apolog. p. 35, c: καταχαρίζεσθαι τὰ δίκαια. v. Reiskii indices ad Demosth. et Lysiam, H. Steph. Thes. T. IV, p. 362. Recte igitur Reiskius l. l. emendat: οὐδὲν· οὐδενὶ καταχαρισάμενοι.

Pag. 72.

ἣ πᾶσιν ἀνθρώποις παράδειγμα ἐξοίσετε, ὅτι μισεῖτε τοὺς προδότας.

Demosth. p. 323: δεῖγμα δ᾽ ἐξέφερε καθ᾽ ἑαυτοῦ, ὅτι — p. 344: τούτου — τοῦτο διὸ δεῖγμα ἐξενηνοχότος περὶ αὐτοῦ. quo loco Reiskius sine causa παρ᾽ αὐτοῦ vult emendari. cf. Plato de Legg. VII,

p. 788. a. Isocr. περὶ ἀντιδ. p. 18. ed. Orelli: σημεῖον ἐκφέρεις ἀρετῆς. Isocr. ep. 7. τεκμήριον ἐκφέρειν Lucianus T. VIII, p. 67. Plura vide in Reiskii ind. ad Demosth. in v. δεῖγμα et ἐκφέρειν. apud Henr. Steph. Thes. T. I, p. 926. et Budaeum Comm. p. 508. Hinc Comicus in Acharn. v. 999: τοῦ βίου δ' ἐξέβαλε δεῖγμα τάδε τὰ πτερὰ πρὸ τῶν θυρῶν. δεῖγμα est indicium, documentum, παράδειγμα exemplar, exemplum. Permutantur haec verba inter se apud Isocr. de Pace c. 29. ubi Bekkerus pro vulgato παράδειγμα edidit δεῖγμα. Et verisimile est etiam hoc loco παράδειγμα a librariis pro δεῖγμα substitutum esse, quamvis παραδείγματα (exempla) ἐκφέρειν sit apud [Demosth.] p. 1482.

### Ibidem.

οὐ καταπληκτέον ἐστίν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὐδὲ προετέον, ἐὰν σωφρονῆτε, τοῖς Δημοσθένους ἐλέοις τὴν κοινὴν καὶ δικαίαν ὑπὲρ τῆς πόλεως ἀπολογίαν. οὐδεὶς γὰρ ὑμῶν ἠνάγκαζε τοῦτον τὰ μὴ προσήκοντα χρήματα λαμβάνειν τὰ καθ' ὑμῶν — οὐδ' ἀπολογεῖσθαι νῦν ὑπὲρ τῶν ὡμολογημένων ἀδικημάτων —.

Bekkerus ἀπολογίαν in τιμωρίαν mutandum esse arbitratur. Cujus sententiae ut assentiar tantum abest, ut ne aptum quidem esse h. l. τιμωρίαν esse existimem. Neque enim convenit cum adjectivo κοινήν, et Dinarchi sententia est: Nolite Demostheni remittere officium et necessitatem sui defendendi *eam*, quam et publica salus ac dignitas (κοινήν), et jus postulat judiciale (δικαίαν). *Nam* nemo vestrum eum coëgit, ut pecuniam acciperet, nec nunc quisquam eum cogit, ut se defendat, sed ipse se in eam necessitatem adduxit etc. Itaque nolite De-

mostheni remittere officium et necessitatem sui defendendi —. *κοινόν* est, quod pertinet ad omnes, ad civitatem, ad rempublicam; eamque defensionem etiam *ὑπὲρ τῆς πόλεως* esse dixit Dinarchus, ex qua manifestum fieret, non ad civitatem universam pervenisse illam pecuniam, quae existimatio ne ad Graecos et ad Alexandrum veniret, timere se dixit Dinarchus supra p. 65. et saepius. *Haec* defensio ne Demostheni remittatur Dinarchus judices monet, non id, ne *defensio* omnino remittatur. Quanam enim graviori poena affici poterat Demosthenes, quam ademta sui defendendi facultate? Pergit inde orator ostendere, *qualem* defensionem debeant admittere judices, monens, ne lamentis lacrymisve Demosthenis decipi se sinant. p. 73: *μὴ οὖν ἀνέχεσθε αὐτοῦ κλαίοντος καὶ ὀδυρομένου.* ib. *καὶ ὅταν Δημοσθένης ἐξαπατῆσαι βουλόμενος καὶ παρακρουόμενος ὑμᾶς οἰκτίζηται καὶ δακρύῃ.* p. 75: *καὶ ὅταν ἀναβαίνῃ τις συνηγορήσων Δημοσθένει* etc. *μὴ ἀποδέχεσθε, ἀλλὰ κελεύετε ἀπολογεῖσθαι περὶ τῶν κατηγορημένων.* Idem saepe admonentur judices ab oratoribus. Aeschines p. 593: *οὕτω δὲ καὶ τὸν Δημοσθένην ἀξιώσατε ἀπολογεῖσθαι πρὸς τὸν τῶν ὑπευθύνων νόμον πρῶτον* etc. — *ἐὰν δὲ ὑμῶν δέηται συγχωρῆσαι αὐτῷ περὶ τῆς τάξεως τοῦ λόγου, κατεπαγγελλόμενος ὡς ἐπὶ τῇ τελευτῇ τῆς ἀπολογίας λύσει τὸ παράνομον, μὴ συγχωρεῖτε, μηδ' ἀγνοεῖθ' ὅτι πάλαισμα τοῦτ' ἐστὶ δικαστηρίου. οὐ γὰρ εἰσαῦθίς ποτε βούλεται πρὸς τὸ παράνομον ἀπολογεῖσθαι, ἀλλ' οὐδὲν ἔχων δίκαιον εἰπεῖν ἑτέρων παρεμβολῇ πραγμάτων εἰς λήθην ὑμᾶς βούλεται τῆς κατηγορίας ἐμβαλεῖν.* — *οὗτος κλάει μὲν ῥᾷον ἢ ἄλλοι γελῶσιν.* cf. Demosth. p. 780. p. 1364.

Pag. 73.

πολὺ γὰρ ἂν δικαιότερον ἐλεήσαιτε τὴν χώραν —. ἣ τοὺς ἐξ αὐτῆς γεγενημένους ὑμᾶς ἱκετεύει, παραστησαμένη τὰ ὑμέτερα τέκνα καὶ γυναῖκας —

ἂν ἐλεήσαιτε edidit Bekkerus pro ἂν — ἐλεήσετε, ut est in codicibus omnibus. Recte. cf. Bremius in Jahnii Annal. II, II, p. 315. Heindorfius ad Plat. Phaedonem p. 22: „Indicativo futuri junctum hoc ἂν non tentem ego absque librorum auctoritate." v. editorem Lipsiensem editionis Wyttenbachianae p. 138.

Pro τοὺς ἐξ αὐτῆς γεγενημένους ingeniose Wolfius corrigi jubet: τοὺς ἐν αὐτῇ γεγ. Xenoph. Cyrop. III, 3, 44: ὑπὲρ τῆς γῆς, ἐν ᾗ ἔφυτε. Lucianus T. VIII, p. 137: ἀγαπῶσι τὴν γῆν, ἐφ' ἧς ἐγένοντο καὶ ἐτράφησαν. Livius V, 30: solum, *in quo nati* essent et XXI, 53. Caesar de bello Gall. V, 12: Britanni — quos *natos in insula ipsa* memoria proditum dicunt. τὰ ἐκ τῆς γῆς φυόμενα Plat. Polit. X, p. 596. Theag. p. 121, b. Laches p. 198, e. Xenoph. Cyrop. VIII, 8, 14. Memorab. IV, 3, 10. et 8, 7. τὰ ἐκ τῆς γῆς γιγνόμενα Plat. Cratyl. p. 409, a. τὰ ἐν τῇ γῇ φυόμενα Plato Symp. p. 186. *quae oriuntur e terra* Cic. de Nat. D. II, c. 19. et c. 42. *quae gignuntur e terra.* de Fin. V, c. 9. Acad. I, 7. de Nat. D. II, 10. 11. 12. 47. *quae generantur in terra* Cato maj. c. 15. sunt *herbae*. Sed Isocrates in Paneg. c. 4. dixit: οὕτω καλῶς καὶ γνησίως γεγόναμεν (Athenienses) ὥστ' ἐξ ἧσπερ ἔφυμεν, ταύτην ἔχοντες ἅπαντα τὸν χρόνον διατελοῦμεν. et Panath. c. 48. Persuasum enim erat Atheniensibus se esse autochthones. Similiter Livius I, c. 8:

κρούσασθαι) Miror equidem hanc in dicendo inconstantiam, cujus causam video nullam." Reiskius. „Causa in Dinarchi arbitrio sita est." Schmidt. Hic certe acu tetigit. Isocrat. Paneg. c. 4: τὸν μὴ μόνον ἐπίδειξιν ποιούμενον, ἀλλὰ καὶ διαπράξασθαί τι βουλόμενον. Panath. c. 1: τῶν πονεῖν ἐθελόντων καὶ σφόδρα προσεχόντων τὸν νοῦν. Aeschines p. 535: ἔλαθεν ὑφελόμενος καὶ μετήνεγκεν. p. 525: νῦν ὁμηρεύσοντες — μέλλουσιν ὡς Ἀλέξανδρον ἀναπέμπεσθαι καὶ — κριθησόμενοι, quo loco major esset vis sententiae, si κριθήσονται, quod est in codd. compluribus, restitueretur. Demosth. p. 445: τοῦθ' οὗτοι πράττοντες φαίνονται, ἐγὼ δ' οὐχὶ δυνηθεὶς ἀπελθεῖν, ἀλλὰ μισθωσάμενος πλοῖον κατακωλυθεὶς ἐκπλεῦσαι. ubi unus cod. habet ἐκωλύθην, alii quinque κατεκωλύθην, quod praeferendum esse judico. Aeschines p. 34: ὁ νομοθέτης ἀπιστῶν φαίνεται καὶ διαρρήδην ἀποδεικνυσιν. in cod. uno est ἀποδεικνύων. Demosth. p. 734: περὶ πλείονος φαίνῃ τοὺς κλέπτας ποιούμενος καὶ — νόμον τιθείς. ubi codd. F.Σ: τίθης. Demosth. p. 269: ἄρχει τοῦ κακῶς λέγειν καὶ λόγους τινὰς διασύρει. quinque codd.: διασύρειν. p. 320: εἶτα σὺ φθέγγῃ καὶ βλέπειν εἰς τὰ τουτωνὶ πρόσωπα τολμᾷς. p. 1168: ἐψεύδετο καὶ ἀναισχυντεῖν ἐπεχείρει p. 1218: οὔτε οὗτος ἤθελε διαδέχεσθαι οὔτε — ἀπεδίδου. p. 805: παρακρούσασθαι ζητεῖ καὶ φενακίζει. cod. unus: φενακίζειν. p. 855: φενακίζετε καὶ τουτουσὶ παρακρούσασθαι ζητεῖτε. p. 411: ἐκλελύσθαι μοι δοκεῖτε — καὶ οὐ φυλάττεσθαι οὐδὲ φροντίζειν alii: φυλάττεσθε οὐδὲ φροντίζετε:

ζετε. cf. Isocr. de Pace c. 11. Demosth. p. 287. p. 577: οἶμαι αὐτὸν οὐδὲ — ὀκνήσειν —, ἀλλ' ἅπερ —, ταῦτα καὶ νῦν ἐρεῖν. ita codd. kr. caeteri ἐρεῖ. Isocrat. Panath. c. 22: οἶμαι δὲ τοὺς ἀηδῶς ἀκούοντας τοῖς μὲν εἰρημένοις οὐδὲν ἀντερεῖν —, κατηγορεῖν δὲ τῆς πόλεως ἐπιχειρήσειν — καὶ τὰς δίκας — διαβαλεῖν καὶ μάλιστα διατρίψειν etc. codices, quibus editores ante Bekkerum erant usi, habent ἐπιχειροῦσιν — διαβαλοῦσι — διατρίψουσι. Aeschines p. 178: οὐχ ἅμα Τίμαρχον ἀπολῦσαι ὁμολογήσετε καὶ τὴν κοινὴν παιδείαν ἀνατρέψετε. ita edidit Bekkerus, melius, ut mihi videtur, vulg: ἀνατρέψαι. Lycurg. in Leocr. p. 76. ed. Pinzg.: Δέομαι δ' ὑμῶν, ὦ 'Αθηναῖοι, ἀκοῦσαί μου — καὶ μὴ ἄχθεσθαι — ἀλλὰ τοῖς αἰτίοις ὀργίζησθε —. Melius Bekkerus ex cod. A: ὀργίζεσθαι. Cicero pro Ligar. c. 1: Quum id neque per te *scires*, neque *audire potuisses*, alii: *scire*. Similis est varietas apud Cic. pro Sextio c. 6. Cf. Caesar de bello Gall. VII, c. 58. et lectiones varias. Haec pleraque non facile est dijudicare; in aliis ut apud Demosth. p. 265. Aeschin. p. 453. tanta fuit librariorum negligentia, ut sine negotio verum a falso possit distingui.

Demosth. p. 310: τί προσῆκεν ἢ τί δίκαιον ἦν edidit Bekkerus; verum mihi videtur quod est in codd. sex: τί προσῆκον ἦ —. Idem Demosth. p. 230: ἔστι δ' ἀναγκαῖον — καὶ προσῆκον ἴσως. p. 537: οὐ γάρ ἐστι δίκαιον οὐδὲ προσῆκον. (Isocrates Antidos. §. 92: προσήκει καὶ δίκαιόν ἐστιν.) Hoc enim animadvertisse mihi videor, quum adjectivum aliquod cum verbo esse conjungitur, adjungiturque cum particula καί verbum aliud a Germanis consuetudine sua

verbum finitum, a Graecis autem et a Romanis verbum infinitum i. e. participium poni solere. Demosth. p. 441: τίς ἐστιν οὕτως ἀνήκοος καὶ σφόδρα μισῶν τὴν πόλιν. Isocr. ad Philipp. c. 6: ἐστὶ δὲ τὸ μὲν ἰδίᾳ σοι τιμὴν φέρον, τὸ δὲ — κοινῇ χρήσιμον. Paneg. c. 18: ἔστι γὰρ ἀρχικώτατα τῶν γενῶν καὶ μεγίστας δυναστείας ἔχοντα Σκύθαι. Demosth. p. 229: τοῦτο οὔτε ὀρθῶς ἔχον οὔτε πολιτικὸν οὔτε δίκαιόν ἐστι. et p. 25. p. 503. p. 505. p. 759. p. 435: ταῦτα μέν ἐστι φοβερὰ καὶ — προνοίας δεόμενα. p. 281: ἦν — φοβερὸν καὶ φυλακῆς πολλῆς δεόμενον. idem p. 86. Plato de Legg. VII, p. 798, d: μέγιστά τε καὶ πλείστης εὐλαβείας δεόμενα ἂν εἴη. Lucian. T. III, p. 206: μικρόν ἐστι καὶ βραχείας τινὸς ἐξετάσεως δεόμενον. T. VIII, p. 42: οὐδὲ ἁπλοῦν ἐστι τοῦτο — ἀλλὰ πολλῆς τύχης δεόμενον. Cic. de Off. II, c. 18: conveniet autem in dando *munificum esse* — in omnique re contrahenda — *aequum* et *facilem*, multa multis de jure suo *cedentem*, a litibus vero — *abhorrentem*. Academ. II, c. 8: illud est *album*, hoc *dulce*, *canorum* illud, hoc bene *olens*, hoc *asperum*. Cornel. Nep. Epaminond. c. 3: Erat enim *modestus*, *prudens*, temporibus sapienter *utens* — *clemens*, amicorum *ferens* injurias. Cic. Acad. I, c. 5: Quid *consentiens* sit, quid *repugnet*; quo loco sunt, qui repug*nans* velint corrigi. Sed v. Goerenz. Cic. pro Marcello c. 7: Quis est omnium tam *ignarus* rerum — tam nihil unquam nec de sua nec de communi salute *cogitans*. De Orat. I, c. 52: Quis philosophus tam *mollis* — tam omnia ad voluptatem *referens*. Caesar de bello Gall. III, c. 9: *mollis* ac minime *resistens* ad calamitates perferendas mens eorum est. Caeterum saepius

participia pro adjectivis posita inveniuntur, ut *conveniens*, *congruens est.* πρέπον, προσῆκόν ἐστιν. Dinarchus p. 63: τοῦτο — ὡς ἔστι καλῶς ἔχον.

De verbo οἰκτίζεσθαι v. Doederlein lateinische Synonyme P. II, p. 173.

Ibidem.

ὅταν Δημοσθένης — οἰκτίζηται καὶ δακρύῃ, ὑμεῖς εἰς τὸ τῆς πόλεως σῶμα ἀποβλέψαντες καὶ τὴν πρότερον δόξαν αὐτῇ ὑπάρχουσαν ἀντίθετε —. εὑρήσετε γὰρ τοῦτον μὲν — ἀντὶ — ἀγνῶτος καὶ οὐδεμίαν πατρικὴν δόξαν παρὰ τῶν προγόνων παρειληφότος ἔνδοξον γεγενημένον, τὴν δὲ πόλιν οὐκ ἀξίως ἑαυτῆς οὐδὲ τῆς τῶν προγόνων δόξης διακειμένην.

σῶμα corpus quamvis dici possit esse civitatis ut apud Lucianum T. VII, p. 175. πόλιν γὰρ οὐ τὰ οἰκοδομήματα ἡγούμεθα εἶναι — ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὥσπερ σῶμά τι ἑδραῖον — ὑπάρχειν. — ψυχὴ — τοῦ σώματος τῆς πόλεως. corpus civitatis v. Schelleri lexicon et Nizolii indic. Cicer., tamen neque ea hujus nominis notio, quae opposita est animo, τῇ ψυχῇ, neque ea, quae consuetudine sermonis latini designat civitatem conjunctam et universam, apta est h. l.. Quare, si incorruptus est hic locus, statuendum erit σῶμα redundare, ut sit τὸ τῆς πόλεως σῶμα pro τὴν πόλιν positum. Dicunt autem Graeci τὸ σῶμα παρέχειν τοῖς στρατηγοῖς τάξαι. Lycurg. contra Leocr. p. 171: ἐφ' ὧν οὐδενὸς τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ παρέσχετο τάξαι, ubi Bekkerus malle se dixit παρέσχε, allatis caeteris locis orationis Lycurgeae, in quibus est eadem locutio, modo addas, quod addi jubet Bekkerus in add. §. 147. Non adjecto verbo σῶμα Isocrat. Callim. c. 20:

*παρέσχεν αὐτὸν τάξαι τοῖς στρατηγοῖς.* Atque ita saepe *σῶμα*, *σώματα* de militibus dicitur v. Lobeck ad Phrynich. p. 378. de captivis et servis Aeschines p. 120. v. Lobeck ib. Schwebelius ad Onosand. p. 106. Gataker ad Antonin. p. 39. ed. Lond. Nonnunquam *σῶμα* est persona v. Hoogeveen ad Vig. p. 147. et lexicon Xenoph. s. v. Poëtae et praecipue tragici etiam liberius *σῶμά μου*, *δέμας μου* dicunt pro *ἐγώ*. Sed qui dixerit *σῶμα τῆς πόλεως* pro *ἡ πόλις* vel simile quid, inveni neminem. Atque haec loquendi consuetudo satis est argumenti latere mendum in nomine *σῶμα*. Ex eo autem, quod cum verbis *ἀποβλέψαντες εἰς τὸ τῆς πόλεως σῶμα* conjuncta sunt verba: *καὶ τὴν πρότερον δόξαν αὐτῇ ὑπάρχουσαν* colligitur pro verbo *σῶμα* ponendum esse verbum aliud, quod fere idem declaret; atque hoc ipsum nomen eruere quivis poterit ex iis, quae sequuntur: *τὴν δὲ πόλιν οὐκ ἀξίως ἑαυτῆς οὐδὲ τῆς τῶν προγόνων δόξης διακειμένην.* Scribendum est igitur: *εἰς τὸ τῆς πόλεως ἀξίωμα καὶ τὴν πρότερον δόξαν αὐτῇ ὑπάρχουσαν ἀποβλέψαντες.* Dinarch. p. 102: *εἰς ἀδοξίαν αἰσχρὰν ἀγαγεῖν τὸ τῆς πόλεως ἀξίωμα.* p. 96: *ἀπέδοτο τὸ τῆς ἡγεμονίας ἀξίωμα. τὸ τῆς πόλεως ἀξίωμα* Aeschines p. 632. p. 277. p. 250. cf. Demosth. p. 424. *ἀξίωμα καὶ τιμή* Xenoph. Cyrop. V, 5, 34.

### Ibidem.

*ἐξ οὗ προσελήλυθεν εἰς τὸ πολιτεύεσθαι.* „malim *πρός*, Bekk. cod. Z. habet *προελήλυθεν.* Dinarch. p. 84: *οὐδεπώποτε ἐξ οὗ* (*χρόνου* scilicet, quod Schmidtii causa moneo) *πρὸς τὴν πολιτείαν προσελήλυθε.* ubi codd. tres habent; *πόλιν.* et cod. Z:

εἰσελήλυθε. Aeschin. p. 525: ἐξ ὅτου Δημοσθένης πρὸς τὴν πολιτείαν προσελήλυθεν. εἰς est in codd. ekh. προελήλυθεν el. παρελήλυθεν h. Haec librariorum negligentia sunt orta. Graeci dicere solent: προσιέναι, προσέρχεσθαι πρὸς τὴν πόλιν, πρὸς τὰ τῆς πόλεως, πρὸς τὴν πολιτείαν, πρὸς τὰ κοινά, τοῖς κοινοῖς Demosth. p. 429. Demades p. 267. τῷ πολιτεύεσθαι Aeschin. epp. p. 694. ἐπὶ τὰ κοινά [Demosth.] p. 1426. παρελθεῖν ἐπὶ τὰ κοινά Aelian. Var. Hist. X, c. 17. πλησιάζειν πρὸς τὴν πολιτείαν Lucianus T. VII, p. 178. Romani: *accedere ad rempublicam*, id est, accedere ad remp. ita, ut in animo sit accedenti negotia publica suscipere. προσέρχεσθαι εἰς τὸ πολιτεύεσθαι et τῷ πολιτεύεσθαι idem mihi videtur esse, quod dicunt Romani *ingredi in remp.* Cic. in orat. in P. Vatinium c. 3. de Provinc. Consul. c. 17. A. Hirtius de bello Afric. c. 22.

Ibidem.

μισθοῦ τὰς δίκας λέγοντας.

δίκην λέγειν i. e. causam dicere Isocr. Antidos. p. 14. Orelli. Isaeus p. 255. Theognis p. 696.

Pag. 75.

μὴ ἀποδέχεσθε αὐτῶν ἀλλὰ κελεύετε ἀπολογεῖσθαι περὶ τῶν κατηγορημένων.

Plato in Protag. p. 319, c: ἐὰν δέ τις ἄλλος ἐπιχειρῇ αὐτοῖς ξυμβουλεύειν — οὐδέν τι μᾶλλον ἀποδέχονται, ἀλλὰ καταγελῶσι καὶ θορυβοῦσιν, ἕως ἂν ἢ αὐτὸς ἀποστῇ ὁ ἐπιχειρῶν λέγειν καταθορυβηθείς — Accurate de hoc vocabulo ejusque constructione exposuit Budaeus in comment. p. 701.

Pag. 76. et 77.

Ἐγὼ μὲν οὖν, ὅσον εἰς τὸ μέρος τοὐμὸν τῆς κατηγορίας ἧκει βεβοήθηκα, τἄλλα πάντα παριδὼν πλὴν τοῦ δικαίου καὶ τοῦ συμφέροντος ὑμῖν. οὐκ ἐγκαταλέλοιπα τὴν πόλιν, οὐ χάριν προὐργιαιτέραν τῆς τοῦ δήμου χειροτονίας ἐποιησάμην.

De εἰς τὸ μέρος τ. v. Gronov. ad Lucian. T. I, p. 242. qui laudat h. l. Eundem finem Aeschinis oratio in Ctesiph. habet: Ἐγὼ μὲν οὖν — βεβοήθηκα καὶ εἴρηκα. v. ad h. l. Brodaeus in edit. Reisk. βεβοήθηκα est, non deserui causam publicam, s. non defui reip. Dinarch. p. 68. γέγραπταί σοι ψήφισμα — πολλῶν ὄντων καὶ δεινῶν καὶ παρανόμων, ὧν Δημάδης γέγραφε; — εἰσήγγελκας —; ἔπειτα ποῦ τῆς εὐνοίας τῆς σῆς ὁ δῆμος ἔλαβε πεῖραν ἢ ποῦ τὴν τοῦ ῥήτορος βοήθειαν καὶ δύναμιν ἐξεταζομένην εἴδομεν; v. Aeschines p. 27: ὁρῶν δὲ τὴν πόλιν μεγάλα βλαπτομένην ὑπὸ Τιμάρχου τουτουὶ δημηγοροῦντος παρὰ τοὺς νόμους καὶ αὐτὸς ἰδίᾳ συκοφαντούμενος ἕν τι τῶν αἰσχίστων ἡγησάμην εἶναι μὴ βοηθῆσαι τῇ τε πόλει καὶ τοῖς νόμοις καὶ ὑμῖν καὶ ἐμαυτῷ. Demosth. p. 515. Hinc Comicus in Pluto v. 912.

Συκοφάντ. Οὐ γὰρ προσήκει τὴν ἐμαυτοῦ μοι πόλιν
εὐεργετεῖν μ', ὦ κέπφε, καθ' ὅσον ἂν σθένω;
Χρεμυλ. εὐεργετεῖν οὖν ἐστι τὸ πολυπραγμονεῖν;
Συκοφ. τὸ μὲν οὖν βοηθεῖν τοῖς νόμοις τοῖς κειμένοις,
καὶ μὴ 'πιτρέπειν, ἐάν τις ἐξαμαρτάνῃ.

## Dinarchi oratio in Aristogitonem.

Pag. 77.

ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ πλείω χρόνον ἢ ἔξω διατέτριφε.

Theophrast. περὶ ἀπονοίας Charact. 6: τὸ δεσμωτήριον πλείω χρόνον οἰκεῖν ἢ τὴν αὑτοῦ οἰκίαν. ad quem locum v. Casaubonus p. 90. (ed. Fisch.) qui hunc quoque locum laudat.

Pag. 78.

μοι δοκεῖ — τὸν ἀγῶνα αὑτῷ ἀσφαλῆ εἶναι νομίζων, διαπειρασόμενος ἥκειν τῆς ὑμετέρας γνώμης.

Demosth. p. 1288: οὐ τῷ δικαίῳ πιστεύων, ἀλλὰ διάπειραν ὑμῶν λαμβάνειν βουλόμενος. Lysias p. 867: τὴν ὑμετέραν ψῆφον καταπειράσοντες εἰσεληλύθασιν. Antiphon p. 52: ἀποπειρώμενοι τῆς ὑμετέρας ψήφου.

Ibidem.

τοῦτο — ἂν θεὸς θέλῃ καὶ ὑμεῖς σωφρονῆτε.

De ἂν θεὸς θέλῃ v. Berglerus ad Aristoph. Plut. v. 347. Animadvertendus etiam est h. l. usus particulae *καί*. Xenoph. Hist. Gr. V, 1, 14: ἐὰν — θεὸς θέλῃ καὶ ὑμεῖς συμπροθυμῆσθε. Aeschines p. 444.

Ibidem.

*πονηρίαν γὰρ ἀρχομένην μὲν κωλῦσαι τάχα τις κολάζων δυνηθείη, ἐγκαταγηρακυῖαν δὲ καὶ γεγευμένην τῶν εἰθισμένων τιμωριῶν ἀδύνατον εἶναι λέγουσιν.*

Omne malum nascens facile opprimitur, inveteratum fit robustius. Cic. Philipp. V, c. 11. cf. pro Milone c. 12. Xenoph. de re eq. 4, 2.

Pro τάχα τὶς scribendum est τάχ' ἄν τις, ut emendavit Bekkerus v. Pinzger.

Pag. 79.

*εἰ μὲν οὖν ἐγγενήσεσθαι βούλεσθε δευσοποιὸν ἐν τῇ πόλει πονηρίαν, διαφυλάττειν ὑμᾶς Ἀριστογείτονα δεῖ καὶ ἐᾷν ὅ, τι ἄν τις βούληται ἐν τῇ πόλει διαπράττεσθαι.*

Cic. in Verr. II, III, c. 95: Quapropter si vos semel in judicando finem aequitatis et legis transieritis, scitote vos nullum caeteris in aestimando finem improbitatis et avaritiae reliquisse. Videte igitur, quam multa simul a vobis postulentur. Absolvite eum, qui se fateatur maximas pecunias cum summa sociorum injuria cepisse. Non est satis. Sunt alii quoque complures, qui idem fecerint. Absolvite etiam illos, si qui sunt, ut uno judicio quam plurimos improbos liberetis. Ne id quidem satis est. Facite, ut caeteris posthac idem liceat. v. Cic. de In-

vent. I, c. 53. Plato in Protag. p. 324, b: ὁ μετὰ λόγου ἐπιχειρῶν κολάζειν οὐ τοῦ παρεληλυθότος ἕνεκα ἁμαρτήματος τιμωρεῖται (οὐ γὰρ ἂν τό γε πραχθὲν ἀγένητον θείη) ἀλλὰ τοῦ μέλλοντος χάριν, ἵνα μὴ αὖθις ἀδικήσῃ μήτε αὐτὸς οὗτος μήτε ἄλλος τις ὁ τοῦτον ἰδὼν κολασθέντα. — ἀποτροπῆς γοῦν ἕνεκα κολάζει. ταύτην οὖν τὴν δόξαν πάντες ἔχουσιν, ὅσοιπερ τιμωροῦνται καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ. Hoc idem oratores saepius monent. Hinc etiam illud ἵνα παράδειγμα γένηται τοῖς ἄλλοις Dinarch. p. 44. Miror igitur Bekkerum hoc loco τις deleri voluisse, praesertim cum verbis ἐγγενήσεσθαι δευσοποιὸν ἐν τῇ πόλει πονηρίαν, quae antecedunt, declaret Dinarchus, fore, ut ea improbitas in universam invadat civitatem penitusque insideat, nisi Aristogitonis poena et exemplo coerceatur hominum cupiditas.

Ibidem.

τὰς προφάσεις καὶ τοὺς φενακισμοὺς ἐκκόψατε αὐτοῦ.

Lysias p. 820: ἵν' αὐτῶν ἐκκόψῃ τὰς συκοφαντίας. Isaeus p. 224. Plato Charmid. p. 155. Lucian. T. VI, p. 243. Plutarch. vita Demosth. c. 23. Moral. T. I, p. 160. p. 226. p. 320. p. 342.

Ibidem.

ἐκκαθάρατε — τὴν δωροδοκίαν ἐκ τῆς πόλεως.

Diphili fragm. p. 224. Hertel. τοιοῦτον ἐκκαθαίρομεν γένος. (sycophantarum aliorumque id genus hominum). Lucian. T. II, p. 39. Hercules ἐκκαθαίρων τὸν βίον vacuefecit scil. latronibus, hominibusque sce-

lestis. V. Interprett. ad Xenoph. Ephes. p. 266. et Wyttenb. in ep. crit. p. 143. Aeschylus Suppl. v. 266: χθόνα τήνδ' ἐκκαθαίρει κνωδάλων βροτοφθόρων. V. H. Steph. Thes. T. II, p. 5. Wyttenbach. ad Plutarch. Moral. animadv. T. I, p. 407: „Satis apparet in dictionibus καθαίρειν τι purgare, expurgare quid, illud τί posse utrumque esse et rem purgatam et sordes purgando ejectas." De verbo latino *purgare* v. Fr. Gronov. ad Liv. XXVIII, c. 19. Dicitur igitur et τὴν δωροδοκίαν ἐκκαθαίρειν et τὴν πόλιν, et τὴν πόλιν τῆς δωροκίας, sed ἐκκαθαίρειν τι ἔκ τινος, ut hoc loco legitur, inusitatum loquendi genus videtur.

Pag. 80.

μέτριος τὸν τρόπον.

Laudat h. l. Lobeck. ad Phrynich. p. 83. ibique etiam μέτριος τῷ τρόπῳ graece dici ostendit.

Pag. 81.

αὐτὸν δὲ τοῦτον, ὅτ' εἰς τὸ δεσμωτήριον τὸ πρῶτον ἀπήχθη — τοιαῦτα τολμήσαντα ποιεῖν αὐτούς, ὥστ' ἐκείνους ἀποψηφίσασθαι μήτε πῦρ ἐναύειν τούτῳ —

„αὐτοὺς pro τοὺς αὐτοῦ scil. ὄντας." Reisk. Immo αὐτοῦ emendandum esse, vel ex sequenti pronomine ἐκείνους apparet.

πῦρ ἐναύειν. Erat lex Athenis: ὑποφαίνειν ὁδὸν τοῖς πλανωμένοις καὶ κοινωνεῖν κατὰ τὸν βίον ὕδατος ἢ πυρός. V. Beierus ad Cic. Off. T. II, p. 277. Wesseling. ad Herodot. p. 614. Solebant autem πῦρ ἐκ τῶν γειτόνων ἀνάπτεσθαι. Xenoph. Memorab. II, 3, 12: οὔκουν — καὶ τῷ γείτονι βούλει ἀρέσκειν, ἵνα

σοι καὶ πῦρ ἐναύῃ, ὅταν τούτου δέῃ etc. Lysias p. 15. Plutarch. Moral. T. I, p. 166. Quibus igitur aqua et igni interdicebatur, ii gravissima hac poena quasi exterminabantur ex societate humana. Lucianus T. V, p. 105: ἐς κόρακας, οὐκέτι τὸν τοιοῦτον οὔτε στέγη τις ἐδέχετο, οὔτε πυρὸς οὔτε ὕδατος ἐκοινώνει, ἀλλ' ἔδει γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι, ὡς ἀσεβῆ καὶ ἄθεον.

Ibidem.

τοῖς ἐκ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων κακούργοις ἀνηγμένοις.

Hoc loco simili errore, quo supra συνανελογεῖτο pro συναπελογεῖτο erat scriptum, ἀνηγμένοις in textum videtur venisse pro ἀπηγμένοις. Dicitur enim ἀπάγειν εἰς τὸ δεσμωτήριον, ut ipse Dinarchus bis hac pagina est locutus. Aeschines p. 539: ἀπάξειν εἰς τὸ δεσμωτήριον. v. Budaei comment. p. 265. ἀπάγεσθαι εἰς τὰς λατομίας Diodor. Sic. T. II, p. 8. *in lautumias abduci* Cic. in Verr. II, V, c. 56. *in lautumias deduci* ibid. c. 27. *in carcerem deduci* de Invent. II, c. 55.

Ibidem.

ὥστε μηδ' ἐκείνοις τῶν ἴσων ἀξιοῦσθαι τοῖς ἄλλοις.

ἀξιοῦσθαί τινι pro ἀξιοῦσθαι ὑπό τινος confirmatur Xenophontis loco Anabas. IV, 6, 16: εἴπερ ὑμῖν οἱ κράτιστοι ἄρχειν ἀξιοῦνται. quem locum recte a Kruegero explicatum esse, intelligitur ex hoc Dinarchi loco. Similis videtur esse usus dativi cum adjectivo ἄξιος conjuncti. Demosth. p. 584: πάντα γὰρ τὰ αἴσχιστα ἔνεστιν ἐν τῷ πράγματι. εἰμὶ δ' οὐ τούτων ὑμῖν ἄξιος. Eurip. Hecub. v. 313. v. Berglerus ad

Aristoph. Nub. v. 473. et Herbst ad Xenoph. Memorab. I, 1, 1.

Ibidem.

εἰ ἦν ἕτερός τις τόπος ἀνοσιώτερος ἵνα ἐξῆν ἀπάγειν τοὺς ἐκ δεσμωτηρίου κλέπτοντας.

Reiskius: „τοὺς ἐκ δεσμωτηρίου κλέπτοντας num τά interponendum?" Minime vero; est enim: ἵνα ἐξῆν ἀπάγειν ἐκ δεσμωτηρίου τοὺς ἐν δησμωτηρίῳ κλέπτοντας. „In formulis ex articulo et nominibus, quibus praepositio aliqua praemissa est, compositis ea ponitur praepositio, quam poni jubet ingeninm et natura verborum, quae formulis illis addita sunt." Fischer. „Constans et perpetua haec ratio in praepositionibus motum alicunde significantibus, ἀπὸ, ἐκ, παρά." Heindorf. ad Plat. Phaedonem p. 92. Exempla plura proposuit Fischerus; pauca oratorum exempla adjiciam. Demosth. p. 284: τοὺς ἐκ τῶν σκηνῶν τῶν κατὰ τὴν ἀγορὰν ἐξεῖργον. Dinarch. p. 90: τὸν ἐκ Μήδων χρυσὸν ἤγαγεν εἰς Πελοπόννησον. Demosth. p. 428: τὸν χρυσὸν τὸν ἐκ τῶν βαρβάρων εἰς τοὺς Ἕλληνας ἤγαγον. Aeschines p. 487: τὴν ἐκ Πελοποννήσου πρεσβείαν — ἔφη βούλεσθαι ὑμῖν ἀπαγγεῖλαι. quo loco codd. alii εἰς Πελοπόννησον. Livius I, 7: Reddita inclusarum ex spelunca boum vox convertit Herculem. Eundem in modum praepositionem παρά positam esse existimo apud Dinarch. p. 42: τὸν παρ' αὐτῶν ἀποστερήσαντα τὸ ναῦλον τὸν πορθμέα — πρὸς ὑμᾶς ἀπέφηνε. et p. 43.

Pag. 82.

περὶ Ἀριστογείτονος μέλλοντες φέρειν τὴν ψῆφον ἐλεεῖτε, ὃς τὸν αὑτοῦ πατέρα κακῶς διατιθέμενον ὑπὸ λιμοῦ οὐκ ἠλέησεν.

ἐθέλησεν est in cod. Z. quod certe potest aliqua ratione confirmari; sed etiamsi complurium codd. auctoritate comprobaretur, tamen ἠλέησεν esset praeferendum; posito enim ἐθέλησεν orationem languidiorem necesse est fieri. Antiphon. p. 618: πῶς οὖν ταύτην ἐλεεῖν ἄξιον — ἥτις αὐτὴ οὐκ ἠξίωσεν ἐλεῆσαι τὸν αὑτῆς ἄνδρα. Aeschin. p. 179: τίνα δ' ἂν οὗτος ἐλεήσειεν ὁ αὐτὸν οὐκ ἐλεήσας. V. Demosth. p. 440. p. 546. p. 547. Matth. Evang. c. 18, 33. Dinarch. p. 97: — δεῖ — αἰσχυνθῆναι τοὺς ἠδικημένους (ὑμᾶς sc.) ὃς οὐκ ᾔσχύνθη τοιαῦτα πράττων.

## Pag. 83.

οὐκ Ἀριστογείτων ἐστὶν — ὁ — ψευσάμενος, ὥσθ' ὑμᾶς — πέντε ταλάντων τιμῆσαι τοῦτον, ὅσονπερ ἦν ἐπὶ τῇ τῶν παρανόμων γραφῇ τίμημα ἐπιγεγραμμένον; ὁ οὗτος πρὶν ἐκτῖσαι τοῦτο, συκοφαντῶν τὸν ἐντυγχάνοντα ὑμῶν — διατετέλεκεν —. οὐ τὸ τελευταῖον οὗτος ἐνδειχθεὶς — ἐκάθιζεν;

In verbis ὁ οὗτος mendum aliquod latere nemo non videt; videtur scribendum esse ὁ αὐτός —. aut ὁ αὐτὸς οὗτος —.

## Pag. 84.

ὃν — φυλάξαι δ' οὐθ' οἱ ἕνδεκα δεδύνηνται.

Laudat h. l. Wesseling. ad Diod. Sic. T. I. p. 624.

## Ibidem.

ὃς ἀγαθὸν μὲν ὑμᾶς πεποίηκεν οὐδεπώποτε, ἐξ οὗ πρὸς τὴν πολιτείαν προσελήλυθεν.

„Malim οὐδὲν οὐδεπώποτε" Bekkerus. Melius et facilius emendatur: οὐδὲν πώποτε.

Ibidem.

Demadem et Demosthenem ἐτιμωρήσασθε — οἷς εἰ μὴ πάντα ἀλλὰ πολλάγε σύνιστε χρήσιμα πολιτευομένοις.

Reiskius emendare tentat: πεπολιτευμένοις. Cui conjecturae quominus assentiar obstat verbum συνειδέναι, quod cum infinitivo praesentis nonnunquam conjungitur, etiamsi de re praeterita agatur, ut εἰδέναι, γιγνώσκειν aliaque id genus. Aeschin. p. 625: ὃν δ' αὐτοὶ μισθοῦ πολιτευόμενον σύνιστε, στεφανώσετε; Demosth. p. 247: τί τὸν σύμβουλον ἔδει λέγειν — τὸν Ἀθήνησιν ἐμέ, ὃς συνῄδειν μὲν ἐκ παντὸς τοῦ χρόνου μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἀφ' ἧς αὐτὸς ἐπὶ τὸ βῆμα ἀνέβην, ἀεὶ περὶ πρωτείων — ἀγωνιζομένην τὴν πατρίδα καὶ πλείω καὶ σώματα καὶ χρήματα ἀναλωκυῖαν ὑπὲρ φιλοτιμίας — Aeschin. p. 74: κάλει μοι τοὺς εἰδότας τουτονὶ διαιτώμενον. In his et similibus infinitivus est imperfecti, qui idem a Romanis conjungitur cum verbis memini, recordari v. Frotscher Einladungsschrift etc. Lips. 1820. p. 42.

Pag. 86.

τῶν ἐν τῷ δήμῳ ῥηθήσεσθαι μελλόντων λόγων.

Fischerus ad Vellerum T. III, p. 91: „εἰρήσεται futurum med. passive. Iliad. ψ, 795. Aristoph. Plut. 114." Buttmanni Gramm. Max. T. II, p. 122. „Das Fut. 3. εἰρήσομαι (von εἴρημαι) wird als einfaches Fut. passivi gebraucht, statt des bei den Attikern seltneren ῥηθήσομαι. (Isocrat. Philipp. init.)" Idem in addendis p. 433: „Die Form ῥηθήσομαι scheint aufs Particip beschränkt gewesen zu seyn. So ausser der Isokratischen Stelle Thucyd. VIII, 66. Plato Phaedr. 9." Sed

infinitivus ῥηθήσεσθαι saepius legitur apud eundem Isocratem, ut in Paneg. c. 2. de Pace c. 25. Aeschines p. 181. p. 394. alias. ῥηθησόμενος Isocrat. Philipp. c. 1. c. 6. c. 60. de Pace c. 20. Dinarch. p. 40. Aeschin. p. 114. Attici, si bene memini, participio futuri ῥηθησόμενος et infinitivo ῥηθήσεσθαι utebantur; indicativo εἰρήσομαι, nonnunquam etiam ῥηθήσομαι Thucyd. I, 73. Xenoph. Hist. Gr. VI, 3, 7. Plato Polit. V, p. 473. e. p. 479, b. Politicus p. 301, b. de Legg. p. 957, b. Epinomis p. 977, d. Lucian. T. III, p. 218. Participium εἰρησόμενος est apud Synesium p. 54, c. ed. Paris. Oratores εἰρήσομαι in indicativo dicere solent, non ῥηθήσομαι. Dinarchus p. 8: εἰρήσεται γὰρ ἃ γιγνώσκω, dicam enim, quid sentiam. Cicero. Isocrat. in Areop. c. 33: εἰρήσεται γὰρ τἀληθές. Demosth. p. 410: εἰρήσεται γὰρ πάνθ' ἃ φρονῶ πρὸς ὑμᾶς. Aeschines p. 208: οὐκ ὢν ἐπιχώριος, εἰρήσεται γάρ, οὐδ' ἐγγενής. v. Orelli ad Isocr. Antid. p. 267.

## Ibidem.

ἀνακρίναντες τοὺς τῶν κοινῶν τι μέλλοντας διοικεῖν, τίς ἔσται τὸν ἴδιον τρόπον, εἰ γονέας εὖ ποιεῖ, εἰ τὰς στρατείας ὑπὲρ τῆς πόλεως ἐστράτευται, εἰ ἱερὰ πατρῷα ἐστιν, εἰ τὰ τέλη τελεῖ.

Meierus (der attische Procefs) p. 203. laudans hunc Dinarchi locum scribit: εἰ τὰ ἠρία πατρῷα ἐστιν, secutus Valesium ad Harpocrat., qui audacter tres locos ita emendavit, si hoc est emendare. Plato in Euthyd. p. 402, b: ταλαίπωρος ἄρα τις σύγε ἄνθρωπος εἶ καὶ οὐδὲ 'Αθηναῖος, ᾧ μήτε θεοὶ πατρῷοί εἰσι μήτε

Ibidem.

Demadem et Demosthenem ἐτιμωρήσασθε — εἰς εἰ μὴ πάντα ἀλλὰ πολλάγε σύνιστε χρήσιμα πολιτευομένοις.

Reiskius emendare tentat: πεπολιτευμένοις. Cui conjecturae quominus assentiar obstat verbum συνειδέναι, quod cum infinitivo praesentis nonnunquam conjungitur, etiamsi de re praeterita agatur, ut εἰδέναι, γιγνώσκειν aliaque id genus. Aeschin. p. 625: ὃν δ' αὐτοὶ μισθοῦ πολιτευόμενον σύνιστε, στεφανώσετε; Demosth. p. 247: τί τὸν σύμβουλον ἔδει λέγειν — τὸν Ἀθήνησιν ἐμέ, ὃς συνήδειν μὲν ἐκ παντὸς τοῦ χρόνου μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἀφ' ἧς αὐτὸς ἐπὶ τὸ βῆμα ἀνέβην, ἀεὶ περὶ πρωτείων — ἀγωνιζομένην τὴν πατρίδα καὶ πλείω καὶ σώματα καὶ χρήματα ἀναλωκυῖαν ὑπὲρ φιλοτιμίας — Aeschin. p. 74: κάλει μοι τοὺς εἰδότας τουτονὶ διαιτώμενον. In his et similibus infinitivus est imperfecti, qui idem a Romanis conjungitur cum verbis memini, recordari v. Frotscher Einladungsschrift etc. Lips. 1820. p. 42.

Pag. 86.

τῶν ἐν τῷ δήμῳ ῥηθήσεσθαι μελλόντων λόγων.

Fischerus ad Vellerum T. III, p. 91: „εἰρήσεται futurum med. passive. Iliad. ψ, 795. Aristoph. Plut. 114." Buttmanni Gramm. Max. T. II, p. 122. „Das Fut. 3. εἰρήσομαι (von εἴρημαι) wird als einfaches Fut. passivi gebraucht, statt des bei den Attikern seltneren ῥηθήσομαι. (Isocrat. Philipp. init.)" Idem in addendis p. 433: „Die Form ῥηθήσομαι scheint aufs Particip beschränkt gewesen zu seyn. So ausser der Isokratischen Stelle Thucyd. VIII, 66. Plato Phaedr. 9." Sed

infinitivus ῥηθήσεσθαι saepius legitur apud eundem Isocratem, ut in Paneg. c. 2. de Pace c. 25. Aeschines p. 181. p. 394. alias. ῥηθησόμενος Isocrat. Philipp. c. 1. c. 6. c. 60. de Pace c. 20. Dinarch. p. 40. Aeschin. p. 114. Attici, si bene memini, participio futuri ῥηθησόμενος et infinitivo ῥηθήσεσθαι utebantur; indicativo εἰρήσομαι, nonnunquam etiam ῥηθήσομαι Thucyd. I, 73. Xenoph. Hist. Gr. VI, 3, 7. Plato Polit. V, p. 473. e. p. 479, b. Politicus p. 301, b. de Legg. p. 957, b. Epinomis p. 977, d. Lucian. T. III, p. 218. Participium εἰρησόμενος est apud Synesium p. 54, c. ed. Paris. Oratores εἰρήσομαι in indicativo dicere solent, non ῥηθήσομαι. Dinarchus p. 8: εἰρήσεται γὰρ ἃ γιγνώσκω, dicam enim, quid sentiam. Cicero. Isocrat. in Areop. c. 33: εἰρήσεται γὰρ τἀληθές. Demosth. p. 410: εἰρήσεται γὰρ πάνθ᾽ ἃ φρονῶ πρὸς ὑμᾶς. Aeschines p. 208: οὐκ ὢν ἐπιχώριος, εἰρήσεται γάρ, οὐδ᾽ ἐγγενής. v. Orelli ad Isocr. Antid. p. 267.

### Ibidem.

ἀνακρίναντες τοὺς τῶν κοινῶν τι μέλλοντας διοικεῖν, τίς ἔσται τὸν ἴδιον τρόπον, εἰ γονέας εὖ ποιεῖ, εἰ τὰς στρατείας ὑπὲρ τῆς πόλεως ἐστράτευται, εἰ ἱερὰ πατρῷα ἔστιν, εἰ τὰ τέλη τελεῖ.

Meierus (der attische Procefs) p. 203. laudans hunc Dinarchi locum scribit: εἰ τὰ ἠρία πατρῷα ἔστιν, secutus Valesium ad Harpocrat., qui audacter tres locos ita emendavit, si hoc est emendare. Plato in Euthyd. p. 402, b: ταλαίπωρος ἄρα τις σύγε ἄνθρωπος εἶ καὶ οὐδὲ Ἀθηναῖος, ᾧ μήτε θεοὶ πατρῷοί εἰσι μήτε

*ἱερὰ μήτε ἄλλο μηδὲν καλὸν καὶ ἀγαθόν. Ἔα, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Διονυσόδωρε, — ἔστι γάρ ἔμοιγε καὶ βωμοὶ καὶ ἱερὰ οἰκεῖα, καὶ πατρῷα καὶ τἄλλα ὅσαπερ τοῖς ἄλλοις Ἀθηναίοις τῶν τοιούτων.* Et in *ἀνακρίσει* quaerebatur, non *εἰ ἠρία πατρῷα εἰσίν* sed *εἰ βωμοὶ Διὸς ἑρκείου καὶ Ἀπόλλωνος πατρῷοι εἰσίν.* Sed quod in Dinarchi oratione sequitur, et, ut quivis intelliget, ad *ἱερὰ πατρῷα* refertur: *τοσοῦτον δ' ἀπελείλοιπε τοῦ πατρὸς μνῆμά τι ἔχειν* — inde confirmari videtur conjectura Valesii *ἠρία*. Mihi tamen secus videtur. Nam *μνήματα πατρῷα, ἱερὰ πατρῷα* cum cultu Apollinis *πατρῴου* conjuncta fuisse, nemo credo infitias ibit, qui legerit, quae dixit Hemsterhusius ad Pollucem p. 906. et locos ex scriptis Graecorum a Berglero et Brunckio ad Aristoph. Av. v. 1534. ab Heindorfio ad Platonis Euthyd. p. 404. ab Meiero l. l. allatos contulerit. Cf. quae scribit ad h. l. Pinzgerus, qui tamen errat in eo, quod verbo *ἠρίον* poëtas tantum usos esse arbitratur. Est enim apud Demosth. p. 1319. cf. Kuehn. ad Aelian. Var. Hist. p. 120. — Articulus *τά* ante *ἱερά* (*ἠρία*), quem habet Valesius et qui eum secutus est Meierus, non est in codd., nisi quod in cod. A. ante verbum *ἱερά* duas litteras deletas esse monet Bekkerus.

Hoc loco quoniam mentio facta est nominis *ἠρίον* non alienum videtur, in Lycurgi loco corruptissimo id verbum restituere.

Lycurg. orat. in Leocr. p. 215: *οἱ μὲν πρόγονοι τοὺς βαρβάρους ἐνίκησαν, οἳ πρῶτοι τῆς Ἀττικῆς ἐπέβησαν —. Λακεδαιμόνιοι δ' ἐν Θερμοπύλαις παραταξάμενοι ταῖς μὲν τύχαις ὁμοίως ἐχρήσαντο, τῇ δ' ἀνδρείᾳ πολὺ πάντων διήνεγκαν. τοιγαροῦν*

γαροῦν· ἐπὶ τοῖς ὁρίοις τοῦ βίου μαρτύρια ἔστιν ἰδεῖν τῆς ἀρετῆς αὐτῶν ἀναγεγραμμένα ἀληθῆ πρὸς ἅπαντας τοὺς Ἕλληνας, ἐκείνοις μὲν·

ὦ ξεῖν' ἄγγειλον etc.

τοῖς δ' ἡμετέροις προγόνοις·

Ἑλλήνων προμαχοῦντες etc.

Corruptum esse hunc locum editores fere omnes perspexerunt. Quare non ab re esse duxi diutius commorari in eo emendando et explanando. Pinzgerus ita in sermonem germanicum convertit: Denn unsere Vorfahren hatten die Barbaren besiegt. — Die Lacedämonier aber bei den Thermopylen aufgestellt, erfreuten sich nicht nur desselben Glückes, sondern zeichneten sich vor allen sehr durch Tapferkeit aus. Denn auf den Grenzsteinen ihres Lebens sind Zeugnisse ihrer Tapferkeit zu sehen etc. Hanc enim Lycurgi sententiam esse contendit: Lacedaemonii in Thermopylis pariter atque Athenienses apud Marathona vicerunt barbarorum copias; quamvis enim Persarum multitudine superati proelioque occisi tamen invicti erant. Atque haec explicatio per se quidem valde probabilis est et veri similis; sed tamen quominus veram eam esse existimem cum totius sententiae ratio obstat, tum particulae μὲν — δέ. Primum enim id quidem certe dici potest Lacedaemonios quamvis victos a Persis et occisos tamen invictos fuisse; sed vicisse Lacedaemonii nullo pacto nec dici possunt nec existimari. Eadem autem fortuna sive felicitate si Lacedaemonios usos esse Lycurgus contenderet atque Athenienses, non invictos eos se praestitisse, sed vicisse etiam diceret; aliud enim est vincere, aliud non vinci. Sed etiamsi hanc Lycurgi sententiam esse concedamus, tamen aliam etiam difficul-

tatem hoc loco subesse facile animadverteris. Non poterat Lycurgus eandem dicere fortunam fuisse Lacedaemoniorum et Atheniensium, quod ipsum fortunae nomen nimis est incertum et ambiguum, sed, si vicisse Lacedaemonios voluit ostendere, ponendum erat pro ὁμοίαις ταῖς τύχαις ἐχρήσαντο vocabulum aliud et sejunctum ab eo, quo diversa Atheniensium fortuna et victoria designatur, idque definitum et certum, ut περιεγένοντο sive κρείττους ἐγένοντο, superarunt, superiores erant, ut per figuram, quam oxymoron rhetorici appellant, dictum esset: Lacedaemonii vicerunt Persas. Hoc si sensit Lycurgus, adjiciendum erat illud, quod nemo certe Atheniensium ignorabat, victos esse Lacedaemonios; quod nisi addidisset, orationem eam nec gravem nec acutam, sed ineptam et ridiculam videri necesse erat. Nam oratores tam caute et considerate ea figura sunt usi, ut aut adderent: si dicere licet, ut ita dicam, aut sententiam per oxymoron dictam adjectis verbis aliis explanarent, quo facilius auditores eam orationem intelligerent. Ita Dinarchus p. 87. de quo loco paullo post plura disseram. et ipse Lycurgus p. 175: οὐχ ἡττηθέντες, ἀλλ' ἀποθανόντες, ἔνθα παρετάχθησαν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἀμύνοντες. εἰ δὲ δεῖ καὶ π α ρ α δ ο ξ ό τ α τ ο ν μ ὲ ν ε ἰ π ε ῖ ν, ἀληθὲς δὲ, ἐκεῖνοι νικῶντες ἀπέθανον. Vides jam, quam dilucide Lycurgus dicere possit, quod sentit.

Jam ad aliam difficultatem, quam habet h. l., transeamus. Non injuria, Lycurgus dicit, Lacedaemonii cum Atheniensibus de imperio contenderunt; nam utriusque civitatis par erat virtus. Majores enim nostri barbarorum copias proelio ad Marathona vicerunt, Lacedaemonii autem pari *quidem* fortuna sunt usi, *sed* virtute omnes

superarunt. ταῖς μὲν τύχαις — τῇ δ' ἀνδρείᾳ opposita esse inter se nemo non videt. Neque hoc Melanchthonem eruditissimum hujus orationis interpretem praeteriebat, qui, quamquam in editione ejus perperam est scriptum ταῖς δὲ τύχαις ὁμοίως ἐχρήσαντο, verissima ductus conjectura ita in sermonem latinum convertit: Lacedaemonii vero in Thermopylis instructa acie, *etsi* multitudine superati, tandem communi hominum fortunae succubuerunt, *tamen* fortitudine longe omnibus antecelluerunt. Reliquum est, ut alia argumenta neque ea minus certa et gravia extrinsecus afferamus. In Lysiae oratione funeb. p. 95. legitur: Λακεδαιμόνιοι δὲ οὐ ταῖς ψυχαῖς ἐνδεεῖς γενόμενοι, ἀλλὰ τοῦ πλήθους ψευσθέντες — οὐχ ἡττηθέντες τῶν ἐναντίων, ἀλλ' ἀποθανόντες οὗπερ ἐτάχθησαν μάχεσθαι. Isocrates in Paneg. c. 26: ἴσας δὲ τὰς τόλμας παρασχόντες οὐχ ὁμοίαις ἐχρήσαντο ταῖς τύχαις, ἀλλ' οἱ μὲν (Lacedaemonii) διεφθάρησαν καὶ ταῖς ψυχαῖς νικῶντες τοῖς σώμασιν ἀπεῖπον (οὐ γὰρ δὴ τοῦτό γε θέμις εἰπεῖν ὡς ἡττήθησαν· οὐδεὶς γὰρ αὐτῶν φυγεῖν ἠξίωσεν. Quos locos etiam A. G. Beckerus adhibuit ad emendandum h. l.; plura eodem pertinentia attulit Spohnius ad Isocratis l. l. Nemo certe dubitavit, quin Lycurgus eam sententiam οὐχ ὁμοίαις ἐχρ. ταῖς τύχαις ex Isocratis Panegyrico sumserit, sicut id, quod antecedit καταφανῆ ἐποίησαν τὴν ἀνδρείαν τοῦ πλούτου — περιγιγνομένην ex eadem Isocratis oratione petitum esse apparet, quod item Beckerus monuit. Cf. Mori animadv. ad cap. 17. p. 167.

Quod attinet ad ὁμοίως et ὁμοίαις ut Bekkerus emendandum esse judicavit, equidem non ausim affirmare utrum sit verius magisque conveniens sermoni graeco.

Mihi enim nihil inter utrumque videtur interesse. Discrimen facile apparet in his: οὐ καλῶς τῷ καιρῷ, τῷ λόγῳ χρῆσθαι et οὐ καλῷ τῷ λόγῳ, τῷ καιρῷ χρῆσθαι. In Isocratis Paneg. l. l. pro eo, quod est in plerisque codicibus et in editionibus superioribus: οὐχ ὁμοίως ἔχρη. Bekkerus dedit: οὐχ ὁμοίαις ἐχρ., ut scriptum est in codice Urbin., et jam antea ita ediderat Corayus, cum in oratione de Ant., in qua illa Panegyrici pars repetitur, adjectivum invenisset, v. quae dicit T. II, p. 43. Spohnius autem adverbium retinuit, hanc causam adjiciens: „Adverbium simili modo additur — Helen. enc. c. 12: Nicocl. c. 5. quos locos temere mutat Corayus.“ Helen. enc. c. 12: οὐ γὰρ μόνον τοῖς ὅπλοις ἐκοσμήσαντο παραπλησίοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐπιτηδεύμασιν ἐχρήσαντο τοῖς αὐτοῖς. Ita correxit Corayus pro παραπλησίως, ut in codd. scriptum invenerat; atque haec emendatio verissima comprobata est auctoritate codd. duorum, quos Bekkerus in sua editione est secutus. Nicocl. c. 5: εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον καὶ τὰς εὐνοίας ὁμοίας ἔχουσιν. ad quem l. Corayus T. II, p. 25: ἐν τινι τῶν ἀντιγράφων καὶ παρὰ τῷ Στοβαίῳ φέρεται „καὶ τὰς εὐνοίας ἔχουσι.“ abest ὁμοίας etiam a cod. Urbinate, quamobrem Bekkerus hoc verbum sustulit. Sed in Panegyrico ὁμοίαις scribendum est concinnitatis causa, cum antecedat τὰς τόλμας ἴσας; eandemque ab causam in Hel. enc. praeferendum est παραπλησίοις. Apud Lycurgum anteponendum videtur esse adverbium, cum quod librorum manuscr. consensu confirmatur, tum quod sequitur: πολὺ πάντων διήνεγκαν. Lycurgus p. 175: τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσιν ἐξ ἴσου τῶν κινδύνων μετασχόντες, οὐχ ὁμοίως τῆς τύχης ἐκοινώνησαν. Quod Pinzgerus interpretatur:

sind sie nicht eines ähnlichen Schicksals theilhaftig geworden. Melanchthon: *dissimilem* tamen fortunam habuerunt. Alios etiam locos proferam, in quibus adjectiva et adverbia eodem modo inter se permutantur. Isocrates in Archid. c. 41: δόξομεν γὰρ — τὴν μὲν φύσιν ὅμοιοι τοῖς ἄλλοις εἶναι, ταῖς δ' αὐθαδείαις καὶ ταῖς σεμνότησιν οὐκ ἀληθιναῖς ἀλλὰ πεπλασμέναις κεχρῆσθαι. cod. Urb: ἀληθινῶς ἀλλὰ καταπεπλασμένως. Paneg. c. 40: ὡς οὐ δικαίως χρῶμαι τοῖς παραδείγμασιν. vulg: δικαίοις. Demosthenes p. 311: ἐπειδὴ δ' οὗτος πρὸς πολλοῖς ἄλλοις καὶ περὶ τούτων ὑπερηφάνως κέχρηται τῷ λόγῳ. ita codd. tres, in quibus liber praestantissimus Σ. plerique codd. et edd. superiores: ὑπερηφάνῳ. In his cum inter utrumque genus dicendi non multum intersit, codicum auctoritate est nitendum.

Quod sequitur ἐπὶ τοῖς ὁρίοις τοῦ βίου id ut intelligas quomodo explicuerint interpretes varias eorum sententias breviter exponam. Melanchthon: „*In extrema ora* faucium monimenta exstructa sunt." Palmerius pro τοῦ βίου scribendum esse judicavit τοῦ ῥίου, quo praecipitem locum designari dicit; negat tamen se nosse in ea regione locum, qui ita vocetur, adjiciens: si quis melius quid cogitaverit plausum dabo. Palmerio assentiri videtur Schulzius. Osannus negat sibi placere eam Palmerii sententiam, addens: „codd. licet a vulg. nihil discrepent, tamen eo perduci non possum, ut sanam arbitrer lectionem vulgo receptam, persuasus verbis τοῖς ὁρίοις τοῦ βίου *loci definitionem contineri*, quo illa eximiae virtutis *testimonia* lapidi insculpta oculis legerentur." Pinzgerus: ἐπὶ τοῖς ὁρ. τ. β. auf den Grenzsteinen ihres Lebens. id est, ut dicit

mit dem sonst für die von Seiten des Areopags anzustellenden förmlichen Untersuchungeu gebräuchlichen Ausdruck, um bemerklich zu machen, wie zuverläſsig das Resultat der letzteren sey, da es mit der Privatmeinung eines jeden übereinstimmt. His laqueis se irretivit vir doctissimus, qui certe primo statim aspectu Dinarchi sententiam probe perspexerat. Nam si ea est hujus loci sententia, quam Pinzgerus esse contendit, quid potest esse planius, quid magis perspicuum? Non erat igitur, cur Dinarchus tanquam interpres aliquis rerum obscurarum sententiam suam explanaret, discuteretque caliginem, quae nulla erat. Sit itaque quaedam hujus loci obscuritas necesse est, nisi Dinarchum verba inania et supervacua fudisse statuamus. Et certe est ea obscuritas in eo, quod dicit Areopagum populi jussu et mandatu habuisse quaestionem de pecuniis Harpalicis, eaque, quae quaestione comperisset, ad judices retulisse de populo creatos id est ad populum, qui jam ante de re eadem quaestionem habuerat id est inquirendo causam compererat; dicitque Dinarchus hanc quaestionem habitam esse et ab Areopago et a populo Atheniensi. Quod nullo modo fieri posse Reiskius contendit. Simile est illud Ciceronis: dum tacent, clamant. Nam οὐχ οἷόντε σιγῶντα λέγειν ut dicit Plato in Euthyd. p. 300, b. Simillimum autem id, quod hoc ipso loco dixit Dinarchus de reo judices sententias esse laturos, de judicibus eos, qui circumstarent judicium. Quod itidem fieri nullo pacto potest. Est autem hoc genus quoddam oxymori, quod ita videtur explicandum esse. Verbi ζητεῖν vis propria est quaerendi, inquirendi, et transfertur ab iis rebus, quae amissae quaeruntur, ad eas quae latent et incertae sunt; unde factum

est verbum judiciale, significatque et quaerere, quae sunt aut amissa aut abdita atque incerta et quaestionem habere. Quarum significationum utramque hoc loco conjunxit Dinarchus: ἡ βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου (ἐζητηκυῖα) ἀποπέφαγκεν τῷ δήμῳ τῷ ἐζητηκότι id est: Areopagus habuit quaestionem (significatione translata et judiciali, ita ut simul significatio propria cogitetur), populus s. judices jam ante quaesierunt (significatione propria, ita ut simul significatio translata et judicialis cogitetur) sive: Areopagus quaestionem habuit (significatione translata et judiciali) et quaesivit (significatione propria), populus quaesivit (significatione propria) et *quasi* quaestionem habuit (significatione translata et judiciali.) Verbum ἐζητηκόσι quum semel a Dinarcho sit positum, utraque ejus verbi significatio cogitatione est sejungenda et altera ad alteram referenda. εἰδόσιν autem Dinarchus verbo ἐζητηκόσιν adjunxit, ut id, quod difficile intellectu et impeditum poterat videri audientibus, explanaret et interpretaretur. Quod quidem verbum (εἰδόσιν) si abesset, nemo certe requireret; explicatur enim eadem illa sententia verbis iis, quae sequuntur: οὐ παρ' ἐκείνης ὑμεῖς πυθόμενοι τοῦτον ἴστε πονηρὸν καὶ ἄδικον ὄντα, ἀλλ' ἕκαστος ὑμῶν ἀκριβῶς οἶδε τὴν τούτου πονηρίαν. Eodem dicendi genere usus est Dinarchus paullo post: περὶ μὲν τούτου τὴν ψῆφον ὑμεῖς μέλλετε φέρειν, περὶ δ' ὑμῶν οἱ περιεστηκότες. τὴν ψῆφον φέρειν est sententiam (testulam) ferre (significatione judiciali et propria) et judicare, existimare (significatione translata) id est: judices de reo sententiam ferent et judicabunt, ii autem, qui judicium circumstant, de judicibus judicabunt et *quasi* (οὐ κ α γ ί ω ς νοητέον) sententiam ferent. Cicero in Ver-

rem Act. I, p. 399. ed. Graev. Hoc est judicium, in quo vos de reo, populus de vobis judicabit i. e. vos judices de reo judicabitis (significatione judiciali), populus de vobis judicabit (significatione propria et quasi judiciali). Dinarchus p. 4: παρὰ μὲν ὑμῖν Δημοσθένης κρίνεται, παρὰ δὲ τοῖς ἄλλοις ὑμεῖς. quem locum Muretus Var. Lect. lib. II, 7. confert cum Ciceronis l. l. Lysias p. 822: οὐκ Ἐργοκλῆς μόνον κρίνεται, ἀλλὰ καὶ πόλις ὅλη. v. Cic. pro Dejot. c. 2. Demosth. p. 771: κρίνεται μὲν Ἀριστογείτων, δοκιμάζεσθε δὲ καὶ κινδυνεύετε ὑμεῖς ὑπὲρ δόξης.

Haec orationis figura proxime accedit ad oxymorum. Quae figura fit, quum id, quod dicitur, verbo alio adjecto negari aut tolli videtur. Unde fit, ut primo inepta et insana esse videatur oratio (μωρά), dein, ubi animum intenderis, faceta et acuta (ὀξεῖα). Verba autem ea, quae ita componuntur, non repugnant inter se (quod si esset μωρά non ὀξύμωρος exsisteret oratio), sed videntur repugnare. Quod inprimis fieri solet in verbis iis, quorum vis propria aut attenuari potest aut amplificari paullumque immutari cogitatione; ut si quis dicat: hic vir non est vir, figura fit oxymori; nam qui est vir, is vir est; omne enim, ut dicit Cicero Acad. II, c. 31., quod ipsum ex se connexum est, verum est, si lucet, lucet. Vir autem non solum dicitur mas aut mas aetate adulta, sed etiam (significatione amplificata) vir talis, qualem esse decet virum i. e. constans, fortis, audax. Demosth. p. 426: τούτους ἐτίμων, ἄνδρας ἡγοῦντο. Similiter ἀνθρώπου, hominis nomine nonnunquam significatur is, qui dignus est hoc nomine; unde notum illud Diogenis: ἄνθρωπον ζητῶ. Inprimis autem in his observanda est vis particulae

negantis, qua negatur ejus verbi, cui adjuncta est, potestas amplificata aut translata. οὐ βλέπει βλέπων Menander p. 102. ed. Hertel. Matth. Evang. 13, 13: βλέποντες οὐ βλέπουσι καὶ ἀκούοντες οὐκ ἀκούουσιν οὐδὲ συνιοῦσιν. v. Wyttenb. ad Plutarchi Moral. animadv. T. I, p. 100. φρονῶν οὐδὲν φρονεῖ Menander p. 34. Eurip. Phoeniss. v. 368. Bacch. v. 332. v. Ruhnkenius in dictatis ad Terent. p. 7, ed. Schopen. cf. Hymn. in Mercur. v. 92. Theognis v. 930. Anacr. fragm. p. 272. ed. Fisch. Aeschylus in Prometh. v. 445: — βλέποντες ἔβλεπον μάτην (i. q. οὐκ) κλύοντες οὐκ ἤκουον. Hac figura inprimis ii utuntur, qui aenigmata proponunt. Aenigma in aenigm. poët. veterum in Rittershusiana editione Phaedri p. 29:

αἶνός τις ἐστὶν ὡς ἀνήρ τε κοὐκ ἀνὴρ
ὄρνιθα κοὐκ ὄρνιθ' ἰδών τε κοὐκ ἰδὼν
ἐπὶ ξύλου τε κοὐ ξύλου καθημένην
λίθῳ τε κοὐ λίθῳ βαλεῖ τε κοὐ βαλεῖ.

De hoc aenigmate cf. Castalio ad Symposium p. 187. et, qui totum explicat, Moschopulus (s. quicunque is est) p. 75. ed. Titze et in Museo Wratislaviensi ed. Passov et Schneider T. I. Scholiast. Aristid. p. 401: αἴνιγμα (est) τὸ ὂν καὶ μὴ ὂν οἷον λίθος καὶ οὐ λίθος κίσηρις, ἀνὴρ καὶ οὐκ ἀνὴρ εὐνοῦχος etc. Plato Polit. V, p. 479, c: ἔοικε τῷ τῶν παίδων αἰνίγματι τῷ περὶ τοῦ εὐνούχου τῆς βολῆς πέρι τῆς νυκτερίδος, ᾧ καὶ ἐφ' οὗ αὐτὸν αὐτὴν αἰνίττονται βαλεῖν. καὶ γὰρ ταῦτα ἐπαμφοτερίζει καὶ οὔτ' εἶναι οὔτε μὴ εἶναι οὐδὲν αὐτῶν δυνατὸν παγίως νοῆσαι, οὔτ' ἀμφότερα οὔτε οὐδέτερον. cf. Platonis Euthyd. p. 297, e. Magnam ejusmodi aenigmatum copiam suppeditabunt poëtae v. Antiphanes p. 464.

ed. Hertel. Aenigmata quae supra laudavi. Symposii aenigmata. Selecta poëtriarum Graecarum carmina ed. A. Schneideri p. 80. p. 122. Multa et varia ejus figurae exempla collegit Vossius institut. orat. T. II, p. 407. et seqq.

Pag. 88.

ἕκαστος ὑμῶν ἀκριβῶς οἶδε τὴν τούτου πονηρίαν.

Ita Bekkerus, atque ita est in quatuor codd. ab eo collatis; edd. superiores: μοχθηρίαν; quod si ex codicibus est sumtum, ut verisimile videtur, praeferendum est sine dubio verbo πονηρίαν, quo verbo Grammatici solent illud alterum interpretari. Eodem modo aliorum verborum loco substitutum est πονηρία. Demosth. p. 522: ὕβρεις αὐτοῦ (Midiae) καὶ πονηρίας. quatuor codices, in quibus Σ., habent ἀτιμίας. p. 433: ἡ τούτων πονηρία καὶ ψευδολογία. cod. unus et γρ. alius: βδελυρία. Utroque loco πονηρία ab interprete aliquo profecta esse videtur. Aristoph. in Eqq. v. 1315: Ἄνδρα πονηρὸν πολίτην, ὀξίνην Ὑπέρβολον. Beckius in animadv. T. IV, p. 324: „Perperam h. e. contra metri legem e Ravennate cod. recepit Invernizius πονηρόν glossema (pro μοχθηρόν)." Dinarchi loco ut μοχθηρίαν praeferrem, impulit testimonium Photii p. 277. ed. Porsoni. — καὶ μοχθηρία ἐπὶ τῆς κακίας τέτακται. οὕτω Δείναρχος. quod idem habet Suidas T. II, p. 580. μοχθηρός ductum est a μόχθος, μοχθεῖν, ut πονηρός a πόνος, πονεῖν. v. Doederlein Lateinische Synonyme und Etymologien P. I, p. 119. πόνος autem et μόχθος fere idem declarant, nisi quod major vis inesse videtur in verbo μόχθος, id est molestia, onus grave; πόνος

autem est proprie labor i. q. negotium. Hoc idem inter πονηρός et μοχθηρός interest ac saepius nihil prorsus inter se differunt. Xenoph. Memor. II, 1, 18: πονῶν εὐφραίνεται, οἷον οἱ — ἡδέως μοχθοῦσιν. v. Thucyd. I, c. 70. VIII, c. 73: μοχθηρὸν ἄνθρωπον — ὠστρακισμένον — διὰ πονηρίαν. v. Platonis Gorg. p. 521, c. Polit. I, p. 352, c. Aristot. Poëtica p. 23. p. 59. ed. Reitz. μοχθηρός opponitur, ut saepe πονηρός, verbo χρηστός Plato in Gorg. p. 504, a. Aristoph. Ran. v. 1038. Lucian. T. VII, p. 56. ἀρετή opp. μοχθηρία Plato in Phaedone p. 93, b. Adjectivum μοχθηρός est apud Dinarchum p. 5: εἴτις μέλλοι τῇ πατρίδι — αἰτία μοχθηρὰ καὶ κίνδυνος ἔσεσθαι. p. 72: μοχθηρὰς ἐλπίδας ποιήσετε πάντας ἔχειν id est πονηράς, ut loquitur Lucianus T. IV, p. 132. T. VI, p. 329. seu κακάς Plato Polit. I, p. 330, e. VI, p. 496, e. Sophocl. Aj. v. 606. opponuntur ἐλπίδες χρησταί Lucianus T. I, p. 5. Hesodianus I, 7. καλαί Demosth. p. 378. Plato in Phaedone p. 70, a. Xenoph. Mag. Eqq. 7, 3. ἡδεῖαι Isocr. Paneg. c. 6. de Pace c. 12. v. Wyttenb. epist. crit. p. 261. 252. ἀγαθαί Isocr. Archid. c. 19. Demosth. p. 416. p. 258: τὴν ἀγαθὴν προβαλλομένους ἐλπίδα alii προσβαλλομένους v. Taylorus. Menander p. 214. ed. Meineke: ἀγαθὴν ἐλπίδα πρόβαλλ' ἑαυτῷ. ad quem locum v. Meineke.

Ibidem.

σωφρόνων ἐστὶ δικαστῶν — ὁμοθυμαδὸν καταψηφισαμένους πάντας παραδοῦναι τοῖς ἐπὶ τούτῳ τεταγμένοις θανάτῳ ζημιῶσαι.

καταψηφισαμένους scil. αὐτοῦ i. e. Ἀριστογείτονος. ὁμοθυμαδόν et πάντας sunt conjungenda. Dinarch.

p. 94: οὐκ ἀποκτενεῖτε πάντες ὁμοθυμαδὸν τόν —. Xenoph. Hist. Gr. II, 4, 17. VII, 1, 22. Plato de Legg. VII, p. 805, a. Aristoph. Pax v. 483. *uno animo omnes* Terentius Hecyr. II, 1, 4. Cic. orat. de Harusp. resp. c. 6. Liv. XXXII. 23. Virgil. Aeneis III, v. 60. uno ore omnes, una voce omnes et similia saepius, ut fert natura consuetudoque loquendi, conjunguntur.

Pag. 90.

Ἄρθμιον etc.

Hanc rem eodem modo iisdemque plerumque verbis exposuit Demosthenes p. 122. Multa ab aliis mutuatum esse Dinarchum supra demonstravimus, ut ab Lysia, Isocrate, Aeschine, Stratocle. Hoc idem alios fecisse docent A. G. Beckerus et Kruegerus in dissertationibus de Andocidis oratione in Seebodii Archiv. 1826. fascic. III. p. 71. p. 80. etc. Isocrates in Antid. p. 58. ed. Orelli. Orelli in notis p. 248.

Pag. 91.

καίτοι, ὦ Ἀθηναῖοι, τί ἂν οἴεσθε ποιῆσαι ἐκείνους τοὺς ἄνδρας λαβόντας ἢ στρατηγὸν ἢ ῥήτορα πολίτην ἑαυτῶν δῶρα δεχόμενον ἐπὶ τοῖς τῆς πατρίδος συμφέρουσιν, οἳ τὸν ἀλλότριον καὶ τῷ γένει καὶ τῇ φύσει τῆς Ἑλλάδος ἄνθρωπον οὕτω δικαίως καὶ σωφρόνως ἐξήλασαν ἐκ Πελοποννήσου πάσης; τοιγάρτοι τῆς πόλεως καὶ τῶν προγόνων ἀξίως ἐκινδύνευσαν πρὸς τὸν βάρβαρον.

Hanc in Aristogitonem orationem si talem reliquit Dinarchus, qualis est in libris nostris, dignus erat, qui, ut prodiderunt Hermogenes et Dionysius, ἄγροικος

Δημοσθένης appellaretur. Primum enim pleraque crimina, eaque gravia, de quibus uberrime dixit Demosthenes, breviter tantum attigit Dinarchus; dein plura ex Demosthenis oratione sumta esse nemo, qui eas orationes inter se contulerit, non perspiciet, quamvis utraque oratio de homine sit eodem. Postremo saepius Dinarchus in oratione admodum brevi sententias suas repetiit. In extrema autem oratione ineptire etiam videtur. Neque enim verum, nec verisimile est, quod Arthmius ab Atheniensibus Peloponneso pulsus esse dicitur. Aeschines p. 647: ἐξήλασαν (Arthmium) ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἐξ ἁπάσης ἧς Ἀθηναῖοι ἄρχουσιν. Ineptius etiam est, quod adjicitur: τοιγαροῦν τῆς πόλεως καὶ τῶν προγόνων ἀξίως ἐκινδύνευσαν πρὸς τὸν βάρβαρον. Erant autem οἱ κινδυνεύσαντες οἱ πρόγονοι; dicit itaque Dinarchus οἱ πρόγονοι τῶν προγόνων ἀξίως ἐκινδύνευσαν. Hunc exitum aliunde sumtum librarius aliquis videtur assuisse. cf. Lycurg. in Leocrat. p. 64: τοιγαροῦν μισοῦντες τοὺς ἀδικοῦντας — ἐκ τῶν κινδύνων ἀπηλλάττοντο. et p. 218. Demosth. p. 799.

# Dinarchi oratio in Philoclem.

Pag. 92.

*φάσκων κωλύσειν Ἅρπαλον εἰς τὸν Πειρα[...] καταπλεύσειν.*

Quamquam in omnibus libris MSStis sit κατα-πλεύσειν, tamen cum Bekkero infinitivus futuri in infinitivum aoristi mutandus videtur esse. Ea enim verba, quibus infinitivi solent adjungi, ut βούλεσθαι, θέλειν, ἀξιοῦν, ἐγχειρεῖν, ἐπιχειρεῖν, ζητεῖν, πειρᾶσθαι, ὀκνεῖν, τολμᾶν, δύνασθαι, οἷόν τ' εἶναι aliaque ejus generis plerumque cum infinitivo aoristi, interdum praesentis conjunguntur. Infinitivum futuri defendit Lobeck Parerg. p. 748. afferens et alios multos et hunc ipsum Dinarchi locum. Sed non solum usus infiniti[vi] fut., verum etiam forma erat confirmanda; est enim infinitivus futuri πλεύσεσθαι et πλευσεῖσθαι v. Fischer ad Veller. T. III, p. 164. non πλεύσειν.

Ibidem.

*θανάτου τιμησάμενος ἐὰν εἴληφέ τι τῶν χρη-μάτων.*

Recte Bekkerus ex conjectura edidit: εἰλήφῃ. „Re-*centissimi* scriptores ἐὰν etiam cum indicativo con-struunt

ruunt." Hermann. ad Viger. p. 822. cf. Bremi ad aei orat. περὶ τοῦ Μενεκλέους κλήρου p. 490. ἐάν ım indicativo futuri positum confirmare conatur Roius ad Lysiae orat. ed. Br. p. 172. De κἄν, ἐάν, ἐπειὰν, ὅταν, ὁπόταν cum indicativo vide, quos laudat inzgerus ad Lycurg. p. 243. 244.

Pag. 93.

ἅπαντ' ἀνατετραφὼς ἐν τῇ πόλει.

Cod. Z: ἀνατετροφώς. Quarum formarum utra sit ɜrior difficile est dijudicare cf. Buttmanni Gramm. max. '. I, p. 423. Bremius ad Aeschinem p. 179.

Pag. 94.

καὶ ηὐτυχεῖτε, καθότι οὐκ ἐν μείζοσι καιροῖς τύθεσθε τὴν αἰσχροκέρδειαν αὐτοῦ.

In codicibus est ηὐτύχει, quod quam non sit ›tum hujus loci sententiae facile intelligitur. cf. Iso'at. c. Lochit. c. 11: δεῖ — τιμωρήσασθαι νομίζοντας ͻρημα ἔχειν, ὅταν τινὰ λάβητε ἐν μικροῖς πράγμασιν τιδεδειγμένον ἅπασαν τὴν αὐτοῦ πονηρίαν.

Verbum ἐπύθεσθε non videtur h. l. convenire. aeterum Suidas ς. v. πυνθάνεσθαι et scholiastes Ariοph. ad Eqq. v. 1299. ita hunc locum scripserunt: ͻτυχεῖτε ὅτι οὐκ ἐν μείζονι καιρῷ ἐπύθεσθε τὴν αὐοῦ αἰσχροκέρδειαν.

Ibidem.

οὐ γάρ ἐστι χαλεπώτερον ἀνθρώπου τὴν ὑτὴν πονηρίαν ἀγνοουμένην ἔχοντος.

οὐ γάρ ἐστι χαλεπώτερον i. q. οὔ τι γάρ s. γάρ v. Heindorfius ad Platonis Soph. p. 387. Pı αὐτὴν verisimillima est Reiskii emendatio τὴν ( De sententia cf. Xenoph. Hist. Gr. II, 3, 29. Cic Verr. II, I, 15.

Ibidem.

τὸν ἀρχηγὸν γενόμενον τοῦ διαδεδ( χρυσίου καὶ εἰς αἰτίαν καθίσαντα πᾶσα: πόλιν.

De ἀρχηγός v. Wesseling. ad Diodor. T. I, ] p. 390. p. 696. ubi laudatur Dinarchus. Phoc v. 39. Menander p. 154. Hertel. Lucian. T. IV, p. 2 „pro καθίσάντα commendat Stephani margo στάντα, quod praetuli." Reiskius. Mihi quiden tum est καθίζειν εἰς αἰτίαν non dici graece, quo nus loquendi alienum est et a lingua nostra et a l εἰς ἀδοξίαν καταστήσαντα τὴν πόλιν Din p. 64. Idem p. 102: εἰς ἀδοξίαν ἀγαγεῖν τὸ πόλεως ἀξίωμα, ubi Reiskius sine causa ἀγαγεῖ: κατάγειν mutari voluit. εἰς ὄνειδος καθιστά τινα Isocrat. Archid. c. 38. Plato Menex. p. 246, d. schines p. 145. εἰς ἀτιμίαν Isocr. Paneg. c. 27. mosth. p. 433. εἰς αἰσχύνην Isocr. Philipp. c. 31. κρίσιν, πόλεμον, κίνδυνον, συμφοράν, ἀσφάλειαν καθιστάνειν. Nihil in his locutionibus verbo κα στάναι est frequentius. v. Haenisch ad Lysiae A p. 57. Aeschines p. 547: εἰς αἰτίαν εὐαγγελίων σίας τὴν βουλὴν κατέστησεν. Lysias p. 762: μηδὲν ἡμαρτηκότας εἰς αἰτίαν καθιστάν Antiphon p. 771: εἰς αἰτίαν ἄγειν τινά. κ

ντας et καθιστάντας permutantur inter se apud Plaem in Politico p. 298, e: δικαστήρια καθίσαντας ρῶν, ubi tamen καθίσαντας praeferendum esse exno; dicitur enim δικαστάς, δικαστήριον καθίζειν. Budaeus in comment. p. 450. Reiskii index Demosth. 123.

Pag. 96.

οὗτος προδώσει τὴν πεζικὴν καὶ τὴν ναυτικὴν αμιν.

Bekkerus „immo πεζήν." Thomas Magister p. 697: ἡ στρατιὰ λέγε ὡς Δημοσθένης καὶ πάντες καὶ μὴ ικὴ ὡς Θουκυδίδης. „Satis liquet turpissime hic sus lapsum esse incredulum nostrum Thomam, ut ies jam in aliis lapsus est." Trillerus, qui multis is exemplis Thomae sententiam confutavit. v. Goelt. ad Thucyd. VI, c. 33. Apud Aeschinem p. 486. kerus ex codicibus e l. pro πεζικήν, ut est in caecodd., edidit πεζήν. p. 479. ex codd. ekl. πεζῇ πεζικῇ. qui codices (ekl) multis in locis inter se entiunt, nec magna sunt auctoritate.

Hoc loco alia quaedam praecepta grammaticorum tam afferam, quae neglexit Dinarchus et recte poegligere. Dinarchus p. 16. πρεσβευτῶν, quod plum affert Budaeus in comment. p. 879. Trillerus llier. ad Thom. M. Dinarch. p. 20: πρέσβεσιν. πρεσβευταῖς. Thomas p. 735: Θουκυδίδης ἁμαρ- ... λέγων ἐπὶ πληθυντικοῦ πρεσβευταὶ καὶ πρεσ- ... οὐδεὶς γὰρ τῶν δοκίμων εἶπε τοῦτο. „Heu! t se tuae nefandae dementiae, miselle Grae-

# Dinarchi oratio in Philoclem.

Pag. 92.

*φάσκων κωλύσειν Ἅρπαλον εἰς τὸν Πειραιᾶ καταπλεύσειν.*

Quamquam in omnibus libris MSStis sit καταπλεύσειν, tamen cum Bekkero infinitivus futuri in infinitivum aoristi mutandus videtur esse. Ea enim verba quibus infinitivi solent adjungi, ut βούλεσθαι, δεῖν, ἀξιοῦν, ἐγχειρεῖν, ἐπιχειρεῖν, ζητεῖν, πειρᾶσθαι, ὀκνεῖν, τολμᾶν, δύνασθαι, οἷόν τ' εἶναι aliaque ejus generis plerumque cum infinitivo aoristi, interdum praesentis conjunguntur. Infinitivum futuri defendit Lobeck Parerg. p. 748. afferens et alios multos et hunc ipsum Dinarchi locum. Sed non solum usus infinitivi fut., verum etiam forma erat confirmanda; est enim infinitivus futuri πλεύσεσθαι et πλευσεῖσθαι v. Fisch. ad Veller. T. III, p. 164. non πλεύσειν.

Ibidem.

*θανάτου τιμησάμενος ἐὰν εἴληφέ τι τῶν χρημάτων.*

Recte Bekkerus ex conjectura edidit: εἰλήφῃ. Recentissimi scriptores ἐὰν etiam cum indicativo con-
[illegible]

struunt." Hermann. ad Viger. p. 822. cf. Bremi ad Isaei orat. περὶ τοῦ Μενεκλέους κλήρου p. 490. ἐάν cum indicativo futuri positum confirmare conatur Rostius ad Lysiae orat. ed. Br. p. 172. De κἄν, ἐάν, ἐπειδάν, ὅταν, ὁπόταν cum indicativo vide, quos laudat Pinzgerus ad Lycurg. p. 243. 244.

Pag. 93.

ἅπαντ' ἀ ν α τ ε τ ρ α φ ὼ ς ἐν τῇ πόλει.

Cod. Z: ἀνατετροφώς. Quarum formarum utra sit verior difficile est dijudicare cf. Buttmanni Gramm. max. T. I, p. 423. Bremius ad Aeschinem p. 179.

Pag. 94.

καὶ ἠ ὐ τ υ χ ε ῖ τ ε, καθότι οὐκ ἐν μείζοσι καιροῖς ἐπύθεσθε τὴν αἰσχροκέρδειαν αὐτοῦ.

In codicibus est ηὐτύχει, quod quam non sit aptum hujus loci sententiae facile intelligitur. cf. Isocrat. c. Lochit. c. 11: δεῖ — τιμωρήσασθαι νομίζοντας εὕρημα ἔχειν, ὅταν τινὰ λάβητε ἐν μικροῖς πράγμασιν ἐπιδεδειγμένον ἅπασαν τὴν αὐτοῦ πονηρίαν.

Verbum ἐ π ύ θ ε σ θ ε non videtur h. l. convenire. Caeterum Suidas ς. v. πυνθάνεσθαι et scholiastes Aristoph. ad Eqq. v. 1299. ita hunc locum scripserunt: εὐτυχεῖτε ὅτι οὐκ ἐν μείζονι καιρῷ ἐπύθεσθε τὴν αὐτοῦ αἰσχροκέρδειαν.

Ibidem.

οὐ γάρ ἐ σ τ ι χ α λ ε π ώ τ ε ρ ο ν ἀνθρώπου τ ὴ ν α ὐ τ ὴ ν πονηρίαν ἀγνοουμένην ἔχοντος.

οὐ γάρ ἐστι χαλεπώτερον i. q. οὔ τι γάρ s. οὐδὲν γάρ v. Heindorfius ad Platonis Soph. p. 387. Pro τὴν αὐτὴν verisimillima est Reiskii emendatio τὴν αὐτοῦ. De sententia cf. Xenoph. Hist. Gr. II, 3, 29. Cicero in Verr. II, I, 15.

Ibidem.

τὸν ἀρχηγὸν γενόμενον τοῦ διαδεδομένου χρυσίου καὶ εἰς αἰτίαν καθίσαντα πᾶσαν τὴν πόλιν.

De ἀρχηγός v. Wesseling. ad Diodor. T. I, p. 38. p. 390. p. 696. ubi laudatur Dinarchus. Phocylides v. 39. Menander p. 154. Hertel. Lucian. T. IV, p. 221. — „pro καθίσαντα commendat Stephani margo καθιστάντα, quod praetuli." Reiskius. Mihi quidem certum est καθίζειν εἰς αἰτίαν non dici graece, quod genus loquendi alienum est et a lingua nostra et a latina. εἰς ἀδοξίαν καταστήσαντα τὴν πόλιν Dinarch. p. 64. Idem p. 102: εἰς ἀδοξίαν ἀγαγεῖν τὸ τῆς πόλεως ἀξίωμα, ubi Reiskius sine causa ἀγαγεῖν in κατάγειν mutari voluit. εἰς ὄνειδος καθιστάναι τινα Isocrat. Archid. c. 38. Plato Menex. p. 246, d. Aeschines p. 145. εἰς ἀτιμίαν Isocr. Paneg. c. 27. Demosth. p. 433. εἰς αἰσχύνην Isocr. Philipp. c. 31. εἰς κρίσιν, πόλεμον, κίνδυνον, συμφοράν, ἀσφάλειαν etc. καθιστάνειν. Nihil in his locutionibus verbo καθιστάναι est frequentius. v. Haenisch ad Lysiae Amat. p. 57. Aeschines p. 547: εἰς αἰτίαν εὐαγγελίων θυσίας τὴν βουλὴν κατέστησεν. Lysias p. 762: τοὺς μηδὲν ἡμαρτηκότας εἰς αἰτίαν καθιστάνειν. Antiphon p. 771: εἰς αἰτίαν ἄγειν τινά. καθί-

ιντας et καθιστάντας permutantur inter se apud Planem in Politico p. 298, e: δικαστήρια καθίσαντας ιδρῶν, ubi tamen καθίσαντας praeferendum esse eximo; dicitur enim δικαστάς, δικαστήριον καθίζειν. Budaeus in comment. p. 450. Reiskii index Demosth. 423.

Pag. 96.

οὗτος προδώσει τὴν π ε ζ ι κ ὴ ν καὶ τὴν ναυτικὴν ναμιν.

Bekkerus „immo πεζήν.“ Thomas Magister p. 697: ζὴ στρατιὰ λέγε ὡς Δημοσθένης καὶ πάντες καὶ μὴ ζικὴ ὡς Θουκυδίδης. „Satis liquet turpissime hic rsus lapsum esse incredulum nostrum Thomam, ut llies jam in aliis lapsus est.“ Trillerus, qui multis ιtis exemplis Thomae sententiam confutavit. v. Goelus ad Thucyd. VI, c. 33. Apud Aeschinem p. 486. kkerus ex codicibus e l. pro πεζικήν, ut est in caeis codd., edidit πεζήν. p. 479. ex codd. ekl. πεζῇ πεζικῇ. qui codices (ekl) multis in locis inter se ιsentiunt, nec magna sunt auctoritate.

Hoc loco alia quaedam praecepta grammaticorum ərum afferam, quae neglexit Dinarchus et recte ponegligere. Dinarchus p. 16. π ρ ε σ β ε υ τ ῶ ν, quod mplum affert Budaeus in comment. p. 879. Trillerus Sallier. ad Thom. M. Dinarch. p. 20: πρέσβεσιν. 8. πρεσβευταῖς. Thomas p. 735: Θουκυδίδης ἁμαρσι ὀλέγων ἐπὶ πληθυντικοῦ πρεσβευταὶ καὶ πρεσεύς. οὐδεὶς γὰρ τῶν δοκίμων εἶπε τοῦτο. „Heu! eat se tuae nefandae dementiae, miselle Grae-

cule! etc. Trillerus, qui etiam hoc loco audaciam Th mae nimis acerbe exagitavit. Buttmannus in Gra mat. Max. T. I, p. 238: In der Bedeutung Gesa ter ist in der gewöhnlichen Sprache nur der Pl ral οἱ πρέσβεις gebräuchlich. Bremius ad Aeschin p. 473: „Attici in singulari dicunt ὁ συμπρεσβευτ in plurali vero συμπρέσβεις non συμπρεσβευταί.“ plurali πρεσβευταί v. Goellerus ad Thucyd. T. II, Thucyd. VIII, c. 77. c. 86. qui tamen raro hoc pl est usus. πρέσβεις, etc. est II, c. 59. c. 67. c. 71. c. 73. c. 74. c. 95. c. 101. III, c. 3. c. 5. etc. X phon, si bene memini, semper usus est plurali π βεις; nam in Anab. VI, 1, 10. ubi est πρεσβευτα codicibus quatuor restituendum est πρεσβύταις. π βευταί semel est apud Demosth. p. 703. Philippus potius ejus librarius in epistolis ad populum Athe sem missis utraque forma utitur. πρέσβεις p. p. 159. p. 160. p. 283. πρεσβευταί p. 160. p. 251. p. πρεσβευταί Andocides p. 92. p. 109. συμπρεσβευ Lysias p. 806. Theophrasti Charact. XVI. p. 90. Fisch.

π α ρ έ ξ ο μ α ι Dinarch. p. 38. et 39. παρασχ μαι ἀττικῶς, παρέξομαι ἑλληνικῶς. Moeris p. παρέξομαι saepissime dixerunt Attici. Aeschines p. p. 146. p. 268. p. 320. p. 399. p. 420. p. 428. p. 429. mosth. p. 414. alias. v. Pierson ad Moer.

ἄ χ ρ ι ς ἄ ν Dinarch. p. 63. Phrynich. p. 14: χρις καὶ ἄχρις σὺν τῷ σ ἀδόκιμα. v. Lobeck. L ad Xenoph. Ephes. p. 264. Verheyk ad Antonin. p. 193. ed. Lips.

ἀκολουθεῖν μετ᾽ Ἀλεξάνδρου Dinarch. p. 15. ῥητέον ἀκολουθεῖν αὐτῷ Phrynich. p. 353. vid. ib. Lobeck. Fischerus ad Aristoph. Plut. v. 824. Gottleberus ad Platonis Menex. p. 18.

προσέχειν τινί Dinarch. p. 59. p. 64. p. 75. προσέχω σοι τὸν νοῦν κάλλιον ἢ προσέχω σοι μόνον. Thomas p. 748. προσέχειν τινί saepe dicunt oratores, ut Aeschines p. 134. p. 219. p. 316. p. 454. p. 539. Demosth. p. 408. p. 439. p. 449. p. 516. p. 522. p. 523. Saepius legitur προσέχειν τὸν νοῦν. Isocrat. Archid. c. 22. c. 43. Philipp. c. 5. c. 10. Areop. c. 3. c. 7. de Pace c. 3. c. 7. c. 38. c. 39. c. 40. Aeschines p. 84. p. 208. p. 284. p. 133. quo loco codd. tres: τὴν γνώμην. Demosth. p. 276. p. 286. p. 287. p. 357. etc. Aeschines autem et Isocrates nunquam τὸν νοῦν προσέχειν dixerunt, sed προσέχειν τὸν νοῦν. Aeschin. p. 453. ex codd. ekl. Bekkerus edidit: ἤδη σφόδρα μοι τὸν νοῦν προσέχετε pro προσέχετε τὸν νοῦν; eumque secutus est Bremius. Apud Isocratem in Trapez. c. 13. idem Bekkerus pro προσέχειν τὸν νοῦν ex cod. Vatic. edidit: τὸν νοῦν πρ. τὸν νοῦν προσέχειν saepe dixit Plato ut Menex. p. 241, e. Lysis p. 205, b. Phaedr. p. 235, a. Sophist. p. 222, d. Euthyd. p. 303, e. Theaetet. p. 145, a. Sympos. p. 191, e. p. 210, d. Polit. III, p. 406, d. VII, p. 549, d. de Legg. VII, p. 801, a Lysias p. 821. et orat. 10. §. 10. ed. Bekk. Isaeus p. 155. p. 168. p. 251. Demosth. p. 606. p. 882. p. 928. p. 1087. p. 1094. πρός τινι τὸν νοῦν ἔχειν Heindorf. ad Platonis Protag. p. 515. προσέχειν τὴν γνώμην Goeller. ad Thucyd. I, c. 95.

εἰς τὸ αὐτὸ κατέστησεν Dinarch. p. 97. Moe-

ris p. 368: ταὐτὸν, ἀττικῶς· τὸ αὐτό. Ἑλλη
v. Pierson.

Pag. 99.

καὶ τρὶς ἤδη δικαίως ἐζημιωμένος θανάτῳ κα
τὸ αὐτοῦ ψήφισμα.

Hoc loco Reiskio videbatur interponendum esse ἀ
ut esset δικαίως ἂν ἐζημιωμένος. Sed recte abesse
intelligitur ex eo, quod sequitur p. 101: οὗτος γὰρ
τοῦ πάλαι θάνατον κατέγνωκεν.

# Index verborum graecorum.

# Index latinus.

---

## Corrigenda.

p. XIII, lin. ult. scribe *carebam* pro *cavebam*. p. 61, l. 17. *et* pro priori *est*. p. 63, l. 13. *συνεκοινολογεῖτο* pro *συνεκοινογεῖτο*. p. 103, l. 13. *c*. 16. pro *e*. 16. p. 104 lin. ult. *cur* pro *cum*. p. 139, l. 22: dubita*bit* pro dubita*vit*. p. 155, l. 25. dele alterum *esse*. Menda leviora, ut ἀπάσαις, ἀκράσίαν, Ψεύδεσθαι, ἐξαπατῆσαι, σὐδέν, Hesodianus, νεος — φαγῆς, ἡνα — γκάζοντο facile quivis animadvertet.